No. 206

JULY 2007

KERALA PRIVATE COLLEGE TEACHER

a monthly journal of the all kerala private college teachers' association

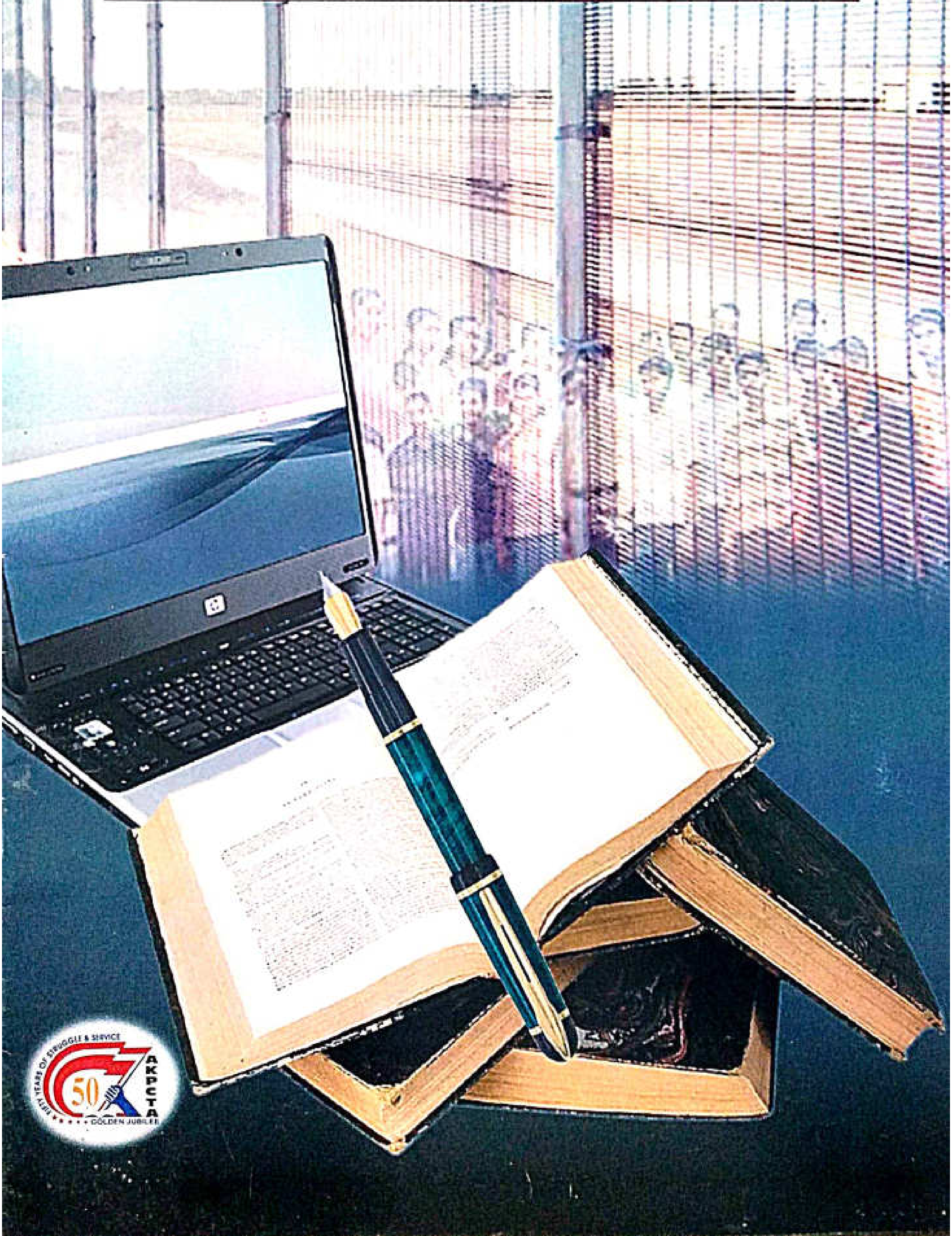

FIFTY YEARS OF STRUGGLE & SERVICE
50
AKPCTA
GOLDEN JUBILEE

KERALA PRIVATE
COLLEGE TEACHER

MONTHLY
JOURNAL OF
THE AKPCTA

No. 206 JULY 2007

EDITORIAL BOARD

Chief Editor
Dr. S. Jayaraj kumar

Managing Editor
Dr. V. Jayakumar

Assistant Editor
Dr. G. S. Suresh

Members
A. P. Kuttykrishnan
R. Mohanakumar
P. Reghunath
T.A. Ushakumari
Dr. K. K. Balachandran Nair
M.S.Vasanthakumar
Dr. Mathew J. Muttath
N. Rajan
Soman Nadar
Dr. K. S. Pavithran
J. Raju
Dr. K. L. Vivekanandan
P. Sivadasan
A.G. Olina
T. Pavithran

AKPCTA State Committee Office
Mathurbhoomi Road, Vanchiyoor
Thiruvananthapuram-35
Phone: 0471- 2463494
Fax: 0471-2468984
e-mail:akpcta@sancharnet.in
www.akpcta.org

inside

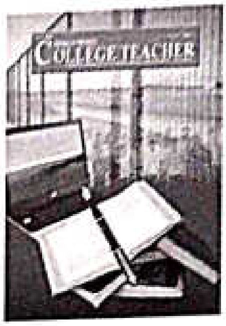

206

Some Reflections on
Higher Education
Prabhat Patnaik

•

ദേശീയ വിജ്ഞാന കമ്മീഷൻ
എന്തിന് ? എന്തിനുവേണ്ടി?
സി. ഭാസ്കരൻ

•

ചരിത്രപഥങ്ങളിലൂടെ
പി. ശിവദാസൻ

•

1857 ന് 150 വയസ്സ്
എം. എസ്. വസന്തകുമാർ

•

God (poem)
Vinodkumar Edachery

•

നിയാൻഡർതാൽ (കവിത)
ജയകൃഷ്ണൻ വല്ലപ്പുഴ

•

മൂന്നാം രുചിയുടെ രണ്ടാമത്തെ തിരുത്ത് (കഥ)
പ്രശോഭ്മോൻ കെ. പി.

•

ഉത്തരം (കവിത)
നജീബ് പി. ററി

- Economic Focus
- സർവ്വീസ് പംക്തി
- വനിതാവേദി
- ശാസ്ത്രജാലകം
- ജില്ലാവാർത്തകൾ
- സർക്കാർ ഉത്തരവുകൾ

എഡിറ്റോറിയൽ

റിപ്വാൻ വിങ്കിളും രണ്ടാം വിമോചനസമരവും

"ന്യൂനപക്ഷ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കെതിരെയുള്ള അതിക്രമം തുടർന്നാൽ വിമോചന സമരത്തിന്റെ ശബ്ദം വീണ്ടും ഉയരുമെന്ന് തൃശൂർ അതിരൂപതയുടെ മുന്നറിയിപ്പ്. ന്യൂനപക്ഷ അവകാശ കൺവെൻഷൻ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തുകൊണ്ട് ആർച്ച് ബിഷപ്പ് മാർ ആൻഡ്രൂസ് താഴത്താണ് മുന്നറിയിപ്പു നൽകിയത്." ജൂലൈ 8 ശനിയാഴ്ച തൃശൂരിൽ നടന്ന ന്യൂനപക്ഷ വിദ്യാഭ്യാസ കൺവെൻഷനെക്കുറിച്ചുള്ള മനോരമ വാർത്തയാണ് മുകളിൽ ഉദ്ധരിച്ചത്. ശനിയാഴ്ച തൃശൂർ കൺവെൻഷനിൽ മുഴങ്ങിക്കേട്ട പ്രാകൃത മുദ്രാവാക്യത്തിന്റെ പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പാണ്, ഞായറാഴ്ച കുർബാനമദ്ധ്യേ ചങ്ങനാശ്ശേരി അതിരൂപതയുടെ പള്ളികളിൽ വായിക്കപ്പെട്ട ഇടയ ലേഖനം. "കർത്താവിന്റെ ദാസനും ദൈവനിശ്ചയത്താൽ ചങ്ങനാശ്ശേരി അതിരൂപതയുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തയുമായ ജോസഫ് പെരുന്തോട്ടം തന്റെ അതിരൂപതയിലെ വൈദികർക്കും സന്യാസിനി സന്യാസികൾക്കും ദൈവജനം മുഴുവനുമായി" എഴുതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഇടയ ലേഖനത്തിൽ സത്യവും മിഥ്യയും ഇഴപിരിച്ചെടുക്കാൻ പ്രയാസകരമായ വിധത്തിൽ ഇടകലർത്തിയിരിക്കുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെ "നീതിയും സമത്വവും ഐക്യവുമുള്ള സമൂഹത്തെ സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ട് ഇന്ത്യയുടെ രണ്ടാം സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിനു ക്രിയാത്മകമായ പങ്കുവഹിക്കാനുള്ള" സഭയുടെ ആഹ്വാനം ഇടയലേഖനത്തിന്റെ ഒന്നാം ഭാഗത്തും "വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഭരണഘടനാനുസൃതമായി നമുക്കുള്ള അവകാശവും സ്വാതന്ത്ര്യവും എന്തു ത്യാഗം ചെയ്തും സംരക്ഷിക്കു" മെന്ന പ്രഖ്യാപനം രണ്ടാം ഭാഗത്തും ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഉദാത്തമായ കാഴ്ചപ്പാട് അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഇടയലേഖനം, സഭനാളിതുവരെ ഈ രംഗത്തു ചെയ്തിട്ടുള്ള സേവനങ്ങളുടെ പട്ടിക വിശ്വാസികളുടെ മുന്നിൽ അക്കമിട്ടു നിരത്താനും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. സേവനസന്നദ്ധമായി പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്ന സഭയുടെ "60%" വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് പിതാവ് ഊററംകൊള്ളുന്നു. എന്നാൽ ശേഷിച്ച 40% സ്ഥാപനങ്ങളിൽ എന്താണ് സംഭവിക്കുന്നത് എന്നതു സംബന്ധിച്ച് ബോധപൂർവ്വമായി മൗനംപാലിക്കുന്നു. ഇന്നു കത്തോലിക്കാസഭയും പൊതുസമൂഹവും തമ്മിലുള്ള തർക്കം ഈ ശേഷിച്ച 40% സ്ഥാപനങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലാണെന്ന വസ്തുതയും അതുകൊണ്ടു തന്നെ തമസ്ക്കരിക്കപ്പെടുന്നു.

അർത്ഥസത്യങ്ങളുടെ അൾത്താരയിൽ നിന്നുകൊണ്ട് "ഭരണഘടനാപരമായി അവകാശമുള്ള കാര്യങ്ങൾ സാധിച്ചുകിട്ടുന്നതിനുവേണ്ടി കോടതി കയററുന്ന" സർക്കാരിനെതിരെ ആക്രോശിക്കുമ്പോൾ, കോടതിവഴി പ്രശ്നപരിഹാരം തേടുക എന്നുള്ളതും ഭരണഘടനാപരമായ അവകാശമാണെന്ന കാര്യം എന്തുകൊണ്ടോ തിരുമേനി മറന്നുപോകുന്നു. ഭരണഘടനാപരമായി തന്നെ നടത്തിയ നിയമനിർമ്മാണത്തിന്റെ ഭാഗമായാണ് പഞ്ചായത്ത് - മുനിസിപ്പൽ സമിതികൾക്ക് സ്കൂളുകളുടെ നടത്തിപ്പിൽ ഇടപെടാനുള്ള അവകാശം നൽകിയിരിക്കുന്നത് എന്ന കാര്യവും പരാമർശ വിധേയമാകുന്നില്ല. ഭരണഘടന വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിൽ തിരുമേനിക്ക് തെററാവരമുണ്ടെന്ന മിഥ്യാധാരണയാണ്, ഇടയലേഖനത്തിൽ ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. ബൈബിൾ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ കത്തോലിക്കാസഭ ഉയർത്തിയ തെററാവരവാദമാണ് 16-ാം നൂററാണ്ടിൽ തിരുസഭയെ നെടുകെ രണ്ടായി പിളർത്തിയത്. മാർപെരുന്തോട്ടത്തിന്റെ ഭരണഘടനാ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ അന്തർലീനമായിരിക്കുന്ന തെററാവര ധാരണ കുഞ്ഞാടുകൾക്കിടയിൽത്തന്നെ ഒട്ടേറെ അസ്വസ്ഥത ഉളവാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഭൂരിപക്ഷം ദരിദ്രരും മത്സ്യത്തൊഴിലാളികളും അടങ്ങുന്ന ലത്തീൻ കത്തോലിക്കാ സമുദായത്തെ ഒന്നാം വിമോചന സമരത്തിൽ "ഗുണ്ടാപടയാക്കി" അവഹേളിച്ചതിന്റെ തിക്താനുഭവങ്ങൾ തങ്ങൾക്കിനിയും മറക്കാറായിട്ടില്ലന്നും ഇനി കോമാളിവേഷം കെട്ടാൻ തങ്ങളെ കിട്ടില്ലെന്ന് വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ടും രണ്ടാം വിമോചന സമരത്തിനു കോപ്പുകൂട്ടുന്നവർക്ക് സൽബുദ്ധി ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടും ലത്തീൻ കത്തോലിക്കരുടെ അൽമായക്കൂട്ടായ്മ റോമിലെ പരിശുദ്ധ പിതാവിനെ സമീപിച്ചിരിക്കുന്നത് ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ്.

മാർ ആൻഡ്രൂസ് താഴത്തിനോടും മാർ പെരുന്തോട്ടത്തിനോടും ഞങ്ങൾക്ക് ഒന്നേ പറയാനുള്ളു. പിതാക്കന്മാർ ഒട്ടേറെ ആവർത്തി വായിച്ചിരിക്കാൻ ഇടയുള്ള വാഷിംഗ്ടൺ ഇർവിംഗിന്റെ റിപ്വാൻ വിങ്കിളിനെക്കുറിച്ചുള്ള കഥ ഒരിക്കൽക്കൂടി വായിക്കണം. ഓർമ്മ പുതുക്കാൻ വേണ്ടി മാത്രം. 1957 അല്ല 2007 എന്ന അവബോധം ലഭിക്കാൻ. കഴിഞ്ഞ 50 വർഷക്കാലമത്രയും തങ്ങളിരുവരും മയക്കത്തിൽ ആയിരുന്നു എന്ന വസ്തുത മനസ്സിലാക്കാൻ വേണ്ടി. തങ്ങളുടെ കൈകളിലേന്തിയ അന്ധമായ വിധേയത്വത്തിന്റെ തോക്കുകൾ തുരുമ്പുപിടിച്ചു പോയിരിക്കുന്നു എന്ന തിരിച്ചറിയാൻ വേണ്ടി മാത്രം. ■

വിദ്യാഭ്യാസനിയമത്തിന്റെ സുവർണജൂബിലിയും രണ്ടാം വിമോചന സമരവും

"..... ഗവൺമെന്റിൽ നിന്നും നേരിട്ടു ശമ്പളം കൊടുക്കുക എന്ന സമ്പ്രദായം പരക്കെ അംഗീകരിക്കുന്നതോടുകൂടി അദ്ധ്യാപകന്മാരും മാനേജരന്മാരും തമ്മിലുള്ള യജമാനഭൃത്യബന്ധത്തിന് ഒരു പരിവർത്തനം വരുത്തണമെന്ന സംഗതി ഈ സഭയുടെ മുൻപിൽ വയ്ക്കുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇത്രയും കാലമായിട്ടു ഗവൺമെന്റിൽ നിന്നും ഗ്രാന്റുവാങ്ങി അദ്ധ്യാപകർക്കു ശമ്പളം കൊടുത്തുപോന്നിട്ടുള്ള മാനേജരന്മാർ ഈ രാജ്യത്തെ അദ്ധ്യാപകരെ അവരുടെ കീഴിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന തൊഴിലാളികളായിട്ടാണ് പരിഗണിച്ചിരുന്നതെന്നുള്ളത് നമുക്കെല്ലാവർക്കും അറിയാമെന്നുള്ളതാണ്. മേലിൽ ഗവൺമെന്റ് നേരിട്ട് ശമ്പളം കൊടുക്കുന്നു എന്ന സ്ഥിതിവന്നുപോയാൽ മാനേജരന്മാരും അദ്ധ്യാപകന്മാരും തമ്മിലുള്ള

ബന്ധം പഴയപോലെ യജമാനഭൃത്യബന്ധം ആയിരിക്കരുതെന്ന് ഗവൺമെന്റിനഭിപ്രായമുണ്ട്. ആ ബന്ധം അവസാനിപ്പിച്ച് വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിൽ തുല്യസേവന പ്രവണതയോടുകൂടി ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റും മാനേജരന്മാരും അദ്ധ്യാപകന്മാരും ഏകോപിച്ചും സഹചരിച്ചും ഒരു പ്രവർത്തനം ഭാവിയിൽ ഈ രാജ്യത്തുണ്ടാകണമെന്ന പ്രത്യാശയോടുകൂടിയാണ് ഈ ബിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്."

ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ ഈ നിയമസഭാ പ്രസംഗത്തിന് 50 വയസു പൂർത്തിയാകുന്നു. 1958 ജൂലൈ 13-ാം തീയതി വിദ്യാഭ്യാസബിൽ അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രിയായിരുന്ന പ്രൊഫ. ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി നടത്തിയ ആമുഖ പ്രസംഗത്തിലേതാണ് ഈ ഉദ്ധരണി. സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണ് നിയമം രൂപപ്പെടുത്തിയതെങ്കിലും കേരളത്തിലെ പ്രൈവറ്റ് കോളജദ്ധ്യാപകർക്ക് സേവനസ്ഥിരത നൽകുന്ന സർവകലാശാല, നിയമവ്യവസ്ഥകളും, സർക്കാർ നേരിട്ടു ശമ്പളം നൽകുന്ന "ഡയറക്ട് പേമെന്റ്" വ്യവസ്ഥയും പിന്നീട് രൂപപ്പെട്ടത് ഈ നിയമത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ്.

എയ്ഡഡ് സ്കൂൾ അധ്യാപകർക്ക് സർക്കാർ നേരിട്ട് ശമ്പളം നൽകുന്ന 9 (1) വകുപ്പും, മാനേജരന്മാർക്ക് മെയിന്റനൻസ് ഗ്രാന്റും വിവിധ ആനുകൂല്യങ്ങളും നൽകുന്ന 9 (3) വകുപ്പും ഉൾച്ചേർത്തിരിക്കുന്ന പശ്ചാത്തലത്തിൽ അദ്ധ്യാപകനിയമനം സുതാര്യവും അഴിമതിരഹിതവുമായിരിക്കണമെന്നു പറയാനുള്ള അവകാശം സമൂഹത്തിനുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് നിയമത്തിൽ ഏററവും സുപ്രധാന വ്യവസ്ഥയായി 11-ാം വകുപ്പ് ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരുന്നത്. ഓരോ ജില്ലയിലേയ്ക്കും സർക്കാർ പ്രൈവററ് സ്കൂളുകളിൽ നിയമിക്കപ്പെടുന്നതിനുവേണ്ടി പി. എസ്. സി തയ്യാറാക്കുന്ന റാങ്കുലിസ്ററിൽ നിന്ന് മാനേജ്മെന്റ് അദ്ധ്യാപകരെ നിയമിക്കണമെന്ന് 11 (1) വകുപ്പും, ഈ നിയമനം സംവരണ മാനദണ്ഡങ്ങൾ പാലിച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് 11 (2) വകുപ്പും അനുശാസിച്ചിരുന്നു. ന്യൂനപക്ഷ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് ഭരണഘടനയുടെ ആർട്ടിക്കിൾ 30 (1) നൽകുന്ന പ്രത്യേക അവകാശത്തിനുവിരുദ്ധമാണോ പതിനൊന്നാം വകുപ്പെന്ന പരിശോധനയ്ക്കുവേണ്ടി ബഹുമാനപ്പെട്ട സുപ്രീംകോടതിയുടെ പരിഗണനയ്ക്കയച്ച് അഭിപ്രായം സ്വീകരിച്ചതിനുശേഷമാണ് ഇന്ത്യൻ പ്രസിഡന്റ് ബില്ലിന് അംഗീകാരം നൽകിയത്. പതിനൊന്നാം വകുപ്പ് നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെയാണ് അംഗീകരിച്ചതും. സമീപകാല വിധി ന്യായങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഈ സ്മരണയ്ക്ക് പ്രാധാന്യമേറും. വിമോചനസമരത്തെത്തുടർന്ന് അധികാരത്തിൽ വന്ന സർക്കാർ 11-ാം വകുപ്പ് ഭേദഗതി ചെയ്യുകയും മിനിമം യോഗ്യതയുള്ള ആരെയും അധ്യാപകരായി നിയമിക്കാനുള്ള അധികാരം മാനേജുമെന്റിനു നൽകുകയും ചെയ്തു. അദ്ധ്യാപകനിയമനത്തിലെ അഴിമതി അവസാനിപ്പിക്കണമെന്നും, 11-ാം വകുപ്പിനെക്കുറിച്ച് സുപ്രീംകോടതി ശരിവച്ചകാര്യം അനുസ്മരിച്ച് കൊണ്ട് (W. A. 278/95) റിട്ടപ്പീലിൽ കേരള ഹൈക്കോടതിയുടെ ഡിവിഷൻ ബഞ്ചും, 11-ാം വകുപ്പ് പുനഃസ്ഥാപിക്കണമെന്ന് HRMP 890/99 ൽ കേരള മനുഷ്യാവകാശ കമ്മീഷനും നൽകിയിട്ടുള്ള നിർദ്ദേശം നടപ്പിലാക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. ഇത് സർവകലാശാലാ നിയമവ്യവസ്ഥകളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി കോളജദ്ധ്യാപകനിയമനത്തിനും ബാധകമാക്കണം.

തൃശൂരിൽ പൊട്ടിയ രണ്ടാം വിമോചനസമരത്തിന്റെ ഉണ്ടയില്ലാവെടി ശബ്ദമലിനീകരണം സൃഷ്ടിക്കുന്നത് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ സാമൂഹ്യനീതിക്കുവേണ്ടി രൂപപ്പെടുത്തിയ നിയമത്തിന്റെ സുവർണജൂബിലി വേളയിലാണെന്ന ജാഗ്രത ഓരോ സംഘടനാംഗത്തിനുമുണ്ടായിരിക്കണം.

Some Reflections on Higher Education

Prabhat Patnaik
Vice Chairman Kerala State Planning Board

The importance for our national life of the few institutions of excellence in higher education that we have, and indeed of higher education in general, is often not appreciated. Some even argue that institutions of higher education constitute a white elephant, a drain on the nation's resources which can be better deployed in promoting the spread of elementary education in the country. Instead of the pyramidal structure we should have built up, of a broad base of elementary education supporting a smaller apex of higher education, we have actually built up, they contend, a top-heavy structure where a plethora of colleges and universities has grown up within a vast ocean of illiteracy and ignorance.

This argument, whose proponents include many progressive and sensitive thinkers, is, nonetheless, fundamentally flawed. There can of course be no two views on the urgent need for eradicating illiteracy and enlarging the spread of elementary education. In fact it is a national shame that even after six decades of Independence nearly one-third of the population in the country remains illiterate, and around two fifths of children of school-going age remain outside the ambit of formal schooling at any given time. But the mistake consists in believing that an absolute curtailment (or even a curtailment relative to GDP) of expenditure on higher education is necessary for overcoming these failures. The shortage of resources that is usually cited in this context as a constraint is a mere alibi.

I shall discuss what has been happening on the resource front in the more recent period later in the course of this paper. But the crucial point is this: at no stage during the entire post-Independence period has India spent an adequate amount on education, by any reasonable definition of the term "adequate". *In fact the proportion of GDP that the white-supremacist South African State spent on the education of the black majority even during the apartheid period, notwithstanding the massive drain on its exchequer that the maintenance of the highly oppressive police, military, and intelligence apparatus entailed at the time, was higher than what the Indian State has ever done throughout its entire post-Independence history.* The matter in short is one of priorities. Any government that has the political will to eradicate illiteracy and provide universal primary education would always find the resources for doing so without curtailing higher education. And any government that complains of lack of resources and considers it necessary to starve higher education in order to provide for the spread of literacy and primary education simply lacks *ipso facto* the political will for effecting universal literacy and primary education.

While strengthening higher education does not preclude in any way the expansion of elementary education, such strengthening is essential for the development of the country, indeed for the very survival of the freedom of its people. The realm of higher education is the cradle of ideas; the shrinking or extinction of this realm necessarily makes a society parasitic on others for its ideas, and such a parasitic society cannot remain free.

John Maynard Keynes, the greatest economist of the twentieth century, may have exaggerated a trifle when he wrote:"...the ideas of economists and political philosophers, both when they are right and when they are wrong, are more powerful than is commonly understood. Indeed the world is ruled by little else". But the exaggeration is no more than a trifle. After all Bertolt Brecht, coming from a very different segment of the political spectrum also wrote: "Hungry man, reach for the book!" The hungry man however must reach for the right book, one that does not tell him that his chronic hunger is the result of sins committed in some previous birth, but educates him instead on the social conditions that keep him hungry. This presupposes that the right book must be available, that the crowd of hungry men must have their own "organic intellectuals" whose ideas must develop independently of the ideas of those who preside over a social arrangement that keeps the hungry, hungry. Independent institutions of higher education are essential for this. To be sure, having such institutions is not a suffi-

cient condition for the development of independent ideas relevant for the life, freedom and progress of a particular society. But it is a necessary condition.

The mass mobilization that constituted our freedom struggle would not have been possible if the intellectual groundwork for it had not been done by pioneering thinkers like Dadabhai Naoroji and Romesh Chandra Dutt, who dared to think independently of the prevailing theoretical constructs in the institutions of higher learning in the metropolitan countries. This tradition of independent thinking is necessary also for defending the gains of our freedom struggle. And since we are now in a position to have our own institutions where the conditions for independent thinking can prevail as a matter of course, we must develop and nurture such institutions.

II

Implicit in what I have just said is a whole series of rejections. First, there is a rejection of the view that different institutions of higher learning belonging to different societies can be ordered as being "better" or "worse" along one particular axis. If these institutions are to be "organic" to their specific societies, then, since the interests of these societies are quite obviously not in harmony, each set of institutions must be different from the others in order to fulfil its legitimate role. I often feel amused when I hear comments like "Jadavpur University or Jawaharlal Nehru University should imitate Harvard", "our institutions should enrich themselves by borrowing ideas and faculty from advanced country institutions", "we have to judge ourselves by how well we are recognized by top institutions in the world" and so on. This whole approach is to my mind wrong. It sees higher education as a homogeneous commodity of which some institutions are better producers than others, and not as a means of producing "organic intellectuals" for a particular society[1]. I referred above to Dadabhai Naoroji and R C. Dutt whose contribution to the struggle for the freedom of our society was enormous. But scarcely any one in Harvard or Cambridge doing economics would have heard of them (though those doing "India Studies" might have). Modelling our institutions after Harvard or Cambridge, which would entail copying their curricula and syllabi, would therefore necessarily mean sacrificing, to our great cost, the conceptual framework, the perspective and the insights of a thinker like Naoroji.

Secondly, my argument rejects the view that the professionalization of subjects like "economics", and "political science" is a desirable process. The "profession" in these disciplines as well as in others, is dominated by the advanced countries; therefore recognition in the "profession" would necessarily mean sacrificing any independent thinking and parroting borrowed concepts. This would not matter if these borrowed concepts were genuinely "scientific" and not imbued with the ideological objective of defending the hegemony of the advanced countries, in the social sciences at least, as I shall illustrate later, such is not the case. This does not mean that everyone engaged in social science research in the universities in the advanced countries is a conscious ideological defender of imperialist hegemony, but everyone is entrapped by the need to belong to and to be recognized by the "profession" and therefore undertakes research within strictly circumscribed limits which preclude any critical awareness of the role of the handed -down conceptual apparatus in the ideological defence of imperialist hegemony. Stepping out of these limits invites reactions of unease, astonishment, silence, derision and even hostility, resulting in a loss of academic and financial status[2]. Hence even the best-intentioned dare not step beyond the limits. In societies like ours where the domination of the Western theoretical orthodoxy in social sciences is far from complete, thanks precisely to our rather recent birth as a nation after a prolonged *anti-imperialist struggle*, any emphasis on "professionalization" would mean voluntarily surrendering ourselves to this domination, closing the space which has been made available to us for independent thought.

Thirdly, my argument entails a rejection of the attitude which places a special value on "recognition" in the advanced countries, and hence on awards and distinctions bestowed from there, in the social sciences at any rate, all such awards and distinctions are conditional on conformity, on keeping within the "limits" and abjuring the use of concepts that critique imperialist hegemony. Unfortunately this attitude of prioritizing "recognition" in the West is all too pervasive in our country. Almost all of us, when we sit on Selection Committees, prefer a candidate who has published in a western journal over one who has published within the country, even without looking closely at the quality of the two publications. By doing so however we contribute to a stultification of the tradition of independent thinking.

To say all this is not to reject the notion of quality, or to argue that we should not have criteria for judging quality. But these criteria must be our own, and not those employed in the institutions of advanced countries. Developing these criteria to be sure is not easy, but there is no escape from the need to do so if we are to preserve a tradition of independent thinking.

III

Let me give an example, drawn from my own discipline, Economics, to underscore the necessity of a tradition of thought independent of the prevailing orthodoxy in the West. One consequence of

the policy of "liberalization" has been the relaxation of restrictions on the flow of finance into and out of the country, because of which it so happens that a significant inflow of foreign exchange has taken place of late. To prevent the exchange rate from appreciating, the Reserve Bank of India has intervened to buy up the foreign exchange that has been coming in, and as a result we currently have exchange reserves of nearly $200 billion. Now, holding such large reserves is not a sensible thing to do. Foreign exchange reserves are nothing else but IOUs of other countries; hence holding such IOUs represents a waste of resources that could be more productively used elsewhere. What is more, since the rate of return which those bringing funds into the country earn is higher than the rate earned on these reserves (which is a trivial amount), the country in effect is borrowing from abroad at a higher rate to lend at a lower rate. This is palpably unwise.

In this connection suggestions have been made by the Bretton Woods institutions, and by independent analysts, including academics, in the Western financial journals that India should allow its exchange rate to appreciate, and that towards this end the RBI should stop adding to its reserves, and lower them instead. Several Indian academics and financial journalists have also endorsed this idea. Let us look at the implications of such a move.

If the rupee appreciates then the competitiveness of our goods vis-a-vis foreign goods is lowered through a cheapening of foreign goods. Since such an appreciation would not expand the total domestic demand, this relative cheapening of foreign goods would mean that a given volume of domestic demand would be met by foreign goods rather than by domestic goods; and likewise our exports would be supplanted in outside markets by foreign countries' exports. It follows that an appreciation of the rupee would lead to a closure of domestic producing units and to higher unemployment, together with an increase in our trade (and current account) deficit (which is in fact how the reserves would have got used up). We would have in short unleashed a process of "debt-financed de-industrialization", i.e. borrowed to finance the ruination of our own production base. What is more, when the time comes for foreigners (or Non-Resident Indians) who are now bringing finance into the economy to start taking it out, we would have no funds left to cover the outflow, since these would have been used meanwhile in financing imports at the expense of home production. In short, frittering away foreign exchange reserves through an appreciation of the rupee would mean a ruination of the country twice over: through de-industrialization and unemployment now, and bankruptcy later.

This of course would work to the advantage of the foreign, especially metropolitan, countries: they would obtain larger markets now, which, given the prevailing recessionary conditions, they desperately need (it is noteworthy that a similar demand for revaluing the exchange rate upwards is being made with regard to China); and they would be able to impose whatever "conditionalities" they choose in the future, when our country, in order to finance capital outflows, approaches them, or agencies like the IMF and the World Bank dominated by them, for loans. It is not surprising then that the Western Press, the Bretton Woods institutions, and many Western academics are demanding an appreciation of the rupee. But to oppose this demand, to avoid this double ruin, and to protect our sovereignty and freedom, it is essential that there be people within the country who think independently and have the capacity to see the implications of such moves.

If, it may be asked, holding large reserves is unwise and getting rid of reserves through an appreciation of the rupee even more so, then what should the country do? Obviously if there was an agency that undertook productive investment either using the reserves, or on the strength of these reserves, i.e. using these as cushion, (since plenty of unutilized domestic industrial capacity also exists), then they would have been put to some good use. The only such agency can be the State (since capitalists' investment decisions are spurred by their own calculations and cannot be stimulated just because the country has a plethora of unused resources). True, even if the State undertook investment on the strength of these reserves, and used up a substantial chunk of them, when the time comes for finance to flow out the country may still find itself short of funds (unless the investment undertaken in the mean time earns sufficient foreign exchange). Some degree of control over capital flows therefore would have to supplement larger State investment. In short, a combination of capital controls and larger State investment is required if the country is to cope with the burgeoning capital inflows.

But both these are anathema as far as the theoretical orthodoxy in the West is concerned. There may of late have been some grudging admission of the need for capital controls, but larger State investment is taboo, especially for third world economies. The only reasonable way of coping with financial inflows is thus closed to us if we follow the lead of the dominant theoretical orthodoxy in my discipline. This fact however only underscores the absolute need for independent thinking in societies like ours.

Of course, simply having institutions of higher education does not mean that this need gets automatically fulfilled. A whole range of measures have to be undertaken to ensure that these institutions play the role that they should; but that is a separate,

albeit vital, issue. Not having any such institutions completely forecloses the possibilities of any independent thought.

IV

The pressure for "professionalization" is one persistent factor working towards the destruction of independent thought, and thwarting the emergence of institutions capable of producing "organic intellectuals" for our society. In addition to this however two other specific factors have emerged in recent years which work in the same direction. The first is the tendency towards privatization which has gathered momentum on account of the fiscal crisis of the State. This crisis existed even earlier, but it has become greatly accentuated by the pursuit of "neo-liberal" policies at the behest of the Bretton Woods institutions since the beginning of the nineties.

The fiscal constraints on an economy pursuing neo-liberal policies are obvious. Since "liberalization" must include trade liberalization, customs duties must be brought down; since the State which lowers customs duties cannot simultaneously increase excise duties (for otherwise it precipitates gratuitous de-industrialization by favouring imports over home production), its capacity to raise revenues from indirect taxation as a whole gets reduced. To entice foreign capital, which is supposed to play a central role in ushering in development, it must lower direct taxes on such capital (whether or not foreign capital actually comes), for otherwise capital would go to destinations with lower tax rates. To maintain some *inter se* equity between foreign and domestic capital, the latter also cannot be taxed too heavily, so that corporate tax revenue shrinks relatively, which cannot be offset, again for reasons of *inter se* equity, through larger personal income taxes. It follows that the logic of a "liberalized" economy is to reduce the tax-GDP ratio.

This in fact is what has happened in a host of economies adopting neo-liberal economic policies, and India is no exception. If we take triennium averages, then there was a reduction of 1.6 percent in the ratio of Central Gross Tax Revenue to GDP and 1.3 percent in Central Net Tax Revenue to GDP between triennia centred on 1990-91 and 1999-00. Even taking the lower of these figures it would turn out that *if only the same tax-GDP ratio had been maintained at the end of the decade as prevailed at the beginning, prior to "liberalization", the Central government would have garnered an additional revenue of Rs.26,000 crores in one single year alone.* (There has been some reversal of late of this trend of declining tax-GDP ratio).

There is an additional fall-out of "liberalization". It invariably entails an increase in the rate of interest which the government has to pay on its borrowings. An estimate for India for instance suggests that the increase in the interest burden of the public exchequer on this score, even without taking into account the compounding effects of higher interest rates, was as much as Rs.13000 crores, in 2001-2. The total drain on the Central government exchequer of both these measures therefore amounted to about Rs.40,000 crores at the end of the decade of the nineties compared to the beginning of the decade. And the Centre "passed on" this "drain" to the state governments making the latter's fiscal situation in turn precarious.

The effect of all this, together with the fact that the fiscal deficit under the neo-liberal dispensation is supposed to be kept under strict control, is a curtailment in total government expenditure which has a particular impact on expenditure on social sectors like education and health, which unleashes in turn a tendency towards the privatization of these sectors.

The implication of privatization, which necessarily brings in the profit-motive into the sphere of education, has been missed by many, including by several sensitive thinkers who see no harm in it. If education becomes a business then it loses its capacity to produce "organic intellectuals" for the people. Education in short is not a homogeneous good, like steel or cement, which can be produced by the public and private sectors alike. Education, seen as the product of educational institutions, is fundamentally heterogeneous. Education that enables a person to get a well-paid job in the existing job market is not the same as education that produces an "organic intellectual" of the people (a distinction which is analogous to the one that Paul Baran drew between the "intellect worker" and the "intellectual"). To draw this distinction is not to say that "organic intellectuals" of the people should be incapable of obtaining a job on the job market; the point rather is that even while imparting education to enable persons to obtain jobs and serve the country as "intellect workers", education must *simultaneously* ensure that they do not remain mere "intellect workers" but also become "intellectuals", in the sense of "organic intellectuals" of the people. Privatization of education produces exclusively "intellect workers", and no "intellectuals".

The matter can be put somewhat differently. Privatization of education turns it into a commodity where the buyer's preference must necessarily enter to determine the nature of the commodity produced. There is a basic difference between education that satisfies the preference of the buyer and education that is undertaken in the interests of the people. And if education is to be undertaken in the interests of the people, to defend their interests, then *it must be publicly financed.* If it ceases to be publicly financed, then the education that increasingly gets to be produced is one that is intrinsically incapable

of serving the interests of the people. (To say this is not to ask for a ban on private institutions of higher education, but to emphasize the need for a predominantly public educational system, to which the private institutions must fit in. The modalities of where and how they can fit in have to be carefully worked out).

But then, it may be asked quite pertinently: how can we ignore altogether the dictates of the market? In the era of IT revolution we have to have people with IT expertise. Universities consequently have to orient themselves towards imparting knowledge on IT rather than continuing to emphasize traditional subjects like liberal arts and producing unemployable graduates even while the country misses out on the new technology that is unfolding. In other words, the market is a signalling device which indicates changing demands that are by no means socially irrelevant. Ignoring the dictates of the market therefore is a perilous venture for any society.

It seems to me however that the objective of higher education that I have been outlining is perfectly compatible with the other purpose which education serves, namely to impart skills, the nature of which changes with changing technology. Sensitivity to the latter need is not synonymous with the commoditization of education. The point at issue is the *exclusive* determination of educational priorities by the market, and privatization of education has a tendency to lead to such *exclusive* determination not just in the privatized segment, but over the sphere of higher education as a whole through the pressures it brings to bear on the non-privatized segment.

Some contend that if the State is afflicted by a fiscal crisis, then this fact *ipso facto* implies that the people are not paying for producing "organic intellectuals" for their own cause, i.e. they have implicitly "voted" not to have such "intellectuals"; not much tears therefore should be shed over this fact when the people themselves want it this way. It is not the ordinary people in the country however who have been the beneficiaries of the reduction in the tax-GDP ratio which underlies the fiscal crisis. On the contrary while the tax concessions have gone in favour of the rich, the ordinary people, especially in rural India, have suffered from the effects of deflation via unemployment and cuts in social expenditures. They are not the votaries but the victims of these cuts. Privatizing higher education in this context has the effect not only of excluding them from its ambit, but also of muting whatever intellectual opposition exists against the policies that victimize them. The need for nurturing such intellectual opposition arises not out of any charity, nor out of a mere transcendental commitment to democracy and egalitarianism. it is essential for social peace, indeed for social survival. Society in short can ignore this need only at its own peril, for in the absence of an intellectual articulation of the plight of the victims, in the absence of "organic intellectuals" who can provide such articulation, the opposition of the victims to their plight takes on highly destructive, socially debilitating, and extreme and unproductive forms, such as terrorism, which cause much suffering, usually pointless suffering, all around.

V

One cannot however be critical only of privatization of higher education without raising one's voice against another phenomenon that has been quite pervasive until now, namely the appropriation for purely private ends of public education. I have in mind the fact that a large proportion of the products of prestigious institutions of higher learning in our country, such as the IITs and Medical Institutes like AIIMS and PGIMR, whose education is financed in large measure by the ordinary Indian masses, who are among the poorest people in the world, then migrate to the advanced capitalist countries to make a comfortable living for themselves. I do not blame them for one instant. But I do blame our successive governments for having turned a blind eye to this phenomenon and permitted the continuation of a state of affairs where the poorest in the world are made to subsidize the health system of the richest in the world. Even if no restrictions on emigration are placed, at the very least a minimum period of service in India could have been demanded, or a refunding out of their sumptuous salaries abroad the expenses incurred by the country on their education. Nothing of the sort however has been imposed, and the country has handed *over gratis* skilled persons trained at the people's expense to advanced countries.

What is more, they have been lionized notwithstanding their choice to leave the country. Their paltry contributions, setting up a hospital here or donating some money to their alma mater there, have been much heralded by the media and the government which by contrast have been resoundingly silent on the massive transfers, amounting now to well over $15 billion per annum, by the poor Malayalee Muslim migarants to the Gulf, which have been a major prop of our balance of payments. In the case of the other migrants, the skilled doctors and engineers, whose transfers have been paltry, we have a clear case of private appropriation of public resources. The fault here lies not with the appropriators but with those who allow it. Their lionization moreover amounts to an encouragement for such appropriation. It is imperative that the struggle against privatization of education should be complemented by a struggle against the privatization of public resources in the sphere of education in this manner.

VI

The second factor which works in the direction of enfeebling the generation of "organic intellectuals" in our society is the increasing sway of communal and obscurantist forces over the sphere of education. These forces, at any rate segments of them, often claim to be fighting "Western" influence on our education system (the two names that figure in their perception of the "evil trinity" being Marx and Macaulay). Paradoxically however they end up strengthening the very "Western influence" which they claim to be fighting. Their attempt at the introduction of courses in State-funded universities to turn out Purohits and astrologers, on the explicit argument that there is a market demand for them, is as much a "commoditization" of education as the demand for capitation fees and the substitution of basic disciplines by more "marketable" subjects. Likewise their attempt to change text books to make them conform to the prejudices of a handful of bigots on the grounds that nothing offensive to the "religious sentiments" of the "majority community" should be carried in such books is antithetical to the spirit of scientific inquiry without which there can be no "intellectuals" let alone "organic intellectuals" of the people. The retreat to prejudice, the promotion of obscurantism, the substitution of extraneous criteria for scientific investigation in evaluating the worth of academic propositions : all of these entail a devaluation of the content of higher education which actually disarms the country intellectually against the onslaught of imperialist ideology. If at a political level communalism and fundamentalism divide the people and contribute to a weakening of the nation vis-a-vis imperialism, then at an intellectual level too they make a parallel contribution by obliterating the intellectual capacity to see through its machinations. The opposition to the ideology of imperialism, one must remember, was provided by an *inclusive* Indian nationalism that was secular, democratic and self-confessed socialist. Communalism, whether of the Hindu or the Muslim variety, never had an anti-imperialist thrust. Should it come as any surprise then that the emergence of communal politics and ideology also paves the way for the re-assertion of the hegemony of imperialist ideology?

VII

I have so far confined myself to discussing largely ideological issues. Let me end by drawing your attention to a practical problem of extreme importance that confronts our higher education sector today. And this has to do with the fact that in the neo-liberal era our income relativities have gone completely haywire. India now has one of the most unequal salary structures in the world. The salaries of executives in the private sector are now so astronomical, and so utterly lacking in justification for being so astronomical, that hardly any person of talent feels drawn any more to the sphere of higher education, which pays a pittance in comparison. The Prime Minister lamented the other day that the salaries of corporate executives in India had cross all limits, but the fact that they have done so is a direct result of the decisions taken by none other than himself, when, in the process of introducing neo-liberal reforms as Finance Minister, he had removed the ceiling on corporate salaries that had existed until then. Neo-liberal India has thrown incomes policy to the winds, and this has now become the biggest problem before the higher education sector, which is threatened with atrophy through being starved of talent.

The likely response of the government to this problem I fear will be to create a dichotomy within the teaching community, with some being allowed to join the ranks of those with astronomical salaries while others remain where they are. But this kind of dualism will only worsen the state of higher education and further thwart the prospects of building up "organic intellectuals" of the people. The astronomical-salary sector in this case will end up being a second-rate institution for imparting imperialist ideology to the students, second-rate because the teachers and students there will forever be looking for opportunities to move to "authentic" metropolitan habitats. And the non-astronomical-salary sector will plod on with a mass of demoralized teachers and students who are looked upon, including by themselves, as second rate, and hence become so.

The question here is not whether the salaries of teachers should be higher or lower than they are; the question is the damage caused to society when income relativities become totally irrational. A society concerned about the need to maintain its freedom cannot afford such irrationality.

[1] It is a tragic symptom of our times that the Prime Minister of the country, despite himself being an academic who should know better, has announced that henceforth our civil servants will get promotion only on the basis of satisfactorily completing a training programme at Harvard. This is a move reminiscent of the colonial times and completely at variance with the ethos a free India.

[2] The manner in which, in the discipline of economics, ideas emanating from within the metropolis itself, but different from or hostile to the dominant conservative orthodoxy of the metropolis, are suppressed by the "profession", is discussed in a recent article under the title "Hip Heterodoxy" by Christopher Hayes in *The Nation*. The article can be accessed at *http://www.thenation.com/doc/20070611/hayes*

ദേശീയ വിജ്ഞാന കമ്മീഷൻ എന്തിന്? എന്തിനുവേണ്ടി?

സി. ഭാസ്കരൻ
സിന്റിക്കേറ്റ് മെമ്പർ, കേരള സർവകലാശാല

ഏതൊരു ഗവൺമെന്റിന്റെയും സാമ്പത്തിക നയവും വിദ്യാഭ്യാസനയവും തമ്മിൽ അഭേദ്യമായ ബന്ധമുണ്ടായിരിക്കും. സാമ്പത്തിക നയത്തിൽനിന്ന് വേറിട്ടുകൊണ്ട് വിദ്യാഭ്യാസ നയമുണ്ടാവില്ല. സാമ്പത്തിക നയത്തിന്റെ ശരിയായ പ്രതിഫലനം വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്തു കാണാം. ഈ നിഗമനത്തെ ശരിവെക്കുന്നതാണ് മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലെയെന്നതുപോലെ ഇന്ത്യയിലെയും അനുഭവം

സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കുശേഷം അധികാരത്തിൽ വന്ന ഗവൺമെന്റ് ബൂർഷ്വാ ജനാധിപത്യവിപ്ലവത്തിന്റെ കടമകൾ നിറവേറ്റിയില്ല. ജൻമിത്തത്തിന്റെ വേരറുക്കുന്നതിനു പകരം അതുമായി ഒത്തുതീർപ്പുണ്ടാക്കി അതിന് ഭരണത്തിൽ പങ്കാളിത്തം നൽകുകപോലും ചെയ്തു. സമഗ്രവും സമൂലവുമായ കാർഷിക പരിഷ്കരണം എന്ന ദേശീയ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആവശ്യം അത് അവഗണിച്ചുതള്ളി. തൻമൂലം നിരക്ഷരത പെരുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എങ്കിലും പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസം സാർവത്രികമാക്കുകയെന്ന ദേശീയ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആവശ്യം അപ്പോഴും അന്തരീക്ഷത്തിൽ മാറ്റൊലിക്കൊണ്ടതിനാൽ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തേയപേക്ഷിച്ച് പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് ഗവൺമെന്റ് ഊന്നൽ നൽകി. ആദ്യകാല ബജറ്റുകളിലെയും ഒന്നാം പഞ്ചവത്സര പദ്ധതിയിലെയും വകയിരുത്തലുകളിൽ ഈ ഊന്നൽ കാണാം.

1956 -ൽ ആരംഭിച്ച രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി ഒന്നാം പദ്ധതിയിൽ അവഗണിച്ചു തള്ളിയ വ്യാവസായിക മേഖലയ്ക്ക് പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചു. പൊതുമേഖലയിൽ അടിസ്ഥാന വ്യവസായങ്ങൾ ചിലത് ആരംഭിച്ചു. രാജ്യത്തെ വ്യാവസായിക മേഖലയിൽ പുതുചലനമുണ്ടായപ്പോൾ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം, പ്രത്യേകിച്ചും സാങ്കേതിക വിദ്യാഭ്യാസം, സിദ്ധിച്ച ആളുകൾ ധാരാളം ആവശ്യമായി വരുന്നു. ശീഘ്രഗതിയിലുള്ള മുതലാളിത്ത വികസനത്തിനു സഹായകമാകത്തക്കനിലയിൽ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് പ്രാധാന്യം കിട്ടിത്തുടങ്ങി. സാങ്കേതിക വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്തുമുണ്ടായി വളർച്ച. അക്കാലത്ത് എഞ്ചിനിയർമാർക്ക് നല്ല ഡിമാന്റ് ഉണ്ടായി.

കാർഷിക പരിഷ്കാരം നടപ്പാക്കാതെ വ്യവസായ വികസനത്തിന്റെ പാതയിലൂടെ ഗവൺമെന്റ് രാജ്യത്തെ നയിച്ചതിനാൽ 1960 കളുടെ രണ്ടാം പകുതി ആയപ്പൊഴേക്ക് ആഭ്യന്തര കമ്പോളം വികസിക്കാതിരിക്കുകയും ഉല്പാദിപ്പിച്ച വ്യാവസായികോല്പന്നങ്ങൾ കെട്ടിക്കിടക്കുകയും ചെയ്തു. അതായത് വലിയൊരു വ്യവസായിക മാന്ദ്യത്തെ രാജ്യത്തിനുനേരിടേണ്ടിവന്നു എന്നർത്ഥം. അതിന്റെ പ്രതിഫലനം ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്ത് ദൃശ്യമായി. തൊഴിലില്ലായ്മ പെരുകിക്കൊണ്ടിരുന്ന അക്കാലത്ത് ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം നിയന്ത്രിച്ചു നിർത്തേണ്ടത് ഗവൺമെന്റിന് ആവശ്യമായിവന്നു.

അതിനാവശ്യമായ ശുപാർശകൾ സമർപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയായിരുന്നു ഗവൺമെന്റ് കോത്താരി കമ്മീഷൻ രൂപീകരിച്ചത്. അതായത് സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പം മൂലമുണ്ടായ വിദ്യാഭ്യാസ പ്രതിസന്ധി മുറിച്ചുകടക്കുന്നതിനുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ സമർപ്പിക്കുന്നതിന് നിയോഗിക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നു കോത്താരി കമ്മീഷൻ. അന്നത്തെ യു ജി സി ചെയർമാൻ കോത്താരി അധ്യക്ഷനായ 16 അംഗങ്ങളടങ്ങിയ കമ്മീഷൻ 1964 ഒക്ടോബർ 2-ന് പ്രവർത്തനം തുടങ്ങുകയും 1966 ജൂണിൽ ഗവൺമെന്റിന് റിപ്പോർട്ട് സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. 1966 ആഗസ്റ്റ് 29 ന് പാർലമെന്റിന്റെ മേശപ്പുറത്തുവെച്ച റിപ്പോർട്ട് പഠിക്കാനും കർമ്മപരിപാടി തയ്യാറാക്കാനും 1967 ഏപ്രിൽ 5 ന് പാർലമെന്റ് അംഗങ്ങളുടെ ഒരു സമിതി രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടു. ജൂലായ് 5 ന് സമിതി അതിന്റെ റിപ്പോർട്ട് സമർപ്പിച്ചു. കോത്താരി കമ്മീഷൻ റിപ്പോർട്ടും ഈ റിപ്പോർട്ടും പഠിച്ച് 17 തത്വങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ദേശീയ വിദ്യാഭ്യാസനയം 1968 ജൂലായ് 24-ന് ഗവൺമെന്റ് പ്രഖ്യാപിച്ചു - സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കുശേഷം പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ട ആദ്യത്തെ വിദ്യാഭ്യാസനയം.

കോത്താരി കമ്മീഷൻ റിപ്പോർട് പുരോഗമന സ്വഭാവമുൾക്കൊള്ളുന്നതെന്ന നിലയിൽ വ്യാപകമായി സ്വാഗതം ചെയ്യപ്പെട്ടെങ്കിലും ഇന്ന് തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ വർഗപരമായ ഉള്ളടക്കം വേണ്ടത്ര വിലയിരുത്തപ്പെടുകയുണ്ടായോ എന്നു സംശയം. അപ്പോഴേക്കും വ്യാപകമായിക്കഴിഞ്ഞ വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്തെ അസമത്വം ത്വരിപ്പിക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന അത്യുത്തമ കേന്ദ്രങ്ങൾ എന്ന ആശയം മുമ്പോട്ടുവെച്ചത് ആ റിപ്പോർട്ട് ആയിരുന്നു എന്ന് ഓർക്കുക. വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് മൂർച്ഛിച്ചു കഴിഞ്ഞ പ്രതിസന്ധി പരിഹരിക്കാൻ ഉന്നവിദ്യാഭ്യാസം നിയന്ത്രിച്ചുനിർത്തുകയെന്ന ആശയം പ്രസ്തുതറിപ്പോർട്ട് അവതരിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. ഇതേ ആശയം തന്നെ കുറേകൂടി ശക്തിപ്പെടുത്തുകയാണ് 1969 -ലെ ഗജേന്ദ്ര ഗാഡ്കർ കമ്മിറ്റി ചെയ്ത്.

1968-ലെ വിദ്യാഭ്യാസ നയരേഖ പ്രകാരം ഓരോ അഞ്ചുവർഷം കൂടുന്തോറും നയം നടപ്പാക്കിയതിന്റെ ഫലം വിലയിരുത്തണം. 1973-ൽ അതു നടത്തിയില്ല. സാമ്പത്തിക രംഗത്തെന്നതുപോലെ വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്തും പ്രതിസന്ധി. തുടർന്ന് പ്രക്ഷോഭപരമ്പരകൾ. ബീഹാർ-ഗുജറാത്ത് പ്രക്ഷോഭവും റെയിൽവേ സമരവും. സമരപരമ്പരകളുടെ മൂർധന്യത്തിൽ അടിയന്തരാവസ്ഥ. ആ ഘട്ടത്തിലും വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്തെക്കുറിച്ച് ഗൗരവമായ വിലയിരുത്തൽ നടന്നില്ല. അടിയന്തരാവസ്ഥയുടെ അന്ത്യത്തിൽ നടന്ന തിരഞ്ഞെടുപ്പിനെത്തുടർന്ന് ജനതാ പാർട്ടിയുടെ ഗവൺമെന്റ് അധികാരത്തിൽ വന്നപ്പോൾ വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്ത് ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചു. ആ ഗവൺമെന്റിലെ വിദ്യാഭ്യാസ മന്ത്രി പി സി ചന്ദർ 1978 -ൽ രണ്ടാമത്തെ വിദ്യാഭ്യാസനയം പ്രഖ്യാപിക്കുകപോലും ചെയ്തു. പക്ഷെ മുൻ ഗവൺമെന്റിനെപ്പോലെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വരേണ്യാടിസ്ഥാനം ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതാ

യിരുന്നു. അതിൽ അത്ഭുതമില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ജനതാ ഗവൺമെന്റിന്റെ സാമ്പത്തിക നയവും മുൻഗവൺമെന്റിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായിരുന്നില്ല.

എൺപതുകളുടെ മധ്യമായപ്പോഴേക്ക് വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയ്ക്കുനേരെ മറ്റൊരു കടന്നാക്രമണം. ഭരണവർഗങ്ങൾ സ്വീകരിച്ച മുതലാളിത്ത വികസനപാതയിൽ അന്തർലീനമായ വൈരുധ്യങ്ങൾ നിമിത്തം സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പം മൂർച്ഛിച്ചു. തന്നിമിത്തം ഉന്ന വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്ത് അതേവരെയുണ്ടായ വളർച്ച മൂലം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട പരിശീലനം സിദ്ധിച്ച മനുഷ്യശക്തി നിരുപയോഗമായി. അഭ്യസ്തവിദ്യരുടെ വിപുലമായ സൈന്യം ഭരണവർഗതാല്പര്യങ്ങൾക്കുതന്നെ ഹാനികരമാണെന്നുവന്നു. പോരെങ്കിൽ സാമ്പത്തിക വളർച്ചാ പ്രക്രിയക്ക് ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ 'ഉല്പന്നങ്ങൾ' ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ട് അതിനായി ചെലവഴിക്കുന്ന പണം കേവലം പാഴായിപ്പോവുകയാണെന്ന് തോന്നിത്തുടങ്ങി. ലാഭം ലക്ഷ്യമാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഭരണവർഗങ്ങൾ നഷ്ടക്കച്ചവടത്തിനിറങ്ങുകയില്ലല്ലോ.

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ്, 1985-ൽ രാജീവ് ഗാന്ധി പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസനയവുമായി വരുന്നത് - തന്റെ പുത്തൻ സാമ്പത്തിക നയത്തിന് അനുയോജ്യമായ വിദ്യാഭ്യാസനയം. താൻ അധികാരത്തിൽ വന്നപ്പോഴേക്കും മൂർഛിച്ചുകഴിഞ്ഞ സാമ്പത്തിക പ്രതിസന്ധി പരിഹരിക്കാൻ കയറ്റുമതി ഉന്മുഖ വ്യവസായ നയം അദ്ദേഹം ആവിഷ്കരിച്ചു. ആഭ്യന്തര കമ്പോളം വികസിപ്പിക്കാൻ നടപടി സ്വീകരിക്കുന്നതിനുപകരം വിദേശകമ്പോളം ലക്ഷ്യമാക്കി ഉല്പാദനം നടത്തി സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പത്തിൽ നിന്നുകരകയറാമെന്നാണ് അദ്ദേഹം കണക്കുകൂട്ടിയത്. അതിന് ധാരാളം സാങ്കേതിക വിദഗ്ധരെയും അഭ്യസ്തവിദ്യരായ ചെറുപ്പക്കാരെയും വേണം. നവോദയ വിദ്യാലയങ്ങളിലൂടെയും അത്യുത്തമ കേന്ദ്രങ്ങളിലൂടെയും അവരെ സൃഷ്ടിച്ചെടുക്കാം എന്ന് ഗവൺമെന്റ് ചിന്തിച്ചു. ബാക്കിയുള്ളവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വിദ്യാഭ്യാസം ആവശ്യമാണെന്നുതന്നെ ഗവൺമെന്റ് കരുതിയില്ല. അവർ അജ്ഞതയുടെ അന്ധകാരത്തിൽ തപ്പിത്തടയട്ടെ; അല്ലെങ്കിൽ 'വിദൂര വിദ്യാഭ്യാസം' കൊണ്ട് തൃപ്തിപ്പെടട്ടെ - ഗവൺമെന്റ് ഇങ്ങനെയൊരു നിലപാട് സ്വീകരിച്ചു. അതിന് അവർ ഒരു ന്യായം പറഞ്ഞു, 'എണ്ണത്തിൽ പെരുപ്പമല്ല ഗുണത്തിൽ മെച്ചമാണ് വേണ്ടത്.'

ഇതേ ന്യായം ബ്രിട്ടീഷുഭരണകാലത്തും നാം കേട്ടതാണ്. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം ബ്രിട്ടീഷുകാർ ആഗ്രഹിച്ചതിലും കൂടുതൽ വളരുകയും ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ ബ്രിട്ടീഷു ഭരണത്തിനെതിരായ സമര കേന്ദ്രങ്ങളായിമാറുകയും ചെയ്തപ്പോൾ അതിനെ നിയന്ത്രിച്ചു നിർത്തുന്നതിന് കഴ്സൺ പ്രഭു പറഞ്ഞ ന്യായവും ഇതുതന്നെ -'എണ്ണത്തിലുള്ളവർധനവിനേക്കാൾ പ്രധാനം ഗുണമേന്മയാണ്'.

1991 -ൽ നടന്ന ലോകസഭാ തിരഞ്ഞെടുപ്പിനെത്തുടർന്ന് അധികാരത്തിൽ വന്ന നരസിംഹറാവുവിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ഗവൺമെന്റ് ആഗോളവൽക്കരണ നയം നടപ്പാക്കാൻ തുടങ്ങി. ആ ഗവൺമെന്റ് അധികാരത്തിൽ വരുന്ന സമയത്ത് രാജ്യത്തിന്റെ ധനകമ്മി അതിന്റെ മൂർധന്യത്തിലെത്തി. 1984-ൽ 14,700 കോടി രൂപയുണ്ടായിരുന്ന കമ്മി 1990-91ൽ 43,147 കോടിരൂപയായി. അപ്പോൾ ഇന്ത്യാ ഗവൺമെന്റ് അങ്ങേയറ്റം ആശ്രയിക്കാൻ തുടങ്ങിയ ലോകബാങ്ക് ഗവൺമെന്റിന് ഒരുപദേശം നൽകി- ധനകമ്മി കുറയ്ക്കുന്നതിന് വിദ്യാഭ്യാസച്ചെലവ് കുറക്കുക. എന്നല്ല, വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയിൽ നിന്ന് പടിപടിയായി പിൻവാങ്ങുക വാസ്തവത്തിൽ ഇന്ത്യയ്ക്കുമാത്രമല്ല മറ്റെല്ലാ മൂന്നാം ലോക രാജ്യങ്ങൾക്കും ലോകബേങ്ക് നൽകിയ ഉപദേശമിതാണ്. ഈ നയം നടപ്പാക്കുമ്പോൾ പറയാനുള്ള ഒരു ന്യായവും ലോകബാങ്ക് ഉപദേശിച്ചു കൊടുത്തു; ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസ വളർച്ച നിയന്ത്രിച്ചു നിർത്തേണ്ടത് പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസ വ്യാപനത്തിന് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. ലോകബാങ്കിന്റെ സമ്മർദപ്രകാരം ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം നിയന്ത്രിച്ചുനിർത്തിയതിലൂടെ "സമ്പാദിച്ച" പണം പക്ഷെ, ഗവൺമെന്റ് പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിലേക്ക് തിരിച്ചുവിട്ടതേയില്ല. അത് ധനകമ്മി കുറക്കുന്നതിനായി ഉപയോഗിക്കുകയായിരുന്നു.

വാസ്തവത്തിൽ ലോകബാങ്കിന്റെ കുറിപ്പടി വികസിത മുതലാളിത്ത രാജ്യങ്ങളുടെ അനുഭവത്തിനുതന്നെ എതിരാണ്. ഈ രാജ്യങ്ങളിൽ വ്യവസായവൽകൃത സമൂഹത്തിനുവേണ്ട അടിത്തറപാകിയത് ഗവൺമെന്റു തന്നെ ധനസഹായം നൽകി നടപ്പാക്കിയ സാർവത്രികമായ പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെയാണ്. ഈ അവസരം മൂന്നാം ലോകരാജ്യങ്ങൾക്ക് നിഷേധിച്ചുകൊണ്ട് ആ രാജ്യങ്ങളെ ബൗദ്ധിക മുന്നേറ്റത്തിനായി തങ്ങളെ കൂടുതൽ കൂടുതൽ ആശ്രയിക്കുന്നതിലേക്കാണ് ലോകബാങ്ക് നയിക്കുന്നത്. ഈ വിദ്യാഭ്യാസ നയത്തിനെതിരെ വിദ്യാർത്ഥികളും അധ്യാപകരും ഇതരജനവിഭാഗങ്ങളും ശക്തമായ സമരങ്ങൾ നടത്തിയെങ്കിലും നരസിംഹറാവു ഗവൺമെന്റ് എന്നതുപോലെ എൻ ഡി എ ഗവൺമെന്റും ആ നയം തുടർന്നു. എൻ ഡി എ ഗവൺമെന്റ് ആ നയം കുറേക്കൂടി ഊർജിതമായി നടപ്പാക്കി എന്നു തന്നെ പറയാം. അവർ മറ്റൊരു കാര്യ കൂടി ചെയ്തു - വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വർഗീയവൽക്കരണം. വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ അവശേഷിച്ച ശാസ്ത്രീയമായ അന്തഃസത്ത തുരങ്കം വെക്കുന്നതിന് ഇന്ത്യാചരിത്രം പുതുക്കിയെഴുതാൻ പോലും മടിച്ചില്ല ആ ഗൺമെന്റ്. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങൾ നിയന്ത്രിച്ചു നിർത്തുകയെന്ന ലക്ഷ്യ സാക്ഷാത്കാരത്തിനായി കോളജുകൾക്ക് സ്വയം ഭരണപദവി അടിച്ചേല്പിക്കാനും ആ ഗവൺമെന്റ് തീരുമാനിച്ചു. യു ജി സിയുടെ അധികാരങ്ങളിൽ കടന്നുകയറാനുള്ള പദ്ധതികളും അതു തയ്യാറാക്കി.

എ ഡി എ ഗവൺമെന്റിനുശേഷം ഭരണത്തിലെത്തിയ യു പി എ ഗവൺമെന്റ് തങ്ങളുടെ മുൻഗാമികളുടെ നയം തന്നെയാണ് നടപ്പാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ആ നയം ഏറ്റവും ഫലപ്രദമായി ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് എങ്ങനെ നടപ്പാക്കാം? അതിനെക്കുറിച്ച് പഠിച്ച് റിപ്പോർട്ടു സമർപ്പിക്കാനാണ് സാം പിട്രോഡ ചെയർമാനായി വിദഗ്ധന്മാരടങ്ങിയ ദേശീയ വിജ്ഞാന കമ്മീഷനെ (എൻ കെ സി) 2005 ജൂണിൽ ഇന്ത്യാ ഗവൺമെന്റ് നിയമിച്ചത്.

പ്രതീക്ഷിച്ചതുപോലെ ഇന്ത്യയിലെ ഭരണവർഗങ്ങളുടെ നയം ഫലപ്രദമായി നടപ്പാക്കുന്നതിന് സഹായിക്കുന്നതാണ് എൻ കെ സി റിപ്പോർട്ട്. പുരോഗമനവാദികളായ ചിലർ കമ്മീഷനിലുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അവരുടെ നേരിയ ശബ്ദംപോലും അതിൽ കേൾക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. അല്ലെങ്കിൽ കമ്മീഷനിൽ ആധിപത്യമുള്ളവർ അതിന് അവരെ അനുവദിച്ചില്ല. കമ്മീഷനിലെ ഒരു അംഗം, എന്തിന് വൈസ് ചെയർമാൻ തന്നെ എല്ലാ അംഗങ്ങളും റിപ്പോർട്ട് കാണുകപോലുമുണ്ടായില്ല എന്ന് പരാതിപ്പെട്ടത് ഇത്തരുണത്തിൽ ഓർക്കുക.

റിപ്പോർട്ടിൽ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ വ്യാപനത്തെക്കുറിച്ച് വാചാലമായി പറയുന്നുണ്ട്. അത് വളരെ ആവശ്യമാണ്. നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിക്കാൻ പ്രായമായവരിൽ (18-24) 7 ശതമാനത്തിനുമാത്രമേ ആ വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിക്കുന്നുള്ളു. അതേ സമയം സാമ്പത്തിക സഹകരണത്തിനും വികസനത്തിനുമായുള്ള

സംഘടന (ഒ ഇ സി ഡി) യിൽ പെടുന്ന രാജ്യങ്ങളിൽ ഇത് 51 ശതമാനമാണ്. ഇടത്തരം വരുമാന രാജ്യങ്ങളിൽ ഇത് 21 ശതമാനം വരും. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിലെ പ്രവേശന നിരക്ക് കനഡയിൽ 100 ശതമാനവും, അമേരിക്കയിൽ 81 ശതമാനവും ലാറ്റിനമേരിക്കൻ രാജ്യങ്ങളിൽ 17.3 ശതമാനവുമാണെന്നോർക്കുക. അതുകൊണ്ട് ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം വ്യാപിപ്പിക്കണം എന്ന കാര്യത്തിൽ ആർക്കും ഒട്ടും സംശയമുണ്ടാവില്ല. എങ്കിലും റിപ്പോർട്ടിന്റെ ലക്ഷ്യം 2015 ആകുമ്പോഴേക്കും പ്രവേശന നിരക്ക് 15 ശതമാനം മാത്രമേ വരുന്നുള്ളു എന്നത് ശ്രദ്ധിക്കണം. ആ ലക്ഷ്യത്തിൽ പോലുമെത്തിച്ചേരാൻ കഴിയുമോ എന്നത് മറ്റൊരു കാര്യം. അഥവാ എത്തിച്ചേർന്നാൽ തന്നെ ലാറ്റിനമേരിക്കയുടെ അത്രപോലുമാവില്ല. ലാറ്റിനമേരിക്കയാവട്ടെ അപ്പോഴേക്കും വളരെയധികം മുമ്പോട്ടുപോയിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുമുണ്ടാകും.

ഇവിടെ പ്രസക്തമായ ഒരു ചോദ്യമുയരുന്നു : ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം നിയന്ത്രിച്ചു നിർത്തിയ ഇന്ത്യയിൽ അതിന്റെ വ്യാപനത്തിനായി കാവടങ്ങൾ തുറന്നിടണമെന്നു പറയുന്നത് എന്തിന് ? ആഗോളവൽകരണ "ആരംഭിച്ചതിനുശേഷം ഗവൺമെന്റ് വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിൽ നിന്ന് പിൻമാറാൻ തുടങ്ങിയതോടുകൂടി വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ സ്വകാര്യവത്കരണം ശക്തിപ്പെട്ടു. സ്വകാര്യമേഖലയിൽ ധാരാളം ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളുണ്ടായി. വിവരസാങ്കേതിക വിദ്യയിലുണ്ടായ വളർച്ച നിമിത്തം അവയിൽ പഠിച്ചിറങ്ങുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളെ ആവശ്യമുണ്ടെന്നുവന്നു. ആ ആവശ്യം ഇനിയും തുടർന്നേക്കാം. അതിനാൽ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ വ്യാപനത്തെക്കുറിച്ച് ഇപ്പോൾ പറയുന്നത്. ആവശ്യത്തിന് ആളുകളുണ്ടാകുമ്പോൾ പിന്നെയും നിയന്ത്രിച്ചുനിർത്താമല്ലോ. എത്രയായാലും വയപരിധിയിൽപ്പെട്ട ചെറുപ്പക്കാരിൽ 15 ശതമാനത്തിന് ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം നൽകണം എന്ന് മാത്രമേ എൻ കെ സി പോലും വിഭാവനം ചെയ്യുന്നുള്ളു.

വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് പണം മുടക്കുന്നത് ഗവൺമെന്റിന്റെ ചുമതലയോ ബാദ്ധ്യതയോ അല്ല. അതിൽ നിന്ന് ക്രമേണ ഗവൺമെന്റ് പിൻവാങ്ങുകയാണ് വേണ്ടത്. ഇതാണ് ആഗോളവൽകരണത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസ ദർശനം. ഈ ദർശനത്തിന് അടിവരയിടുന്നു എൻ കെ സി റിപ്പോർട്ട്. അതിൽ അവർ പറയുന്നത് നോക്കുക "എഞ്ചിനീയറിംഗ്, മെഡിക്കൽ, മാനേജ്മെന്റ് എന്നീ മൂന്നു പ്രൊഫഷനുകളിൽ വിദ്യാഭ്യാസം ശരിക്കും സ്വാകാര്യവൽകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇവയിൽ മൂന്നിൽ രണ്ടു മുതൽ നാലിൽ മൂന്നുവരെ സീറ്റുകൾ സ്വകാര്യ സ്ഥാപനങ്ങളിലാണ്. എന്നിരുന്നാലും 70 ശതമാനത്തിലധികം കുട്ടികൾ പഠിക്കുന്ന യൂണിവേഴ്സിറ്റി വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ സ്വകാര്യ നിക്ഷേപം ഏറെകുറെ അവഗണിക്കത്തക്കതാണ്. വിദ്യാഭ്യാസവസരങ്ങൾ വ്യാപിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു മാർഗമെന്ന നിലയിൽ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ സ്വാകാര്യ നിക്ഷേപത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. ഇപ്രകാരം സ്വകാര്യവൽകരണത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണല്ലോ കേരളമുൾപ്പെടെ ഇന്ത്യയിൽ സ്വാശ്രയ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ കുണുപോലെ മുളച്ചുപൊന്തിയത്. അവിടെ പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഭാരിച്ച ഫീസാണ് കൊടുക്കേണ്ടിവരുന്നത്. ആവർത്തനച്ചെലവിന്റെ 20 ശതമാനം വിദ്യാർത്ഥികളിൽ നിന്നുതന്നെ ഈടാക്കണമെന്ന് കമ്മീഷൻ തന്നെ നിർദേശിക്കുന്നുണ്ട്. ഇത്രയും കനത്ത ഫീസു നൽകി പഠിക്കാൻ കഴിയുന്നത് സമ്പന്ന കുടുംബങ്ങളിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുമാത്രം. പാവപ്പെട്ട കുട്ടികൾ അവഗണിക്കപ്പെടും. ചുരുക്കത്തിൽ, വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ സ്വകാര്യവൽക്കരണത്തോടൊപ്പം വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്തെ വരേണ്യവൽക്കരണം കുറേക്കൂടി ശക്തിപ്പെടുകയാണ് എൻ കെ സി യുടെ ശുപാർശകൾ നടപ്പാക്കിയാൽ സംഭവിക്കുക. അങ്ങനെ സംഭവിക്കുകയെന്ന ഭരണവർഗങ്ങളുടെ ആഗ്രഹം നിറവേറ്റും സാം പിട്രോഡ കമ്മീഷൻ റിപ്പോർട്ട്. കേരളം ഇന്ത്യയിലെ ഇതര സംസ്ഥാനങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് വിദ്യാഭ്യാസപരമായി മുന്നിൽ നിൽക്കുന്ന സംസ്ഥാനം. വിദ്യാഭ്യാസം ഒരു സംസ്ഥാന വിഷയമായതിനാൽ (അടിയന്തരാവസ്ഥ മുതൽ അത് കൺകറന്റ് പട്ടികയിൽപെടുന്ന വിഷയമായി) കേരളത്തിന്റെ സാമ്പത്തികവും സാമൂഹ്യവും സാംസ്കാരികവുമായ സവിശേഷതകൾ കണക്കിലെടുത്ത് ഒരു വിദ്യാഭ്യാസനയം ആവിഷ്ക്കരിച്ച് നടപ്പാക്കിയതുകൊണ്ടാണ് ഇവിടെ ഈ വളർച്ച കൈവരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞത്. എന്നാൽ സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റിന് വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയെ നിയന്ത്രിക്കാനും ഈ രംഗത്ത് കേന്ദ്രീകരണം കൊണ്ടുവരാനുമുള്ള ശുപാർശയാണ് എൻ കെ സി നൽകിയത്. ഇന്റിപെന്റന്റ് റഗുലേറ്ററി അതോറിറ്റി ഫോർ ഹയർ എഡ്യുക്കേഷൻ (ഐ ആർ എ എച്ച് സി) കൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് അതല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല. പാർലമെന്റ് ഒരു നിയമ നിർമാണം വഴിയാണ് ഐ ആർ എ എച്ച് ഇ സ്ഥാപിക്കുക. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് ബിരുദം അനുവദിക്കാനുള്ള അവകാശം മുതൽ നിലവാരം നിരീക്ഷിക്കാനും തർക്കങ്ങൾ പരിഹരിക്കാനും അക്രഡിറ്റേഷൻ ഏജൻസികൾക്ക് ലൈസൻസ് നൽകാനുമുള്ള അവകാശം വരെ ആ സ്ഥാപനത്തിനായിരിക്കും. യു ജി സി, എ ഐ സി ടി ഇ, എം സി ഐ, ബി സി ഐ എന്നിവയുടെ നിയമങ്ങൾ ഭേദഗതിചെയ്യപ്പെടും. യു ജി സിയുടെ പങ്ക് പുനർനിർവചിച്ചു. വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ പൊതുസ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് ഗ്രാന്റ് നൽകാനുള്ള സ്ഥാപനമായി യു ജി സി തരം താഴ്ത്തപ്പെട്ടു. ഐ ആർ എ എച്ച് ഇ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്ത് പരമാധികാരമുള്ള സ്ഥാപനമായി ത്തീരും. അതിന് ഗവൺമെന്റ് - സ്വകാര്യ- വിദേശ സ്ഥാപനങ്ങളെന്ന വ്യത്യാസമുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. അത് പൊതുനിയന്ത്രണത്തിൽ നിന്ന് വിമുക്തമായിരിക്കും. അത് ഗവൺമെന്റിൽ നിന്നും കൈയെത്താദൂരത്ത് ആയിരിക്കുമെന്നും ഗവൺമെന്റിന്റെ ബന്ധപ്പെട്ട മന്ത്രാലയമുൾപ്പെടെ എല്ലാവരുടെയും പിടിയിൽ നിന്നും സ്വതന്ത്രമായിരിക്കുമെന്നും റിപ്പോർട്ടിൽ കൃത്യമായി പറയുന്നുണ്ട്. യൂണിവേഴ്സിറ്റികളും ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളും സ്ഥാപിക്കാനുള്ള സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളുടെ അധികാരം അത് എടുത്തുകളയും. ഇങ്ങനെ അധികാരങ്ങളെല്ലാം കേന്ദ്രീകരിക്കുന്ന ഇത്തരമൊരു സ്ഥാപനം വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയുടെ ആരോഗ്യകരമായ വളർച്ചയ്ക്ക് ആപൽകരമാണ്. അതിനെ നിശിതമായി എതിർക്കുക തന്നെ വേണം. ബഹുരാഷ്ട്ര കുത്തകകൾക്ക് വാതിൽ മലർക്കെ തുറന്നിട്ടു കൊടുക്കുകയെന്നതാണല്ലോ ഗവൺമെന്റ് നയം - അപ്പോൾ വിദേശ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കുമാത്രം എന്തിനു വിലക്ക്? അവയ്ക്കും വാതിൽ തുറന്നിട്ടുകൊടുക്കണമെന്നാണ് എൻ കെ സി ശുപാർശ ചെയ്യുന്നത്. റിപ്പോർട്ടിൽ പറയുന്നത് നോക്കുക "ഓരേ തലത്തിൽ നിന്ന് കളിക്കാനുള്ള അവകാശം ഉറപ്പാക്കണം. ആഭ്യന്തരസ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് ബാധകമായ എല്ലാ നിയമങ്ങളും വിദേശ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും ബാധകമാക്കണം" വൻതോതിൽ വിദേശ സ്ഥാപനങ്ങൾ ആരംഭിക്കുന്നതിന്റെ ആപത്ത് കമ്മിറ്റി അശേഷം കാണുന്നില്ല. ഇതുപോലെ ഇതിനകത്തെ ഓരോ ശുപാർശയേയും എടുത്ത് ഇവിടെ വിശകലനം ചെയ്യുന്നില്ല. ഓരോ ശുപാർശയെടുത്താലും അതെല്ലാം ഭരണവർഗങ്ങളുടെ താൽപര്യങ്ങൾക്കും ആഗ്രഹങ്ങൾക്കും അനുസരിച്ച് രൂപം നൽകിയതാണെന്നു കാണാം.

1958 എ കെ പി സി ടി എ ചരിത്രപഥങ്ങളിലൂടെ...

പി. ശിവദാസൻ
എസ്.എൻ.കോളജ്, കൊല്ലം

എ കെ പി സി ടി എ : സേവനഭദ്രതക്കുവേണ്ടി സമരപഥത്തിൽ

1958 ഡിസംബർ 21 നാണ് എ കെ പി സി ടി എ നിലവിൽ വന്നത്. കേരള രാഷ്ട്രീയത്തിലെ സംഭവവികാസങ്ങളും, 1957 ലെ ഇ എം എസ് മന്ത്രിസഭയുടെ പ്രവർത്തനവും സംഘടനാചരിത്രത്തിന്റെ ആദ്യകാല പ്രവർത്തനങ്ങളെ സ്വാധീനിച്ചു. സംഘടനയുടെ പ്രഥമ പ്രസിഡന്റ് പാലാ സെന്റ് തോമസ് കോളജിലെ പ്രൊഫ. പി. സി. ജോസഫ് ആയിരുന്നു. തൃശൂർ സെന്റ് തോമസ് കോളജിലെ പ്രൊഫ. വി. ആർ. സുബ്രഹ്മണ്യം ആയിരുന്നു ആദ്യ ജനറൽ സെക്രട്ടറി. സംഘടനയുടെ രൂപീകരണത്തിൽ കൊല്ലം ശ്രീനാരായണ കോളജിലെ പ്രൊഫ. കെ. വേലായുധൻ നായരും പ്രധാന പങ്കുവഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. നിയമപരമായ പരിരക്ഷ ലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പോരാട്ടം തുടങ്ങുകയായിരുന്നു സംഘടനയുടെ ആദ്യ ദൗത്യം.

സംഘടനാരൂപീകരണ കാലത്തെ പ്രൈവററ് കോളജ് അധ്യാപകൻ

പ്രൈവററ് കോളജ് അധ്യാപകന്റെ സേവന വേതന ഭദ്രത ദീർഘകാലത്തെ പോരാട്ടം കൊണ്ടു കരഗതമായതാണ്. ഈ സമരപോരാട്ടത്തിന്റെ ചരിത്രം ഇന്നത്തെ സേവന - വേതന വ്യവസ്ഥതിയുടെ മാധുര്യം അനുഭവിക്കുന്ന അധ്യാപകർ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്.

അധ്യാപകനെ അടിമത്വത്തിൽ നിന്ന് മോചിപ്പിക്കുകയും തുല്യജോലിക്ക് തുല്യവേതനം നേടിയെടുക്കുകയുമായിരുന്നു സംഘടനയുടെ ലക്ഷ്യം. തുച്ഛമായ വേതനം, പിരിച്ചുവിടൽ ഭീഷണി, സർക്കാർ കോളജ് അധ്യാപകരുമായി വേതന തുല്യതയില്ലായ്മ തുടങ്ങിയ പരാധീനതകൾ ഉള്ളപ്പോഴായിരുന്നു സംഘടന പിറവിയെടുക്കുന്നത്. ഇതിനെക്കാൾ ഭീകരമായിരുന്നു പ്രൈവററ് എയ്ഡഡ് സ്കൂളുകളിലെ സ്ഥിതി. സ്കൂൾ മാനേജർമാരുടെ പ്രവർത്തനത്തെക്കുറിച്ച് *അഗ്നിപഥങ്ങളിലൂടെ* എന്ന ജീവചരിത്രത്തിൽ ആരോമലുണ്ണി എഴുതിയത് നോക്കുക.

"അയാളുടെ നീചപ്രവൃത്തികൾക്കു മുന്നിൽ അധ്യാപികമാരുടെ മാനം നശിച്ചിട്ടുണ്ട്. അധ്യാപകരുടെ കുടുംബങ്ങൾ കണ്ണീരു കുടിച്ചിട്ടുണ്ട്. അയാളെ സന്തോഷിപ്പിക്കാതെ കാര്യങ്ങൾ നടക്കുമായിരുന്നില്ല."

മാനേജർമാർ ജന്മിമാരും അധ്യാപകർ കുടിയാൻമാരുമായിരുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ മാനേജരുടെ അടിമയായിരുന്നു അധ്യാപകൻ. കോർപ്പറേററ് മാനേജ്മെന്റു സ്ഥാപനങ്ങളിലും കോളജുകളിലും നേരിയ വ്യത്യാസങ്ങളോടെ ഇതേ അവസ്ഥ നിലനിന്നിരുന്നു.

1958 ൽ പ്രൈവററ് കോളജ് അധ്യാപകന്റെ വേതനം 125 രൂപ മാത്രമായിരുന്നു. 100-5-150-200 എന്നതായിരുന്നു തുടക്കകാലത്തെ ശമ്പളസ്കെയിൽ. 100 രൂപ എന്ന അടിസ്ഥാന ശമ്പളത്തോടൊപ്പം തുച്ഛമായ ഒരു തുക ക്ഷാമബത്തയായും മാനേജുമെന്റുകൾ നൽകിയിരുന്നു. 1958 ൽ ക്ഷാമബത്ത നൽകുന്നത് വിവേചനാധികാരമായിരുന്നതിനാൽ ഈ തുക അധ്യാപകർക്കു നൽകേണ്ടതില്ലെന്ന് മാനേജുമെന്റുകൾ ഏകകണ്ഠമായി തീരുമാനിച്ചു. പ്രൈവററ് എയ്ഡഡ് മേഖലയിലെ അധ്യാപകർക്ക് ക്ഷാമബത്ത (യുദ്ധബത്ത) അതു നടപ്പിലാക്കിയ യുദ്ധകാലം മുതൽക്കുതന്നെ നിഷേധിച്ചിരുന്നു. ഈ വിവേചനത്തിനെതിരെ എഴുതപ്പെട്ട 'യുദ്ധബത്താഹർജി' എന്ന കവിത വളരെ പ്രശസ്തമായിരുന്നു. ഈ കവിത ഇങ്ങനെ എഴുതി

"നിസ്സാരമായുള്ളൊരു ശമ്പളത്താൽ
ദുസ്സാധമായ്ത്തീർന്നു കുടുംബഭാരം
ഇസ്സാധു ശീലർക്കിനി യുദ്ധബത്ത
പാസ്സാക്കിടാഞ്ഞാൽ പരിതാപമാണെ.
....
അധ്യാപനത്തിന്റെ മഹത്വമെങ്ങീ-
യധ്യാപകൻ തൻ ദുരവസ്ഥയെങ്ങോ
ഈ വൈപരീത്യം ഹനിച്ചിടാനാ-
യധ്യാപകന്മാരണി ചേർന്നിടേണം."

പിൽക്കാലത്ത് അധ്യാപകരുടെ ശമ്പളം 125 രൂപയായി. എന്നാൽ സർക്കാർ കോളജ് അധ്യാപകന് 300 രൂപയായിരുന്നു ആദ്യ ശമ്പളം. ഇത് 600 രൂപയായി വർദ്ധിക്കുന്ന കാഴ്ച ഏറെ ഹൃദയ വേദനയോടെ പ്രൈവററ് കോളജ് അധ്യാപകർ നോക്കിനിൽക്കേണ്ടി വന്നു. ഇക്കാരണം കൊണ്ട് സർക്കാർ കോളജ് അധ്യാപകരുമായി ശമ്പളതുല്യത (പാരിററി) നേടുക എന്നത് സംഘടനാ

വി.ആർ.സുബ്രഹ്മണ്യം

പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ആദ്യ ദൗത്യമായി. ഇതു കൂടാതെ റിട്ടയർമെന്റ് ആനുകൂല്യങ്ങൾ, ശമ്പളവിതരണത്തിൽ മാനേജുമെന്റിൽ നിന്നുള്ള മോചനം അഥവാ ഡയറക്ട് പേമെന്റ്, സേവന ഭദ്രത എന്നിവ കരസ്ഥമാക്കുന്നതും സംഘടനയുടെ മുഖ്യ ആവശ്യങ്ങളായിരുന്നു. ഇവ നേടിയെടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ് എ കെ പി സി ടി എ ക്കു കീഴിൽ പ്രൈവററ് കോളജ് അധ്യാപകർ അണിനിരന്നത്.

അധ്യാപകരുടെ സേവനസ്ഥിതിയെ പെർമനെന്റ്ലി ടെംബററി' (Permanently Temporary) എന്നാണ് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഇന്നത്തെ അൺ - എയ്ഡഡ് കോളജുകളിലെ സ്ഥിതിയായിരുന്നു എയ്ഡഡ് കോളജുകളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത്. വർഷാവസാനം പിരിച്ചുവിട്ട് പുനർനിയമനം നടത്തുകയായിരുന്നു അന്നത്തെ സമ്പ്രദായം. ഇക്കാലങ്ങളിലെ വെക്കേഷൻ കാലാവധിയിലെ ആനുകൂല്യങ്ങൾ അധ്യാപകർക്ക് നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. പുനർനിയമനം ലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അധ്യാപകർ മാനേജർമാരുടെ പടിവാതിൽ കയറിയിറങ്ങുന്നത് അധികാരികൾക്ക് സുഖമുള്ള വിനോദമായിരുന്നു. കാഷ്വൽ ലീവ് ഒഴികെ മറെറാരവധിയും അധ്യാപകർക്ക് അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. അധ്യാപികമാർക്ക് പ്രസവാവധി ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന് മാത്രമല്ല വിവാഹം ചെയ്ത കുററത്തിന് പിരിച്ചുവിടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ചെങ്ങന്നൂർ ക്രിസ്ത്യൻ കോളജിലെ സൂസൻ കോശി ഈ ക്രൂരതക്കു വിധേയയായ അധ്യാപികയാണ്. ഒരു പരിഷ്കൃത സമൂഹത്തിൽ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് പ്രവർത്തിക്കുന്ന കോളജ് അധ്യാപികമാർക്ക് ഈ കാട്ടുനീതിയുടെ ഇരകളാകേണ്ടിവന്നിരുന്നു എന്നത് ഏവരെയും ലജ്ജിപ്പിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. ഈ ധിക്കാരത്തിനും അധികാരഗർവ്വിനും അറുതിവരുത്തുക എന്നത് സംഘടനയുടെ ലക്ഷ്യമായിരുന്നു. നിസ്സഹായരായി മാനേജുമെന്റുകളുടെ ക്രൂരപ്രവർത്തികൾക്കിരയായി കഴിഞ്ഞിരുന്ന പ്രൈവററ് കോളജ് അധ്യാപക സമൂഹം സംഘടിക്കുകയും പടപൊരുതുന്ന ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തിൽ നിലയുറപ്പിക്കുകയും ചെയ്തതോടെയാണ് മാനേജുമെന്റുകളുടെ അധ്യാപക ദ്രോഹം അവസാനിച്ചു തുടങ്ങിയത്.

1957 ലെ ഇ എം എസ് സർക്കാരും പ്രൈവററ് കോളജ് അധ്യാപകരും

1957 ലെ ഇ എം എസ് സർക്കാർ അധികാരത്തിലിരിക്കുമ്പോഴാണ് എ കെ പി സി ടി എ രൂപം കൊള്ളുന്നത്. നമ്മുടെ സംഘടനാ ചരിത്രത്തിൽ അവിസ്മരണീയമായ ഏടുകൾ എഴുതി ചേർക്കാൻ ഈ സർക്കാരിനു സാധിച്ചു. നിയമദത്ത സംരക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി അധ്യാപകർ സംഘടിച്ചു തുടങ്ങിയത് ഈ കാലത്തായിരുന്നു. തൊഴിലാളി വർഗത്തിന്റെ സംരക്ഷണം ഇ എം എസ് സർക്കാരിന്റെ മുഖ്യ അജണ്ടയായിരുന്നതിന്റെ ഫലം പ്രൈവററ് കോളജ് അധ്യാപകരും അനുഭവിച്ചു. ഇ. എം. എസ്. നമ്പൂതിരിപ്പാട്, ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി, എ.കെ. ഗോപാലൻ എന്നിവരുടെ നേതൃത്വം നമ്മുടെ സംഘടനയുടെ അടിത്തറ ബലപ്പെടുത്തി. എയ്ഡഡ് വിദ്യാലയങ്ങളിൽ നടന്നുവന്നിരുന്ന അധ്യാപക ചൂഷണത്തെയും അഴിമതിയെയും പിടിച്ചുപറിയെയും കുറിച്ച് വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രിയായിരുന്ന മുണ്ടശ്ശേരി മാസ്ററർക്ക് ആരും പറഞ്ഞുകൊടുക്കേണ്ടിയിരുന്നില്ല. അധ്യാപകവർഗത്തെ നിയമപരമായി സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും ശമ്പളവിതരണത്തിലെ തുല്യതയില്ലായ്മ പരിഹരിക്കുന്നതിനും ഇ എം എസ് സർക്കാർ നിയമങ്ങൾ തയ്യാറാക്കാൻ തുടങ്ങി. കോഴിക്കോട് മാനാഞ്ചിറ മൈതാനത്ത് ഒരു പൊതുയോഗത്തിൽ പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ട് ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു

"നമ്മുടെ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിൽ മറെറല്ലാ മേഖലകളിലും ഒരുതരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറെറാരു തരത്തിലുള്ള പരിരക്ഷയുണ്ട്. തൊഴിലാളികൾക്ക് ചുരുങ്ങിയ കൂലി നിജപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അന്യായമായ പിരിച്ചുവിടലിൽ നിന്ന് രക്ഷ നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ബാങ്കു ജീവനക്കാർക്കും പത്രപ്രവർത്തകർക്കുമെല്ലാം ഒരുതരത്തിൽ നിയമത്തിന്റെ കീഴിൽ പരിരക്ഷ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ സാംസ്കാരിക രംഗത്തു പ്രവർത്തിക്കുന്ന അധ്യാപകർക്കുമാത്രം സാരമായ പരിരക്ഷകളൊന്നും ഇതേവരെ ലഭിച്ചിട്ടില്ല... അതിനാൽ പ്രൈവററ് വിദ്യാലയങ്ങളിലെ എഴുപതിനായിരത്തോളം ജീവനക്കാർക്ക് നിയമവശാൽ ന്യായമായ പരിരക്ഷ കൊടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ് കേരള ഗവൺമെന്റ് വിദ്യാഭ്യാസ ബിൽ കൊണ്ടുവന്നത്."

പി. സി. ജോസഫ്

അധ്യാപകരുടെ വേതന വിതരണത്തിലും, സേവനഭദ്രത ഉറപ്പുവരുത്തുന്നതിലും സർക്കാരിന് ബാധ്യതയുണ്ടെന്ന് വിളിച്ചോതുന്നുണ്ടായിരുന്നു ഈ നിയമം. ദീർഘകാലമായി വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയിൽ മാനേജുമെന്റുകൾ അനുഭവിച്ചിരുന്ന അവകാശങ്ങളെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന ഒന്നായിരുന്നു ഈ നിയമം. സേവന സ്ഥിരതയും മാന്യമായ വേതനവും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്ന പ്രൈവററ് കോളജ് അധ്യാപകർക്ക് ഈ വിദ്യാഭ്യാസ നിയമം ആവേശം പകർന്നു.

കോളജ് മാനേജർമാർ അടങ്ങുന്ന വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ സ്ഥാപിത താത്പര്യക്കാർ ഈ ബില്ലിനെ എതിർത്തു. കാർഷികബന്ധ നിയമം കൂടി വന്നപ്പോൾ ഇക്കൂട്ടർക്ക് ഹാലിളകി. കാരണം, അവരിൽ പലരും ധാരാളം ഭൂമി കൈവശം വക്കുന്ന ജന്മിമാർ കൂടിയായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവർ രണ്ടു ബില്ലും കൊണ്ടുവന്ന കമ്യൂണിസ്ററ് ഗവർമെന്റിനെതിരെ പടയ്ക്കിറങ്ങി. എങ്ങനെയും കമ്യൂണിസ്ററ് ഗവൺമെന്റിനെ താഴത്തിറക്കിയേ അടങ്ങുകയുള്ളൂ എന്ന് അവർ ദൃഢനിശ്ചയം ചെയ്തു. വിമോചന സമരത്തിന്റെ അരങ്ങേററമായി. പ്രൈവററ് കോളജ് അധ്യാപകർക്ക് ക്ഷാമബത്ത നൽകുന്നതിനുവേണ്ടി കേരള സർക്കാർ അഞ്ചുലക്ഷംരൂപ നീക്കിവച്ചു. ക്ഷാമബത്ത ലഭിക്കാത്ത ഇന്ത്യയിലെ ഏക തൊഴിലാളിവർഗമായ പ്രൈ

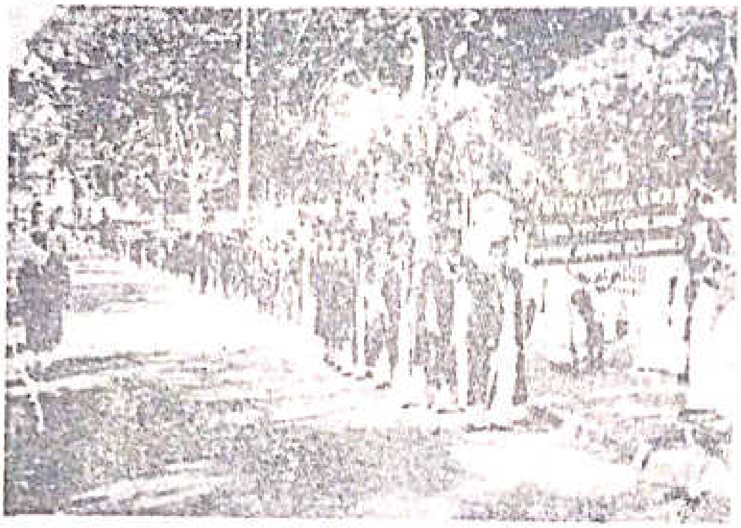

തുല്യജോലിക്ക് തുല്യവേതനം ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് 1961ൽ എ.കെ.പി.സി.ടി.എ.യുടെ നേതൃത്വത്തിൽ തിരുവനന്തപുരത്ത് നടത്തിയ പ്രകടനം

വററ് കോളജ് അധ്യാപകർക്ക് ഏറെ ആശ്വാസം പകരുന്നതായിരുന്നു ഈ തീരുമാനം. വിമോചനസമരത്തിന്റെ ആസൂത്രകരും സാമ്രാജ്യത്വ ശക്തികളും ഇ. എം. എസ് സർക്കാരിനെ അധികാരത്തിൽ നിന്ന് പുറത്താക്കുന്നതിൽ വിജയിച്ചു. എങ്കിലും വരാനുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ ഊർജിതമായ സംഘടനാ പ്രവർത്തനം നടത്തുന്നതിന് എ കെ പി സി ടി എ പോലുള്ള അധ്യാപക സംഘടനകൾക്ക് ശക്തി പകർന്നത് 1957 ൽ അധികാരമേററ ഇ എം എസ് സർക്കാരായിരുന്നു. വിമോചന സമരത്തെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ട് 'വിദ്യാഭ്യാസബിൽ സിന്ദാബാദ്' എന്ന് ശബ്ദത്തോടെയും നിശബ്ദമായും ഏററുവിളിക്കാൻ പ്രൈവററ് കോളജ് അധ്യാപകരും സജ്ജരായി.

പ്രൊഫ. പി. ആർ. സുബ്രഹ്മണ്യം : കരുത്തുററ പടനായകൻ

സംഘടനയുടെ ആദ്യകാല പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് നേതൃത്വം നൽകിയവരിൽ പ്രധാനി പ്രൊഫ. വി. ആർ. സുബ്രഹ്മണ്യം ആയിരുന്നു. ആദ്യ ജനറൽ സെക്രട്ടറി എന്നതിനുപുറമെ 1961-62 മുതൽ 1966-67 വരെയും 1972-73 ലും സംഘടനയുടെ പ്രസിഡന്റ് പ്രൊഫ. സുബ്രഹ്മണ്യമായിരുന്നു. സംഘടനയുടെ വളർച്ചയിൽ നിർണ്ണായക പങ്കുവഹിച്ചവരിൽ പ്രധാനി വി. ആർ. എസ് ആയിരുന്നു.

പ്രൊഫ. വി. ആർ. സുബ്രഹ്മണ്യം സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിലൂടെയാണ് അധ്യാപകസംഘടനാ പ്രവർത്തനരംഗത്തിലെത്തുന്നത്. 1917 ൽ തൃശൂരിൽ ജനിച്ച വി. ആർ. എസ് ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനിയിലും മധുരൈ അമേരിക്കൻ കോളജിലും ജോലിചെയ്തു. ക്വിററിന്ത്യാ സമരകാലത്ത് (1942 ജൂൺ) മലബാർ ക്രിസ്ത്യൻ കോളജിൽ അധ്യാപകനായി. എന്നാൽ ഇതേ വർഷം തന്നെ ഒക്ടോബറിൽ ക്വിററിന്ത്യാ സമരത്തിൽ പങ്കെടുത്തതിന് വി. ആർ. എസ് ജയിലലടക്കപ്പെട്ടു. കോഴിക്കോട് നഗരത്തിലെ സമരപരിപാടികളിൽ വി. ആർ. എസ്. നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്നു. കോളജ് കാമ്പസുകളിൽ സ്വാതന്ത്ര്യസമര പ്രസ്ഥാനം സജീവമായപ്പോൾ വിദ്യാർത്ഥികളോടൊപ്പം അധ്യാപകരും സമരരംഗത്തിറങ്ങി. വ്യക്തിഗത സത്യാഗ്രഹ (Individual Satyagraha) ത്തിനു തയ്യാറായവരിൽ പ്രൊഫ. വി. ആർ. എസും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇതിനെ തുടർന്നാണ് ഇദ്ദേഹം പൊലീസ് പിടിയിലായത്. വെല്ലൂർ, തഞ്ചാവൂർ ജയിലുകളിൽ തടവുശിക്ഷ അനുഭവിച്ച സമയത്ത് മലബാറിലെ രാഷ്ട്രീയതടവുകാരുടെ അധ്യാപകൻ പ്രൊഫ. വി. ആർ. എസ് ആയിരുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള 66 രാഷ്ട്രീയ തടവുകാരോടൊപ്പം ആചാര്യ വിനോബ ഭാവെ, സി. കെ. ഗോവിന്ദൻ നായർ തുടങ്ങിയവരും ഉണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ ജയിൽ ജീവിതാനുഭവത്തെ വി. ആർ. എസ് രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്.

"Prison gave me a great deal. I was an introvert and a book worm. I became an extrovert and gained a certain self confidence which was never to desert me in my later life." ഈ അനുഭവ സമ്പത്താണ് എ കെ പി സി ടി എ പ്രവർത്തനത്തിനായി വിനിയോഗിക്കപ്പെട്ടത്.

1944 ൽ ഇദ്ദേഹം ജയിൽ മോചിതനായി. സ്വാതന്ത്ര്യ സമരത്തിൽ പൂർവ്വാധികം ശക്തിയോടെ ഇദ്ദേഹം തുടർന്നും പങ്കെടുത്തു. സുബാഷ് ചന്ദ്രബോസ് നേതൃത്വം കൊടുത്ത 'ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ ആർമി' (INA) യുമായി ബന്ധപ്പെട്ട റിലീഫ് പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ വി. ആർ. എസ് പങ്കെടുത്തു. തലശ്ശേരിയായിരുന്നു അന്നത്തെ പ്രവർത്തനകേന്ദ്രം. കുറച്ചുകാലം ഇന്ത്യൻ എക്സ്പ്രസ് പത്രത്തിൽ സബ് എഡിറററായും ജോലിനോക്കി. സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കുശേഷം ഗാന്ധിയൻ മൂല്യങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യതിചലിച്ച് പുരോഗമന ആശയങ്ങളുമായി സമ്പർക്കം പുലർത്തി തുടങ്ങി. 1953 ൽ തൃശൂർ സെന്റ് തോമസ് കോളജിൽ അധ്യാപകനായതോടെ പ്രൈവററ് കോളജ് അധ്യാപകരെ സംഘടിപ്പിക്കുന്ന പ്രവർത്തനത്തിൽ വ്യാപൃതനായി. മലബാർ - കൊച്ചിൻ പ്രൈവററ് കോളജ് ടീച്ചേഴ്സ് അസോസിയേഷനായിരുന്നു അന്നത്തെ പ്രവർത്തനവേദി.

1958 ൽ എ കെ പി സി ടി എ നിലവിൽ വന്നതിന്റെ ഒരു കാരണം വി. ആർ. എസിന്റെ പ്രവർത്തനമായിരുന്നു. സംഘടനയെ നയിക്കുവാനുള്ള വൈഭവം ഏറെയുണ്ടായിരുന്ന പ്രൊഫ. വി. ആർ. എസ്. ആദ്യ ജനറൽ സെക്രട്ടറിയായി. 1963-64 ൽ കേരള സർവ്വകലാശാലാ സെന

പാരിററിക്കുവേണ്ടിയുള്ള സമരത്തിന് അനുകൂലമായി കോട്ടയം കൺവെൻഷനിൽ പ്രതിനിധികൾ വോട്ടുചെയ്യുന്നു.

ആദരാഞ്ജലി

തിരുവനന്തപുരം എം ജി കോളജ്
സാമ്പത്തികശാസ്ത്ര വിഭാഗം അദ്ധ്യാപകൻ
കെ.പി.ശ്രീനിവാസൻപിള്ള അന്തരിച്ചു.
ധനുവച്ചപുരം, നെന്മാറ, ചേർത്തല
എൻഎസ്എസ് കോളജുകളിലും
ജോലിചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കേരള സർവകലാശാല
ബോർഡ് ഓഫ് സ്ററഡീസ് അംഗം,
എകെപിസിടിഎ സംസ്ഥാന കൗൺസിൽ
അംഗം എന്നീ നിലകളിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു.
ശ്രീനിവാസന് എകെപിസിടിഎയുടെ
ആദരാഞ്ജലികൾ

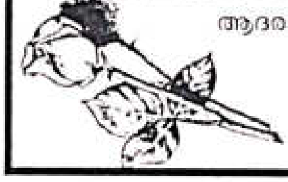

ററിലേക്ക് ഇദ്ദേഹം തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുകയും തുടർന്ന് സിൻഡിക്കേററ് മെമ്പറാവുകയും ചെയ്തു. ജനറൽ സെക്രട്ടറി, പ്രസിഡന്റ് എന്നീ നിലകളിൽ സംഘടനയുടെ പ്രവർത്തനം ചിട്ടയോടെ നടത്തുന്നതിന് വി. ആർ. എസ്. അമൂല്യമായ സംഭാവന നൽകി.

ഗുരുവായൂരപ്പൻ കോളജിലെ പ്രിൻസിപ്പൽ പ്രൊഫ. മാധവൻ നമ്പ്യാരെ മാനേജ്മെന്റ് സസ്പെന്റ് ചെയ്തതിനെതിരെ സംഘടന നടത്തിയ കരുത്തുററ പോരാട്ടത്തിന്റെ ഊർജസ്രോതസ് പ്രൊഫ. വി. ആർ. എസ് ആയിരുന്നു. കേരള സർവ്വകലാശാലാ നിയമം രൂപപ്പെടുത്തിയെടുക്കുന്നതിന് സംഘടനയെ പ്രേരിപ്പിച്ചത് ഗുരുവായൂരപ്പൻ കോളജ് സംഭവവും പ്രൈവററ് കോളജ് അധ്യാപകരുടെ ദുരവസ്ഥയുമായിരുന്നു. ഈ രംഗത്ത് വി. ആർ. എസിന്റെ നേതൃത്വം നിർണ്ണായക സ്വാധീനം ചെലുത്തി. സംഘടിതശക്തിയുടെ പ്രാധാന്യം മനസ്സിലാക്കാൻ വിമുഖത കാണിച്ചിരുന്ന കോളജ് അധ്യാപകരിൽ നിരവധി പേരെ എ കെ പി സി ടി എ യുടെ കരുത്തുററ ഭടൻമാരാക്കിയത് പ്രൊഫ. വി. ആർ. എസ്. ആയിരുന്നു. വി.ആർ.എസിനെക്കുറിച്ച് 1986 ലെ പ്രവർത്തന റിപ്പോർട്ടിൽ അന്നത്തെ ജനറൽ സെക്രട്ടറി രേഖപ്പെടുത്തിയത് ഇങ്ങനെയാണ്,

"ശാരീരികാസ്വാസ്ഥ്യങ്ങളെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ട് പ്രശ്നങ്ങളെയും പ്രതിസന്ധികളെയും നേരിടേണ്ടി വന്നപ്പോഴെല്ലാം ക്ഷീണിക്കാത്ത മനീഷയും പരാജയപ്പെടാത്ത കർമ്മകുശലതയുംകൊണ്ട് ആവേശവും ധൈര്യവും പകർന്നുതന്ന് എന്നെ പ്രവർത്തന നിരതനാക്കിയിട്ടുള്ള നമ്മുടെ സംഘടനയുടെ ജീവസ്സും ഓജസ്സുമായ ശ്രീ. വി. ആർ. സുബ്രഹ്മണ്യത്തോട് എനിക്കുള്ള കടപ്പാട് നിസ്സീമമാണ്."

പരിമിതികളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിലായിരുന്നു ആദ്യകാല സംഘടനാ പ്രവർത്തനം. എ കെ പി സി ടി എ അംഗങ്ങളുടെ അടിപതറാത്ത സംഘടനാബോധമായിരുന്നു ഏക മുതൽക്കൂട്ട്. ആദ്യകാല സംഘടനാ പ്രവർത്തനത്തിന് എ കെ പി സി ടി എ യുടെ മുൻകാല സമരഭടന്മാർ ഏറെ ത്യാഗം അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. മുൻനിരയിലുണ്ടായിരുന്നവരുടെ ഗൃഹങ്ങളായിരുന്നു സംഘടനയുടെ പ്രവർത്തനകേന്ദ്രം. ഇക്കാലത്തെ മാർഗദർശിയായിരുന്ന പ്രൊഫ. വി. ആർ. എസിനെകുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്നി ലക്ഷ്മി സുബ്രഹ്മണ്യം എഴുതിയ വാക്കുകൾ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഏറെ പ്രാധാന്യമുള്ളതാണ്. ആ വാക്കുകൾ ഇങ്ങനെയാണ്.

"The moment the AKPCTA stepped into our house, she converted it overnight to suit her purposes. The children and I became secretaries, clerks, messenger boys and peons by turns. We formed assembly lines to despatch hundreds of circulars. Even the youngest had a job, to stick the stamps."

സംഘടനാ ചരിത്രത്തിലെ തിളങ്ങുന്ന അധ്യായമാണ് പ്രൊഫ. വി. ആർ. സുബ്രഹ്മണ്യം. 1973 ൽ സ്വാതന്ത്ര്യ സമര സേനാനികൾക്കുള്ള 'താമ്രപത്രം' കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റിൽ നിന്നും ഏററുവാങ്ങിയ വി. ആർ. എസ്. സംഘടനയുടെ പ്രവർത്തന ദൗത്യത്തിന് പൂർണ്ണയോഗ്യനായ നേതാവായിരുന്നു.

അധ്യാപകർ സമരരംഗത്ത്

1959 ൽ തൊഴിലാളി വർഗ വിരുദ്ധന്മാരുടെ ഒളിയാക്രമണത്തിൽ ഇ. എം. എസ് സർക്കാർ പിരിച്ചുവിടപ്പെട്ടു. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ തൊഴിലാളിവർഗമൊന്നടങ്കം അവകാശ സംരക്ഷണത്തിനായി സമരങ്ങൾ ആസൂത്രണം ചെയ്യാനാരംഭിച്ചു. അക്കാലത്തെ കോളജ് അധ്യാപകർ സമരം ചെയ്യുക എന്നത് കേരള സമൂഹത്തിന് കേട്ടറിവില്ലാത്ത കാര്യമായിരുന്നു. യാഥാസ്ഥിതികരായ വിക്ടോറിയൻ വിശുദ്ധന്മാർക്ക് അവിശ്വസനീയമായിരുന്നു ഈ സമരകാഹളം. അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഈ സമരാഹ്വാനം 'കലികാല വൈഭവവും', 'ധർമ്മച്യുതി'യുമായിരുന്നു. 1961 ഫെബ്രുവരിയിൽ തലസ്ഥാന നഗരിയിൽ കോൺവക്കേഷൻ വേഷത്തിൽ മൂകപ്രകടനം നടത്തിയാണ് എ കെ പി സി ടി എ യുടെ സമരചരിത്രം ആരംഭിക്കുന്നത്. കേരള ചരിത്രത്തിലാദ്യമായി കോളജ് അധ്യാപകർ തെരുവിലിറങ്ങി പ്രകടനം നടത്തി. മുദ്രാവാക്യങ്ങളെക്കാൾ ശക്തമായിരുന്നു അധികാരികൾക്കെതിരെ നടന്ന ഈ മൂകപ്രകടനത്തിന്റെ സന്ദേശം. സർക്കാർ കോളജ് അധ്യാപകരുമായി 'പാരിററി 'വേണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് സമരം നടന്നത്.

സേവന സ്ഥിരതയും വേതനവർദ്ധനവും ലഭിക്കുന്നതിന് 'ഗ്രാന്റ് ഇൻ എയ്ഡ് കോഡ്' നടപ്പിലാക്കണമെന്ന ചർച്ച കേരളത്തിലെ പൊതുമണ്ഡലത്തിൽ ഈ സമരം കാരണം സജീവമായി. ഇതിനെ തുടർന്ന് കോളജ് അധ്യാപകർ ആവനാഴിയിലെ ആയുധങ്ങൾ ഓരോന്നായി ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങി. 1961 മാർച്ചിലെ പരീക്ഷാ ജോലികൾ അധ്യാപകർ ബഹിഷ്കരിച്ചു. 1959-61 കാലഘട്ടത്തിലെ സംഘടനാ പ്രസിഡന്റ് കൊല്ലം ശ്രീനാരായണാ കോളജിലെ പ്രൊഫ. കെ. വേലായുധൻ നായരായിരുന്നു. 'ഗ്രാന്റ് ഇൻ എയ്ഡ് കോഡ്' നേടിയെടുക്കുവാൻ അധ്യാപകർ ഉറച്ചമനസ്സോടെ സമരം തുടർന്നു.

(തുടരും)

1857ന് 150 വയസ്സ്
സ്വാതന്ത്ര്യം തന്നെ അമൃതം

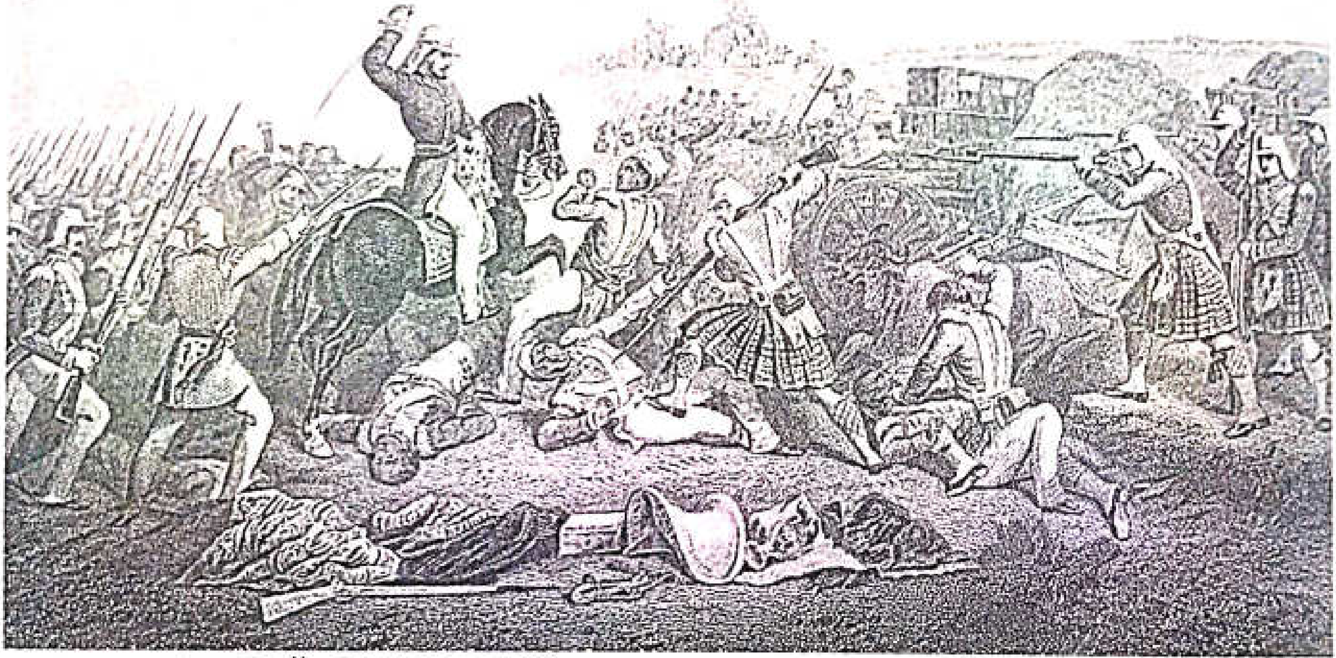

എം.എസ്. വസന്തകുമാർ
എസ്. എൻ. കോളജ്, കൊല്ലം

ഒന്നാം ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമരം : 1857-1859' എന്ന ഒരു പുസ്തകം കാൾമാർക്സിന്റെയും എംഗൽസിന്റെയും പേരിൽ മോസ്കോയിലെ ഫോറിൻ ലാംഗ്വേജ് പബ്ളിഷിങ് ഹൗസ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യയിൽ ബ്രിട്ടീഷ് മേധാവിത്വം വരുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന മാററങ്ങളും അവയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഭാവി ഇന്ത്യയെ സംബന്ധിച്ച തന്റെ കാഴ്ചപ്പാടും, സാധാരണ ജനങ്ങളും തൊഴിലാളികളും ഭാവിയിൽ കൈക്കൊള്ളേണ്ട സമീപനവും ക്രാന്തദർശിയായ കാൾമാർക്സ് തന്റെ രചനയിൽ ഉൾച്ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

മുതലാളിത്തത്തിന്റെ മുന്നേററം നടക്കുന്ന രാജ്യങ്ങളിൽ പഴയതും പുതിയതുമായ സമ്പ്രദായങ്ങളുടെ വൈരുദ്ധ്യം ഏററുമുട്ടലുകളായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത് മാർക്സും എംഗൽസും നിരീക്ഷിച്ച് അപഗ്രഥിക്കുന്ന കാലം. യൂറോപ്പിൽ പഴയതിന്റേയും പുതിയതിന്റേയും പ്രതിനിധികൾ സ്വദേശികളായിരുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ വിദേശി സർവ്വാധിപത്യം സ്ഥാപിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ഇവിടെ വിദേശി - സ്വദേശി സംഘർഷമാണ് ഉണ്ടായത്. ഇന്ത്യയിലെ ഫ്യൂഡൽ പ്രഭുക്കളും പഴഞ്ചനായ സാമൂഹ്യ സംവിധാനങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികളുമായിരുന്നു സ്വദേശിപക്ഷം. ബ്രിട്ടീഷുകാർ വിദേശി പക്ഷവും. ഇന്ത്യയിലെ രാഷ്ട്രീയ സ്വദേശി നേതൃത്വം സൃഷ്ടിച്ച ജീർണ്ണതയായിരുന്നു ബ്രിട്ടീഷുകാരൻ ഇവിടെ തഴച്ച്വളരാൻ വളമേകിയത്. ജീർണ്ണ വ്യവസ്ഥയ്ക്കെതിരെ വളർന്നു വരേണ്ടിയിരുന്ന വർഗം, നിക്ഷിപ്ത താല്പര്യങ്ങളുമായി ഇവിടെ ചേക്കേറിയ വിദേശാധീശത്വത്തിന്റെ പുതിയ കെടുതികളിലേയ്ക്ക് വലിച്ചിഴക്കപ്പെടുന്ന ദുരന്തമായിരുന്നു മാർക്സും എംഗൽസും കണ്ടത്. ബ്രിട്ടീഷുകാർ ഇന്ത്യയിൽ വരുത്തി വച്ച കഷ്ടപ്പാടുകൾ, ഇന്ത്യയിൽ അതിന് മുമ്പ് നിലവിലുണ്ടായിരുന്നവയേക്കാൾ ദുഷ്കരമായിരുന്നുവെന്ന് കാൾമാർക്സ് വിലയിരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ബ്രിട്ടീഷ് നുകത്തിൻ കീഴിൽ നിന്ന് ഇന്ത്യയ്ക്ക് എന്തെങ്കിലും ഗുണമുണ്ടാകണമെങ്കിൽ, ഗ്രേററ് ബ്രിട്ടണിലെ ഭരണം ബ്രിട്ടീഷ് തൊഴിലാളി വർഗം പിടിച്ചെടുക്കണം. അതു സംഭവിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ഇന്ത്യൻ ജനത ഉണർന്ന് വർദ്ധിതവീര്യരായി ബ്രിട്ടീഷ് നുകം പൂർണ്ണമായി സ്വയം വലിച്ചെറിയണം - മാർക്സ് എഴുതി. ഇന്ത്യയിൽ എന്തു സംഭവിക്കും എന്നതിന്റെ സൂചന തന്നെയായിരുന്നു കാൾമാർക്സ് എന്ന സാമൂഹ്യഗതിവിഗതികളുടെ പ്രവാചകോത്തമന്റെ ഈ പ്രഖ്യാപനത്തിൽ അടങ്ങിയിരുന്നത്.

യൂറോപ്പിലെ ഏററവും മികച്ച നാവികശക്തിയായി ഗ്രേററ് ബ്രിട്ടൻ വളർന്ന പതിനാറാം നൂററാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധം. ഇക്കാലത്താണ് റാൾഫ് ഫിച്ച് എന്ന ബ്രിട്ടീഷ് സഞ്ചാരി ഇന്ത്യയും ബർമ്മയും കണ്ട് കൺകുളിർത്ത് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ മടങ്ങി എത്തിയത്. തന്റെ വ്യാപാരികളായ സുഹൃത്തുക്കളെ അദ്ദേഹം പൗരസ്ത്യസമ്പത്തിനെപ്പററി പറഞ്ഞ് അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. ആവേശം കൊണ്ട സുഹൃത്തുക്കൾ നൂറ് പേർ ചേർന്ന് ഈസ്ററ് ഇന്ത്യാ കമ്പനി

രൂപീകരിച്ചു. അവർ 1600 ൽ എലിസബത്ത് രാജ്ഞിയിൽ നിന്ന് പൗരസ്ത്യദേശങ്ങളിലേക്ക് വ്യാപാരത്തിനുള്ള സമ്മതപത്രവും സമ്പാദിച്ചു. മുഗൾ ചക്രവർത്തിയായിരുന്ന അക്ബറുടെ മകൻ ജഹാംഗീറിന്റെ ഭരണകാലത്ത് ഇന്ത്യയിൽ കാലുകുത്തിയ കച്ചവടസംഘം, ഇന്ത്യയുടെ പരമാധികാരം പിടിച്ചെടുത്ത്, കുടിലതയും മുഷ്കും കുതന്ത്രവും ക്ഷമാപൂർവ്വം പ്രയോഗിച്ചായിരുന്നു.

കേന്ദ്രീകൃതമായ നാഥത്വം ഇല്ലാതെയിരുന്ന ഇന്ത്യയുടെ ദുരവസ്ഥ ബ്രിട്ടീഷുകാർക്ക് സർവ്വാധികാരത്തിലേക്കുള്ള സുഗമമായ ചവിട്ടുപടിയായിരുന്നു. ഇതര വിദേശികളായിരുന്ന ഡച്ചുകാരും ഫ്രഞ്ചുകാരും അവർക്ക് വഴിമുടക്കികളായി ചെന്നു. ഏററുമുട്ടലുകളും മഹായുദ്ധങ്ങളും ബ്രിട്ടീഷുകാരന്റെ വിജയക്കൊടികളാണ് പാറിച്ചത്. മുഗൾ സുബേദാരായിരുന്ന ഷായിഷ്ടാഖാൻ, ഈസ്ററ് ഇന്ത്യാ കമ്പനി ഗവർണർ ജോസിയാ ചൈൽഡുമായി ശത്രുതയിലായിരുന്നു. ഇക്കാരണത്താൽ മുഗളർ ബ്രിട്ടീഷുകാരെ തുരത്തിയോടിച്ചു. എന്നാൽ മുഗളന്മാർ തന്നെ പിന്നീട് അവർക്ക് മാപ്പ് നൽകി. അന്ന് ഔറംഗസീബ് ആയിരുന്നു മുഗൾ സാമ്രാജ്യാധിപൻ. അദ്ദേഹം വീണ്ടും ബ്രിട്ടീഷ് കമ്പനിക്ക് എല്ലാ ഒത്താശകളും ചെയ്തുകൊടുത്തു.

പിന്നീട് ഉള്ള ബ്രിട്ടീഷ് വളർച്ച, പടിപടിയായി നാട്ടുരാജ്യങ്ങളെ കീഴടക്കി അധീശത്വം സ്ഥാപിക്കലിലൂടെ പുരോഗമിച്ചു. സ്വദേശാധികാരത്തിന്റെ തൂവലുകൾ ഓരോന്നായി അവർ കൊഴിച്ചുവീഴ്ത്തി. സർവ്വതലങ്ങളിലും അവർ പടുത്ത ഹീനമായ അധീശത്വം സൃഷ്ടിച്ച ശ്വാസംമുട്ടൽ, ഇന്ത്യക്കാരന് മൃതിയേക്കാൾ ഭയാനകമായി വളർന്നു. പലേടത്തും പ്രതിഷേധ സ്വരങ്ങളും കലാപങ്ങളും പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു.

തെക്കെ ഇന്ത്യയിൽ

ഒന്നാം സ്വാതന്ത്ര്യസമരമെന്ന് അറിയപ്പെടുന്ന 1857 ലെ കലാപത്തിന് അൻപത്തിയഞ്ച് വർഷം മുമ്പ് ഇതേ സ്വഭാവത്തിലുള്ള കലാപങ്ങൾ തെക്കേ ഇന്ത്യയിൽ നടന്നിട്ടുണ്ട്. അവയ്ക്ക് നേതൃത്വം നൽകിയ വീരന്മാരുടെ നാമങ്ങൾ ചരിത്രത്തിൽ ഉണ്ട്. തിരുനെൽവേലിയിലെ കട്ടബൊമ്മൻ, മലബാറിലെ പഴശ്ശിരാജ എന്നിവർ അതിൽ പെടും.

ഝാൻസി റാണി

തെക്കേ ഇന്ത്യയിലെ കൊച്ചുകൊച്ചു രാജ്യങ്ങളിലെ രാജാക്കന്മാർക്കു താഴെ ഫ്യൂഡൽ പ്രഭുക്കൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. പ്രഭുക്കന്മാർക്ക് ആയിരക്കണക്കിന് ഭടന്മാരെ അണിനിരത്താൻ കഴിയുമായിരുന്നു. പ്രഭുക്കന്മാർക്ക് നല്ല ജനസമ്പർക്കവും ഉണ്ടായിരുന്നു. കൊച്ചു രാജ്യങ്ങളിലെ രാജാക്കന്മാർ തമ്മിലുള്ള ശത്രുതയും സംഘർഷവും വിടവും വർദ്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ബ്രിട്ടീഷുകാർ ബുദ്ധിപൂർവ്വം ഇടപെട്ടിരുന്നു. നവീന ആയുധങ്ങളും

മംഗൾ പാണ്ഡെ

അതിന്റെ പ്രയോഗങ്ങളും ഓരോ ചെറുരാജ്യത്തിനും നൽകി, മിത്രഭാവം നടിച്ച്, അവയെ പാട്ടിലാക്കി, സ്വന്തം ചുവടു ഉറപ്പിക്കുകയായിരുന്നു, ബ്രിട്ടീഷുകാർ. കൂടുതൽ സമുദ്രാഭിമുഖ്യമുള്ള തെക്കെ ഇന്ത്യയിലേക്ക് തങ്ങളുടെ കടൽസേനയെ എത്തിച്ചുകൊടുക്കുക എന്ന മറെറാരു പ്രലോഭനവും സമൃദ്ധമായി ചെറുരാജ്യങ്ങൾക്ക് ബ്രിട്ടീഷുകാർ നൽകി. ബ്രിട്ടീഷുകാർ ഇങ്ങനെ ചുവടുറപ്പിച്ച് അധീശത്വം സ്ഥാപിച്ച ഓരോ പ്രദേശത്തും ജനങ്ങളുടെ അസംതൃപ്തിയും പ്രതിഷേധവും വളർന്നു. അതിന്റെ പ്രത്യക്ഷഭാവങ്ങളായിരുന്നു 1800-1801 ൽ കണ്ടത്.

രാജാക്കന്മാരുടെ കീഴിലെ ഫ്യൂഡൽ പ്രഭുക്കളുടെ ജനസമ്പർക്കം, ജനങ്ങളുടെ ബ്രിട്ടീഷ് വിരുദ്ധവികാരം തിരിച്ചറിയാൻ പ്രഭുക്കളെ പ്രാപ്തരാക്കി. അങ്ങനെ തിരുനെൽവേലിയിലെ കട്ടബൊമ്മൻ മുതൽ തെക്കൻ മഹാരാഷ്ട്രാപ്രദേശത്തെ ധൂന്ദാജിഖാഗു വരെയുള്ള പ്രഭുക്കൾ കലാപസജ്ജരായ ഭടന്മാരെ അണിനിരത്തി ബ്രിട്ടീഷുകാർക്ക് നേരെ ആയുധമെടുത്ത് പോരാടി. ദിണ്ഡിഗൽ, കോയമ്പത്തൂർ, മലബാർ, മൈസൂർ, മഹാരാഷ്ട്ര എന്നിവിടങ്ങളിലെ ബ്രിട്ടീഷ് വിരുദ്ധ കലാപകാരികളെ കൂട്ടിയോജിപ്പിച്ച് അവിടങ്ങളിലെ സൈന്യങ്ങളെ ബ്രിട്ടീഷ്കാർക്കെതിരെ നയിച്ച ഫ്യൂഡൽ പ്രഭുവായിരുന്നു ശിവഗംഗയിലെ മരുതപാണ്ഡ്യൻ. പക്ഷെ ബ്രിട്ടീഷുകാർ ഇവരെയെല്ലാം നിലംപരിശാക്കി. 1801 ൽ മരുതപാണ്ഡ്യന്റെ പ്രസിദ്ധമായ തൃശ്ശിനാപ്പള്ളി വിളംബരത്തിൽ ഈ പരാജയകാരണം പരാമർശിക്കുന്നു. "നമ്മുടെ രാജാക്കന്മാർ വെള്ളക്കാരെ വിശ്വസിക്കുക എന്ന വിഡ്ഢിത്തം കാണിച്ചു. ജനങ്ങളുമായി രാജാക്കന്മാർക്ക് സൗഹൃദമോ ഐക്യമോ ഇല്ലാത്തതാണ് കാരണം. യൂറോപ്യന്മാരുടെ കാപട്യവും അവർക്ക് മനസ്സിലാകില്ല."

കാലഹരണപ്പെട്ട ഒരു നാടൻ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയുടെ അംശമായിരുന്നു പ്രഭുക്കൾ സംഘടിപ്പിച്ച കലാപസൈന്യം. വിദേശികൾ അടിച്ചേൽപിക്കാൻ ശ്രമിച്ച പുതിയ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയുടെ പ്രണേതാക്കളായിരുന്നു എതിർസൈന്യം. രണ്ടും ജനങ്ങളുടെ കഷ്ടപ്പാട് പരിഹരിക്കാൻ ലക്ഷ്യമുള്ള ശക്തികൾ ആയിരുന്നില്ല.

ഈദൃശങ്ങളായ കലാപങ്ങൾ പതിനെട്ടാം നൂററാണ്ടിന്റെ പകുതി മുതൽ നടക്കുന്നവ ആയിരുന്നു. സന്യാസി കലാപങ്ങൾ, ബിർസ കലാപങ്ങൾ എന്നിവയ്ക്ക് പുറമെ ഗാരോ മുതൽ ലുഷായ് കുന്നുകൾ വരെയുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലും തെക്ക് തിരുവനന്തപുരം പ്രദേശങ്ങളിലും,

ബഹദൂർ ഷാ

പടിഞ്ഞാറ് കച്ച്മുതൽ കിഴക്ക് രാജമുന്ദ്രി വരെയുള്ളിടങ്ങളിലും വിദേശാധിപത്യത്തിനെതിരായി കലാപങ്ങൾ നടന്നതായി ചരിത്രം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

സൈനിക കലാപങ്ങൾ

ഇന്ത്യയുടെ നാനാദേശങ്ങളിൽ ഉയർന്ന ബ്രിട്ടീഷ് വിരുദ്ധ വികാരത്തിന്റെ തരംഗങ്ങൾ സൈനികരുടെ കലാപങ്ങൾക്ക് വഴിവെച്ചു. 1824-25 കാലത്ത് ബർമ്മയിലേക്ക് നിയോഗിക്കപ്പെട്ട പട്ടാളക്കാരുടെ കലാപമാണ് ഇവയിൽ ആദ്യത്തേത്. ഉയർന്ന വേതനം ആവശ്യപ്പെട്ട അവരെ അഹിതകരമായി കപ്പൽമാർഗം ബർമ്മയിലേക്ക് സ്ഥലം മാററാനാണ് അധികാരികൾ നിശ്ചയിച്ചത്. 1823 ലെ രാജാറാം മോഹൻറോയിയുടെ പത്രപ്രവർത്തന സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് വേണ്ടിയുള്ള ആഹ്വാനവും പട്ടാള കലാപത്തിന് വീര്യം പകർന്നു. (1823 ലെ പ്രസ് റഗുലേഷൻസ് ആക്ട് ആയിരുന്നു അന്നത്തെ വിഷയം). ഏതായാലും പട്ടാളകലാപം പടർന്നെങ്കിലും അത് അമർത്തപ്പെട്ടു. കലാപം അമർത്തി എങ്കിലും വികാരം സജീവമായി അലയടിച്ചു.

1827 ൽ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ട മറെറാരു കലാപം കൽക്കത്ത കേന്ദ്രീകരിച്ചായിരുന്നു. സ്ററാമ്പ് ഡ്യൂട്ടീസ് റഗുലേഷൻ ആക്ട് ആയിരുന്നു പ്രശ്നം. ജനങ്ങളെ അവരുടെ അനുവാദമില്ലാതെ നികുതി ചുമത്തി ബദ്ധപ്പെടുത്താൻ പാടില്ല ഇതായിരുന്നു 1827-28 കാലത്തെ കലാപമുദ്രാവാക്യം. ജനങ്ങളെ കൊള്ളയടിക്കുന്ന ഈസ്ററ് ഇന്ത്യാകമ്പനിയുടെ യജമാനന്മാരുടെ നിയമാഭാസങ്ങൾക്ക് ഇരയായ സമസ്ത ജനവിഭാഗങ്ങളും അസംതൃപ്തരായി തീരുകയായിരുന്നു. കൃഷിക്കാരും, കൈത്തൊഴിലുകാരും, കച്ചവടക്കാരും, ഭൂവുടമകളും നാട്ടുപ്രഭുക്കളും എന്നുവേണ്ട, ജാതിമതങ്ങൾക്കതീതമായി ദൂരനുഭവങ്ങളേററ എല്ലാവരും വിദേശവിരുദ്ധ വികാരത്തിന് അടിമപ്പെട്ടു.

ബ്രിട്ടീഷ് വിരുദ്ധ കലാപങ്ങളിലൂടെ വീരന്മാരായിതീർന്നവർ ഏറെയായിരുന്നു. മജനു സാഹ, ഭവാനി പഥക്, ദേവി ചൗധരണി (സന്യാസി കലാപത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടവരായിരുന്നു ഇവർ), വിജയരാമരാജ (വിശാഖപട്ടണം), വസിർ അലി, ധർമ്മ ഗിരി (മഹാരാഷ്ട്ര), ചിന്നമ്മ കിറ്റൂർ (കർണ്ണാടക), സയദ് അഹമ്മദ്, വേലുത്തമ്പിദളവ, കൂർഗിലെ വീരരാജ, ടിപ്പുമിയാൻ (കിഴക്കൻ ബംഗാൾ), നാരായൺ റാവ്, രാമനാട് മരുതുപാണ്ഡ്യൻ നായ്ക്ക്, ശ്രീഭുവൻ സന്താൾ, മാൻസിംഹമാജി - ഇങ്ങനെ നീളുന്നു അവരുടെ നിര.

ഭൂനികുതി വ്യവസ്ഥയിൽ വ്യത്യാസം

കിഴക്കെ ഇന്ത്യയിലും തെക്കെ ഇന്ത്യയിലും പ്രാദേശിക തലത്തിൽ ഭരണ നിയന്ത്രണം പിടിച്ചു പറ്റുന്നതിൽ ബ്രിട്ടീഷുകാർ വിജയിച്ചു. കിഴക്കെ ഇന്ത്യയിൽ മുഗൾ ചക്രവർത്തിമാരുടെ കൈയിൽ നിന്നും അധികാരം പിടിച്ച് വാങ്ങി ബ്രിട്ടീഷ്കാർ 'സ്ഥിരം സെമിന്ദാരി സെറ്റിൽമെന്റ്' ഏർപ്പെടുത്തി. ഇതുപ്രകാരം, ഭൂവുടമ ഭൂമി സംബന്ധമായി സർക്കാരിൽ അടയ്ക്കേണ്ട തുക, ചില മധ്യവർത്തികൾ പിരിക്കുന്നു. മധ്യവർത്തികൾക്ക് ഇഷ്ടമുള്ളത് പിരിക്കാം. അവർ അതിൽ നിന്ന് ഒരു നിശ്ചിത തുക സർക്കാരിൽ അടച്ചാൽ മതി. ഈ സമ്പ്രദായത്തിൽ മധ്യവർത്തികൾക്ക് (രാഷ്ട്രീയ അധികാരം ഇല്ലെങ്കിലും) പണമുണ്ടാക്കി കൊഴുക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. രാഷ്ട്രീയ അധികാരം ഉള്ള ജാഗീർദാർമാരും താലൂക്ദാർമാരും സാമ്പത്തികമായി, ഇടനിലക്കാരേക്കാൾ താഴെയായി. ഒരു ഇടനിലക്കാരന് അരഡസൻ ഇടനിലക്കാർ വരെ ഉണ്ടായി. അവരെല്ലാം പണക്കാരുമായി.

തെക്കെ ഇന്ത്യയിൽ ഇതിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ റയത്വാരി സമ്പ്രദായമായിരുന്നു. സർക്കാർ നേരിട്ട് ഭൂനികുതി പിരിക്കുന്ന സമ്പ്രദായമാണ് റയത്വാരി സമ്പ്രദായം - താലൂക്ദാരോ, ജാഗീർദാരോ പോളിഗാർമാരോ ആവശ്യമില്ലാത്ത സമ്പ്രദായം. ഈ വിഭാഗക്കാർക്കെല്ലാം അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനവും മാനവും നഷ്ടപ്പെട്ടു. തെക്കേ ഇന്ത്യയിൽ വളർന്നുവന്ന കലാപമനസ്സിന്റെ പിന്നിൽ ഈ അധികാരനഷ്ടവും നൈരാശ്യവുമുണ്ടായിരുന്നു.

ഈ പരിഷ്കാരങ്ങൾ എന്ത് കെടുതികൾ ഉണ്ടാക്കിയോ അതെല്ലാം പേറാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടവർ ആയിരുന്നു കിഴക്കും തെക്കുമുള്ള സാധാരണ ഇന്ത്യക്കാർ.

അസംതൃപ്തിയുടെ പ്രക്ഷുബ്ധതരംഗങ്ങൾ ഈ വിധമെല്ലാം ഭാരതത്തിന്റെ നാനാപ്രദേശങ്ങളിൽ വ്യാപിച്ചു കൊണ്ടേയിരുന്നു.

1857 ലെ ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പ്

1857 ലെ കലാപത്തിന്റെ പ്രഭവകേന്ദ്രം സൈന്യമായിരുന്നു. രാഷ്ട്രീയ - സാമൂഹ്യ അസംതൃപ്തികൾ രാജ്യമാകെ പടർന്ന് പിടിച്ചത് അതിന് പ്രേരകശക്തിയായി ഭവിച്ചു എന്ന് കാണാവുന്നതാണ്. മുൻ ഖണ്ഡികകളിൽ സൂചിതമായ 1857 ന് മുമ്പുള്ള പശ്ചാത്തലം പരിശോധിക്കുമ്പോൾ, പൊടുന്നനെയുള്ള ഒരു പൊട്ടിത്തെറിയോ കേവലം പട്ടാളക്കാർക്കിടയിലെ അസംതൃപ്തി കലാപമെന്ന പേർ സമ്പാദിച്ചതോ അല്ല. 1857 ലെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരം എന്ന് വ്യക്തമായി കാണുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. എങ്കിലും ബ്രിട്ടീഷുകാരും അവരുടെ ചരിത്രകാരന്മാരും അത് ദേശാഭിമാന പ്രചോദിതമായിരുന്നില്ല എന്ന് സ്ഥാപിക്കാൻ വൃഥാ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1857 ലെ കലാപത്തിന് ഒരു രാഷ്ട്രീയ മുഖമുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ കമ്പനി ലാഭം കൊയ്ത് വീർക്കുകയും ഇന്ത്യൻ പൗരന്മാർ എല്ലാ അർത്ഥത്തിലും ശോചനീയമായി ശോഷിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഡൽഹൗസി പ്രഭുവിന്റെ 'അവകാശനഷ്ടസിദ്ധാന്തവും' (Doctrine of Lapse - അന

നാവകാശിയില്ലാത്ത അവസ്ഥയിൽ വളർത്തുപുത്രന് അധികാരം കൊടുക്കാൻ പാടില്ല. ഭൗതികസ്വത്ത് കൊടുക്കാം. എന്നാൽ അധികാരം ബ്രിട്ടീഷ്കമ്പനിക്ക് കൈമാറണം) രാജ്യാധികാരം വെട്ടിപ്പിടിക്കലും, അധികാരപദവികൾ എടുത്തുകളയലും മററും പ്രാദേശിക ഭരണകർത്താക്കളുടെയും കൂട്ടരുടെയും പ്രതിഷേധവും എതിർപ്പും പിടിച്ചുപററി. ഇങ്ങനെ നാനാസാഹിബ് (കാൺപൂർ), റാണി ലക്ഷ്മിബായി (ഝാൻസി), ബഹദൂർഷാ, നവാബ് വാജിദ് അലി ഷാ (അയോദ്ധ്യ) തുടങ്ങിയവർ ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ബദ്ധശത്രുക്കളായി. ബ്രിട്ടീഷ്കാർ കയ്യടക്കിയ പ്രദേശങ്ങളിലെ സൈന്യത്തെ പിരിച്ചുവിട്ടതുമൂലം ആയിരക്കണക്കിന് പട്ടാളക്കാർക്ക് ജീവിക്കാൻ മാർഗമില്ലാതെ വന്നു. അയോദ്ധ്യയിൽ മാത്രം അക്കാലത്ത് 60,000 കുടുംബങ്ങൾക്ക് വരുമാനം നിലച്ചു. ഇതിനൊക്കെപ്പുറമെ ബ്രിട്ടീഷ് ഓഫീസർമാരുടെ കരുണയില്ലായ്മയും അപമാനവാസനയും ഇന്ത്യക്കാർക്കെല്ലാം അസഹനീയമായി തീർന്നു.

സമരത്തിന് സാമ്പത്തികമായ ഒരു വശം കൂടിയുണ്ട്. രാഷ്ട്രീയ പരമാധികാരം പിടിച്ചെടുത്ത് വാണിജ്യവും വ്യവസായവും ചൂഷണരംഗങ്ങളാക്കി തീർക്കുകയായിരുന്നു ബ്രിട്ടീഷുകാർ. ഇന്ത്യൻ വ്യവസായങ്ങൾ തകരുകയും ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ സംരംഭങ്ങൾ സമൃദ്ധമായ വളർച്ച പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. പട്ടിണിയോളം അധഃപതിച്ച ഇന്ത്യൻ പൗരന്മാർക്ക് ഉള്ളിൽ രോഷം തിങ്ങിനിറഞ്ഞു. വെള്ളക്കാർ ചിലേടങ്ങളിൽ, ഭൂവുടമകളായി വിരാജിച്ചിരുന്നവരുടെ ഭൂമി കണ്ടുകെട്ടി അവരെ പാപ്പരാക്കി. അയോദ്ധ്യയിലെ സെമിന്ദാരിമാർ ഈ വിധത്തിൽ തകർന്നു. തൊഴിൽരാഹിത്യം ഇന്ത്യക്കാരുടെ ജീവസന്ധാരണത്തിന്റെ വഴിമുടക്കിയപ്പോൾ ഉന്നതപദവികളും ജോലികളും ബ്രിട്ടീഷുകാർക്ക് മാത്രം കൊടുത്തു. ഒരു പൊട്ടിത്തെറിയുടെ പൂർവ്വാവസ്ഥകളെല്ലാം ഇങ്ങനെ ഒന്നൊന്നായി ഒത്തുകൂടിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

നാനാ സാഹിബ്

മതപരവും സൈനികവുമായ കാരണങ്ങൾ

ബ്രിട്ടീഷുകാർ, റയിൽവെ, ടെലഗ്രാഫ്, പാശ്ചാത്യ വിദ്യാഭ്യാസം എന്നിവകൊണ്ട് വന്നത് ക്രിസ്തുമതം അടിച്ചേൽപിക്കാനാണ് എന്ന് ഇന്ത്യയിലെ സാധാരണക്കാർ ധരിച്ചു. റയിൽവെയും ടെലഗ്രാഫും എങ്ങനെയോ ഏതോ കൺകെട്ട് വിദ്യ എന്ന അബദ്ധധാരണ ഇന്ത്യക്കാരിൽ ചിലർ വച്ച് പുലർത്തിയിരുന്നപ്പോഴാണ്, ഹിന്ദുക്കളെയും മുസ്ലിങ്ങളെയും അവർ ക്രിസ്തുമതത്തിലേക്ക് മാററാൻ ശ്രമങ്ങൾ തുടങ്ങിയത്. അനാചാരങ്ങളായിരുന്ന സതി, ശൈശവവിവാഹം എന്നിവ നിർത്തൽ ചെയ്തതും വിധവാവിവാഹം പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചതും ഹിന്ദുമതവികാരത്തെ വ്രണപ്പെടുത്താനാണ് എന്ന് ധരിക്കപ്പെട്ടു. പാശ്ചാത്യ വിദ്യാഭ്യാസവും മററും 'പണ്ഡിററു'കളുടെയും 'മൗലവി'കളുടെയും നിലനില്പിന് ഭീഷണിയായി അവർക്ക് തോന്നി. ദൽഹൗസി കൊണ്ടുവന്ന നിയമപ്രകാരം, മതപരിവർത്തനം ചെയ്യുന്ന ആളിന് പരമ്പരാഗത സ്വത്തിന് അർഹതയുണ്ട് എന്ന് വന്നപ്പോൾ ക്രിസ്തുമത പരിവർത്തനത്തിനുള്ള മാർഗമായി അത് വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടു. സൈനികരെ സ്വാധീനിച്ച ചില വിഷയങ്ങളും 1857 ലെ സമരത്തിലേക്ക് നയിച്ച കാരണങ്ങളായിത്തീർന്നു. ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ അധികാരമഹിമയ്ക്ക് കാരണക്കാർ തങ്ങൾ കൂടിയാണ് എന്ന് തോന്നിയ ഇന്ത്യൻ സൈനികർക്ക് അതിന് ചേരുന്ന ശമ്പളമോ മാന്യമായ പെരുമാററമോ ലഭിച്ചില്ല. ഇത് അവരുടെ ഉള്ളിൽ അമർഷമായി വളർന്നു. 1857 കലാപത്തിന്റെ പ്രഭവമായിരുന്ന ബംഗാൾ സൈന്യത്തിൽ അയോദ്ധ്യക്കാരായ പട്ടാളക്കാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ രാജ്യമായ അയോദ്ധ്യ പിടിച്ചെടുത്ത ശത്രുക്കളായി അവർ ബ്രിട്ടീഷുകാരെ കണ്ടു. അഫ്ഗാൻ യുദ്ധത്തിൽ തോററതോടെ ഇംഗ്ലീഷ്കാരുടെ അജയ്യത ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ടു. ഇവർക്കെതിരെ ഒരു കലാപമായാൽ തരക്കേടില്ല എന്ന മനോഭാവം ഇന്ത്യൻ പട്ടാളക്കാർക്കിടയിൽ വളർന്നുവന്നു. റഷ്യയും ബ്രിട്ടനും ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന ക്രിമിയൻ യുദ്ധത്തിൽ ജീവന്മരണ പോരാട്ടം നടത്തിയ ബ്രിട്ടനെ വീര്യം കെടുത്താൻ അവർക്കെതിരെ ഒരു കലാപം കൂടി നടത്തിയാൽ കഴിയും എന്ന് ചില പട്ടാളക്കാരിൽ മനോഭാവം ഉണ്ടായി.

പൊടുന്നനെയുണ്ടായ കാരണം

തോക്കുകളിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ഗ്രീസ് പശുവിന്റെയും പന്നിയുടെയും കൊഴുപ്പുകൊണ്ട് തയ്യാറാക്കിയതാണ് എന്ന വാർത്ത പട്ടാളക്കാർക്കിടയിൽ പരന്നു. പശുവിന്റെ കൊഴുപ്പ് ഹിന്ദുക്കൾക്ക് ഹിതമല്ല എന്നത് പോലെ പന്നിയുടെ കൊഴുപ്പ് മുസ്ലിങ്ങൾക്ക് ഹറാമാണ്. രണ്ടു വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട പട്ടാളക്കാരും ക്രുദ്ധരായി. അവർ അത് ഉപയോഗിക്കാൻ വിസമ്മതിച്ചു. ബ്രിട്ടീഷുകാർ ഈ പുതിയ ഗ്രീസു കൊണ്ടുവന്നത് തങ്ങളുടെ മതങ്ങളെ അധിക്ഷേപിക്കാനാണ് എന്നവർ ധരിച്ചു. മതമൈത്രിയുടെ കറതീർന്ന ഐക്യത്തിന്റെയും സഹവർത്തിത്വത്തിന്റെയും രംഗവേദിയിൽ ഹിന്ദുമുസ്ലിം സഹോദരർ ഒത്തുനിന്നു.

അവമതിക്കുന്ന പെരുമാററം കൊണ്ട് ബ്രിട്ടീഷ് സൈനിക മേധാവികൾ, അനുസരിക്കാത്ത സൈനികരെ ശിക്ഷിക്കാൻ മുതിർന്നപ്പോൾ, ഹിന്ദുക്കളായ സൈനികർ മുസ്ലിം ഓഫീസറെ തങ്ങൾക്ക് സ്വയം നിശ്ചയിച്ച് നിയമിച്ച് പകരം വീട്ടി. മുസ്ലിങ്ങളായവർ ഹിന്ദു ഓഫീസറെ തെരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇങ്ങനെ സൈന്യത്തിൽ ഒരു പൊട്ടിത്തെറിയുടെ ആഗമം മുരണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ മംഗൾപാണ്ഡെ എന്ന ബ്രാഹ്മണ സൈനികനെ കൊഴുപ്പ് ഉപയോഗിക്കാൻ ബ്രിട്ടീഷ് മേധാവികൾ നിർബന്ധിച്ചു. അയാൾ ചെറുത്തിട്ടും കലശലായ നിർബന്ധമായി, മൽപിടുത്തമായി. രോഷാഗ്നിയിൽ സ്വയം മറന്ന പാണ്ഡെ രണ്ട് ബ്രിട്ടീഷ് ഓഫീസർമാരെ വകവരുത്തി.

1857 മാർച്ച് 29 ന് ബംഗാൾ സൈന്യത്തിന്റെ ബാരക്പൂർ രജിമെന്റിലായിരുന്നു സംഭവം. 1857 ഏപ്രിൽ 8 ന് മംഗൾപാണ്ഡെയെ തൂക്കിക്കൊന്നു. ബാരക്പൂരിലെ രണ്ട് രജിമെന്റും പിരിച്ചുവിട്ടു. ഇതേച്ചൊല്ലി ഉണ്ടായ പട്ടാള കലാപം ഡൽഹി, കാൺപൂർ, ഝാൻസി, ലക്നൗ എന്നിവിടങ്ങളിലേക്ക് കാട്ടുതീപോലെ പടർന്നു. പടർന്നുപടർന്ന് അത് ചരിത്രത്തിലെ ഏററവും വലിയ സാമ്രാജ്യത്വവിരുദ്ധ കലാപമായിത്തീർന്നു. 1,20,000 സൈനികർ ആഞ്ഞടിച്ച യുദ്ധമായി അത് ബ്രിട്ടീഷുകാരെ വിറപ്പിച്ചു. 1857 മേയ് 9 ന് മീററിൽ 85 പട്ടാളക്കാർ കൊഴുപ്പ് ചേർത്ത ഗ്രീസ് ഉപയോഗിക്കാൻ വിസമ്മതിച്ചു. അവ

രെ 10 വർഷം കഠിനതടവിന് ശിക്ഷിച്ച് ബ്രിട്ടീഷുകാർ ജയിലിൽ അടച്ചു. അതിനെതിരെ മെയ് 10 ന് കലാപം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു. ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ബംഗ്ലാവുകൾക്ക് കലാപക്കാർ തീയിട്ടു. ബ്രിട്ടീഷ് ഓഫീസറന്മാരെ വെടിവച്ചിട്ടു. തടവുകാരെ തുറന്നുവിട്ടു. മാർച്ച് ചെയ്ത് ഡൽഹിയിൽ എത്തി. മുഗൾ സാമ്രാജ്യത്തിലെ അവസാന ചക്രവർത്തി ബഹദൂർ ഷായെ (II) ഡൽഹിയിലെ സിംഹാസനത്തിലിരുത്തി. ഒടുവിൽ ഇന്ത്യൻ സൈനികരെ അവരോട് പല കാരണത്താൽ വിപ്രതിപത്തി ഉണ്ടായിരുന്ന പഞ്ചാബിലെ സിക്ക് സൈനികരെ ഉപയോഗിച്ച് ബ്രിട്ടിഷ്കാർ പരാജയപ്പെടുത്തി. ബഹദൂർഷായെ തടവുകാരനാക്കി ജീവപര്യന്തം തടവിന് രംഗൂണിലേക്ക് നാടുകടത്തി. 87-ാമത്തെ വയസ്സിൽ ബഹദൂർഷാ മരിച്ചതോടെ മുഗൾ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ അവസാനത്തെ കണ്ണിയും അററു. അങ്ങനെ മുഗളനായ ഔറംഗ്സീബിന്റെ കാരുണ്യം കൊണ്ട് ഒരിക്കൽ നഷ്ടപ്പെട്ട കച്ചവട സൗഭാഗ്യം വീണ്ടുകിട്ടിയ ബ്രിട്ടീഷുകാർ ആ മുഗൾ പരമ്പരയ്ക്ക് തന്നെ വിരാമമിട്ടു, ചരിത്രത്തിൽ ഉടനീളമുള്ള അവരുടെ നൃശംസത കാട്ടി. പതിനായിരക്കണക്കിന് കുഞ്ഞുങ്ങളും സ്ത്രീകളും ഉൾപ്പെട്ട ഇന്ത്യൻ ജനതയെ ഡൽഹിയിൽ കൂട്ടക്കൊല ചെയ്തു. ഡൽഹിയിലെ സംഭവങ്ങൾ കാൺപൂരിലെ നാനാ സാഹിബിനെ ആവേശം കൊള്ളിച്ചു. അദ്ദേഹം അധികാരം പ്രഖ്യാപിച്ചു. തടവുകാരായി പിടിക്കപ്പെട്ട ബ്രിട്ടീഷുകാരെ പൊതുജനം വളഞ്ഞ് കഴുത്തരിഞ്ഞും മററും കൊന്നു. പക്ഷെ 1857 ജൂലൈ 17 ന് ഇംഗ്ലീഷ് സൈന്യം കാൺപൂർ തിരിച്ചുപിടിച്ചു. നാനാസാഹിബ് ഒളിവിൽപോയി. ഝാൻസി റാണി ലക്ഷ്മീഭായിയും താന്ത്യതോപെയും ബ്രിട്ടീഷ്കാർക്ക് എതിരായി പൊരുതി. രണ്ടുപേരെയും വെള്ളക്കാർ ഗ്വാളിയറിൽവച്ച് വളഞ്ഞുപിടിച്ചു. താന്ത്യ രക്ഷപ്പെട്ടു. പക്ഷെ റാണി പിടിക്കപ്പെട്ടു. അവരെ 1858 ജൂൺ 18 ന് വധിച്ചു. താന്ത്യയെ തുരത്തിയോടിച്ച ബ്രിട്ടീഷുകാർ 1859 ഏപ്രിൽ 9 ന് പിടിച്ച് വധിക്കുമ്പോൾ 1857 ന്റെ രക്തത്തിൽ കുതിർന്ന പോരാട്ടപരമ്പരകൾക്ക് വിരാമമാവുകയായിരുന്നു.

സ്വാതന്ത്ര്യം തന്നെ അമൃതം

ശിഥിലമായി ഇന്ത്യാരാജ്യത്ത് പരസ്പരം കലഹിച്ചുകിടന്ന കൊച്ചുസാമ്രാജ്യങ്ങളുടെ ദൗർബല്യങ്ങളുടെ മേലായിരുന്നു ബ്രിട്ടന്റെ ശക്തമായ കച്ചവടകോളനി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടത്. അവരുടെ കുടിലതയും നൃശംസതയും തിരിച്ചറിയാൻ ഏറെ കാലവും അനുഭവങ്ങളും ഇന്ത്യക്കാർക്ക് വേണ്ടിവന്നു. അവരുടെ രാഷ്ട്രീയ സാമ്പത്തിക സൈനിക സാമൂഹ്യ മത സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളെ നിഹനിക്കുന്ന ബ്രിട്ടീഷുകാരന്റെ സ്വാർത്ഥത ഏൽപിച്ച കെടുതികൾ നേരനുഭവമായപ്പോൾ അനാസൂത്രിതമായി സംഘം ചേരാനും കലാപം നടത്തുവാനുമേ അവർക്ക് കഴിഞ്ഞുള്ളു. സാങ്കേതിക മേന്മയും ശാസ്ത്രീയ കൃത്യതയും ഉള്ള സംവിധാനങ്ങളുടെ ആനുകൂല്യമുണ്ടായിരുന്ന ബ്രിട്ടീഷുകാരോട് പടനയിച്ചു ജയിക്കാൻ അവർക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. എങ്കിലും പാരതന്ത്ര്യം മാനികൾക്ക് മൃതിയേക്കാൾ ഭയാനകം എന്ന് പ്രകടിപ്പിച്ച് പ്രതികരിക്കാൻ നമ്മുടെ പൂർവ്വികർക്ക് കഴിഞ്ഞു. 'പാരതന്ത്ര്യം നിനക്ക് വിധി കല്പിതമല്ല തായേ' എന്ന് തിരുത്തിപ്പറഞ്ഞ് പുതിയൊരു സ്വാതന്ത്ര്യപ്പുലരിയെ വരവേൽക്കാൻ യോഗ്യത തങ്ങൾക്കുണ്ട് എന്ന് അഭിമാനപൂർവ്വം പ്രവൃത്തിയിലൂടെ പ്രഖ്യാപിക്കാൻ അവർക്ക് കഴിഞ്ഞു.

ആരാന്റെ സാമ്രാജ്യത്തിൽ ഏഞ്ഞ് കേറിവന്ന് കച്ചവടവുമിട്ട് അതിന്റെ ലഹരിയിൽ മദിച്ച് മനുഷ്യാധമത്വം മാത്രം കാട്ടി, സ്വന്തം പെരുമയുടെ ദുരഭിമാനബോധവുമായി കഴിഞ്ഞ ബ്രിട്ടീഷ് ചരിത്രകാരൻ ഐതിഹാസികമായ 1857 ലെ മഹാമുന്നേററത്തെ ഒരു 'ശിപായി ലഹള'യായി ചിത്രീകരിക്കുമ്പോൾ ലജ്ജാകരം എന്നല്ലാതെ എന്തു പറയാൻ? അതിർത്തി ലംഘിച്ച് വന്ന് പരമാധികാരം കക്കുന്ന കള്ളന്മാരുടെ മോഡസ് ഓപ്പറാണ്ടി മാത്രമേ ഇന്ന് മാറിയിട്ടുള്ളു. നമ്മുടെ തീരത്ത് 'നിമിററ്സ്' നങ്കൂരമിടുമ്പോൾ മരുതപാണ്ഡ്യന്റെ തൃശ്ശിനാപ്പള്ളി വിളംബരം ഓർക്കാൻ തെക്കേ ഇന്ത്യക്കാരനായ പ്രതിരോധമന്ത്രിക്കെങ്കിലും കഴിയണം: "നമ്മുടെ രാജാക്കന്മാർ വെള്ളക്കാരെ വിശ്വസിക്കുക എന്ന വിഡ്ഢിത്തം കാണിച്ചു....."

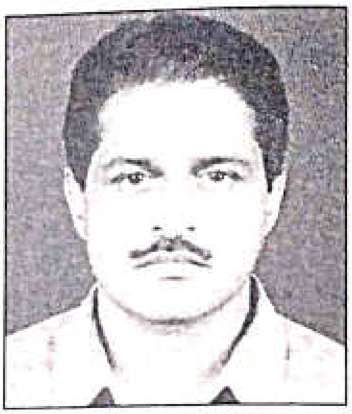

എ.കെ.പി.സി.ടി.എ സംസ്ഥാന ട്രഷറർ ഡോ. കെ. കെ. ബാലചന്ദ്രൻ നായർ. കഴിഞ്ഞ ലക്കം ജേണലിൽ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിത്രം മാറി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതിൽ ഖേദിക്കുന്നു. - എഡിറ്റർ

ബ്രാഞ്ച് സെക്രട്ടറിമാരുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്ക്

മെമ്പർഷിപ്പ് തുക
അംഗമൊന്നിന് 400 രൂപ
നിരക്കിൽ അടിയന്തിരമായി
സംസ്ഥാന ട്രഷററെ
ഏൽപ്പിക്കേണ്ടതാണ്.
SBI മഞ്ചേരി AKPCTA
30060323642 എന്ന
അക്കൗണ്ട് നമ്പറിൽ നേരിട്ടോ
DD ആയോ തുക
അടയ്ക്കാവുന്നതാണ്.

വിലാസം
ഡോ. കെ. കെ. ബാലചന്ദ്രൻ നായർ
അഞ്ജലി, തൃക്കലങ്ങോട് പി. ഒ.
മഞ്ചേരി - 676127, ഫോൺ :
04832840468

Pew Global Attitudes Report

Dr. P.S. Mohanakumar
Sree Sankara College, Kalady

Pew Global Attitudes Project, one of the projects carried out by the Pew Research Center, is a series of worldwide public-opinion surveys and reports aimed at understanding worldwide attitudes on various issuesA 47-nation survey finds global public opinion increasingly wary of the world's dominant nations and disapproving of their leaders. Anti-Americanism is extensive, as it has been for the past five years. At the same time, the image of China has slipped significantly among the publics of other major nationsThe Pew Global Attitudes survey finds a general increase in the percentage of people citing pollution and environmental problems as a top global threat. The proportion of people who view environmental degradation as a major threat to the planet has increased significantly in 20 of 35 countries for which trends from 2002 are available.

In the current poll, majorities in 25 of the 47 countries surveyed express positive views of the U.S. However, America's image remains abysmal in most Muslim countries in the Middle East and Asia, and continues to decline among the publics of many of America's oldest alliesThe Pew survey finds a general increase in the percentage of people citing pollution and environmental problems as a top global threat. Worries have risen sharply in Latin America and Europe, as well as in Japan and India. Many people blame the United States – and to a lesser extent China – for these problems and look to Washington to do something about them. As was the case in Pew's first major global survey in 2002, global concerns vary significantly by region of the world..

Millenium Development Goals

The Poverty Reduction Millenium Acceleration Program impacts will be to accelerate progress towards achieving the Millenium Development Goals The program's outcome is the improvement of access, equity, and quality of service delivery in the education and health sectors to accelerate progress toward the MDGs. The program will assist the Government in the re-orientation of fiscal expenditures to the social sectors and the reduction of regional disparities. PRMAP will include three main pillars with the following policy outputs: I. Cross-sectoral reforms. The PRMAP support will result in: (i) increased budget allocation for health and education, especially focused on MDG-related programs; (ii) improved performance incentives and geographical resource allocation to districts for education and health; (iii) a uniform system for targeting the poor for achieving MDGs in health and education; (iv) gender equity in access to health and education services; and (v) a planning framework for MDG acceleration. II. Policy Reforms in the education sector for MDG acceleration. The PRMAP will lead to: (i) improved access to junior secondary schools in under-served areas; (ii) improved O&M support for smaller/remote schools; (iii) increased affordability of education by poor students/households; (iv) enhanced quality and equitable deployment of teachers; (v) education service delivery meeting minimum service standards (MSS); (vi) improved planning and implementation of education services; and (vii) greater transparency of education outcomes to enhance accountability. III. Policy Reforms in the health sector for MDG acceleration. Program support will result in (i) increased public financing for MDG-related health programs; (ii) better targeting of public financing for health services for the poor; (iii) improved effectiveness of maternal neonatal and child health care (MCH) and reproductive health (RH) service delivery through influencing provider behavior; (iv) improved effectiveness of communicable disease control (CDC) through integrated programs; (v) improved performance and monitoring for health-related MDGs; and (vi) improved financial information with regard to MDG-related health expenditures

MONTHLY TIPS

Demerit goods

A product, such as alcohol, which consumers may overvalue but which the government believes may be harmful for consumers.

Development

Increase in the ability of a country to produce goods and services thereby offering the opportunity for a higher material standard of living

CURRENT BOOKS THRISSUR

ROUND WEST ,THRISSUR 680 001
PH: 0487-2335660,FAX:0487-2335642

PUBLISHERS & DISTRIBUTORS FOR

Malayalam, English, Children's Literature, Fiction, Drama, Cinema, Journalism, Poetry, Philosophy, Psychology, Sociology, Politics, History, Economics, Commerce, Mathematics, Botany, Zoology, Chemistry, Physics, Medical, Computer, Engineering, Law, Electronics, Mechanical, Civil, Chemical Engineering, Veterinary, Agriculture, Aquaculture, etc.

COSMO BOOKS

HO: Round West
Thrissur- 680 001
Phone: 0487-2335292, 2335570
Fax: 0487- 2335642
E-mail: cosmobooks@asianetindia.com

Br. Al-Ameen Bldg
Rly.Station Link Road
Kozhikode- 673002
Ph:0495-2703487
Fax:0495-2700049
E-mail:cosmoclt@eth.net

Br. Press Club Road
Ernakulam
Kochi-682011
Ph:0484-2353818

ഭൂമിയിൽ പച്ചപ്പ് : മറ്റ് ഗ്രഹങ്ങളിലോ ?

ഡോ.എം.ആർ.സുദർശനകുമാർ
എം.ജി. കോളേജ്, തിരുവനന്തപുരം

ഭൂമിയിൽ സസ്യങ്ങളുടെ നിറം പച്ചയാണ്. പ്രകാശ സംശ്ലേഷണം നടത്തുന്ന മറ്റ് ഗ്രഹജീവികളുടെ നിറം എന്തായിരിക്കും? അത് ചുവപ്പോ, ഓറഞ്ചോ, മഞ്ഞയോ, ആകാമെന്നും നീലയാകാനുള്ള സാധ്യത കുറവാണെന്നും ശാസ്ത്രജ്ഞർ കരുതുന്നു. പ്രകാശ സംശ്ലേഷണം വഴി സൂര്യപ്രകാശത്തിന്റെ ഊർജമുപയോഗിച്ചാണ് സസ്യങ്ങൾ കാർബണിക സംയുക്തങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നത്. ഭൂമിയിലെ സസ്യങ്ങളിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഹരിതകം ചുവപ്പും നീലയും ആഗിരണം ചെയ്ത് പച്ച പ്രതിഫലിപ്പിച്ചാണ് തരു ലതാദികൾ പച്ച നിറത്തിൽ കാണപ്പെടുന്നത്. മറ്റ് ഗ്രഹങ്ങളിലെ ലഭ്യമായ നിറങ്ങൾ വിഭിന്നമായതിനാൽ അവിടെയുള്ള സസ്യങ്ങളുടെ ചായക്കൂട്ട് വ്യത്യസ്തമായിരിക്കും. നാസയിലെ Nancy Kiang ഉം സംഘവുമാണ് ഈ പഠനം നടത്തിയത്. സൂര്യനേക്കാൾ ചൂട് കൂടിയ നക്ഷത്രങ്ങൾ കൂടുതൽ നീലനിറം വികിരണം ചെയ്യും. അതുകൊണ്ടു തന്നെ അവിടെയുള്ള സസ്യങ്ങൾക്ക് ചുവപ്പ്, ഓറഞ്ച്, മഞ്ഞ, പച്ച എന്നീ നിറങ്ങളുണ്ടാവാനുള്ള സാധ്യതയുണ്ട്. സൂര്യനേക്കാൾ തണുത്ത നക്ഷത്രങ്ങളായ ചുവപ്പ് കുള്ളന്മാർ ദൃശ്യപ്രകാശം കുറച്ച് മാത്രമേ വികിരണം ചെയ്യുകയുള്ളൂ. ദൃശ്യപ്രകാശം കുറവായതിനാൽ അവിടെയുള്ള സസ്യങ്ങൾ എല്ലാ നിറങ്ങളും ആഗിരണം ചെയ്യുന്നതിനാൽ അവിടെയുള്ള സസ്യങ്ങളുടെ നിറം കറുപ്പായിരിക്കും.

കൃത്രിമ സൂക്ഷ്മ ജീവികളെ സൃഷ്ടിക്കും ![2]

ഒരു ബാക്ടീരിയയുടെ ജീനോം മാറ്റി മറ്റൊരിനം ബാക്ടീരിയയുടെ ഡി.എൻ.എ പകരം വെക്കാൻ ശാസ്ത്രജ്ഞർ വിജയിച്ചു. ഈ സാങ്കേതിക വിദ്യയുപയോഗിച്ച് പുതിയ സൂക്ഷ്മ ജീവികളെ സൃഷ്ടിക്കാനാവുമെന്ന് ശാസ്ത്രജ്ഞർ കരുതുന്നു. കോശജീവശാസ്ത്രം കൂടുതൽ മനസിലാക്കുന്നതിനും ഈ പഠനം സഹായകരമാകും. കൂടാതെ ജൈവ ഇന്ധനങ്ങളും ഔഷധങ്ങളും നിർമ്മിക്കുവാൻ കെല്പുള്ള ജനിതകമാറ്റം വരുത്തിയ സൂക്ഷ്മജീവികളെ സൃഷ്ടിക്കുവാനും ഈ ഗവേഷണം വഴിതെളിക്കുമെന്ന് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

തീരെ ചെറിയ ജനറേറ്റർ [3]

സൗത്താംപ്ടൺ സർവകലാശാലയിലെ ശാസ്ത്രജ്ഞർ തീരെ ചെറിയ ഒരു ജനറേറ്റർ നിർമ്മിച്ചു. ഈ ജനറേറ്ററിന്റെ വലിപ്പം ഒരു ക്യൂബിക് സെന്റിമീറ്റർ പോലുമില്ല. ചുറ്റുപാടുമുള്ള ശബ്ദതരംഗങ്ങൾ മൂലമാണ് ഈ ജനറേറ്റർ പ്രവർത്തിക്കുക. 'ഫാക്ടറികളിലെ പവർ സെൻസറുകളിലായിരിക്കും ഇതാദ്യം ഉപയോഗിക്കുക' എന്ന് ഈ ജനറേറ്റർ വികസിപ്പിച്ചെടുത്ത സംഘത്തിന്റെ തലവനായ Dr. Steve Beeby പറഞ്ഞു. ഭാവിയിൽ ഹൃദയത്തിലെ പേസ്മേക്കറിലും ഇതുപയോഗ യോഗ്യമാകുമെന്ന് ശാസ്ത്രജ്ഞർ കരുതുന്നു. ഹൃദയസ്പന്ദനം കൊണ്ടുതന്നെ ഈ ജനറേറ്റർ പ്രവർത്തന ക്ഷമമാകുന്നതാണ്.

ഈ മാസത്തെ പുസ്തകം

Endless Universe : Beyond the Big Bang (Doubleday $ 24.95)

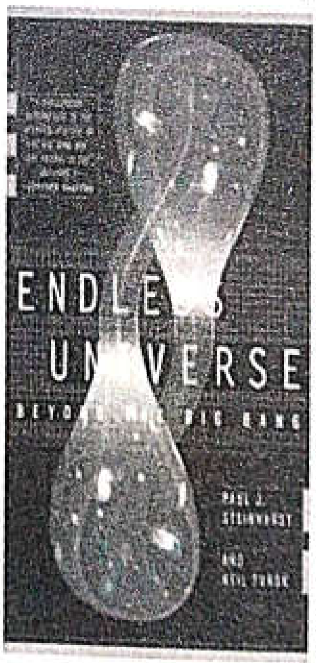

എന്താണ് പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തിന്റെ രഹസ്യം? നമുക്ക് കിട്ടുന്ന ഉത്തരമിതായിരിക്കും : 1400 കോടി വർഷങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് നടന്ന മഹാവിസ്ഫോടനമാണ് പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തിനാധാരം. മഹാവിസ്ഫോടനത്തിന് മുമ്പുള്ള അവസ്ഥ എന്തായിരുന്നു? മിക്കവരും ചോദ്യം ഉത്തരം പറയാൻ സാധിക്കാത്തതും അപ്രസക്തവും എന്നുപറയും. ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ രചയിതാക്കളായ Steinhardt ഉം Turokഉം ഈ ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം നൽകാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. അവരതിന് ഒരു ചാക്രിക പ്രപഞ്ച സങ്കല്പം വിശദമാക്കുന്നു. വികാസവും സങ്കോചവും അടങ്ങിയ ചാക്രിക പ്രപഞ്ചത്തിലെ ഒരേടുമാത്രമാണ് മഹാവിസ്ഫോടനം. ഇതുപോലെ ഇനി ഒരു ലക്ഷം കോടി വർഷം കഴിയുമ്പോൾ ഒരു മഹാസങ്കോചവും വീണ്ടും ഒരു മഹാ വിസ്ഫോടനവുമുണ്ടാകുമെന്നവർ വാദിക്കുന്നു.

References

1. Discover, July, 2007, p.15
2. www.sciencenews.org, June 30,2007
3. www. sciencenews.org, June 23,2007

പി.എച്ച്.ഡി.ബിരുദം ലഭിച്ചവർക്കുള്ള മുൻകൂർ ഇൻക്രിമെന്റ്

■ 1.1.1996 ന് മുമ്പ് പി. എച്ച്. ഡി. ബിരുദം ലഭിച്ചവർക്ക് രണ്ട് മുൻകൂർ ഇൻക്രിമെന്റുകൾ ലഭിക്കുന്നതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് അടുത്തകാലത്ത് ഒരു സർക്കാർ ഉത്തരവ് വന്നതായി അറിയുന്നു. അതിന്റെ പ്രയോജനം ആർക്കൊക്കെയാണ് ലഭിക്കുക ? ഒരു വിശദീകരണം നൽകാമോ ?

□ 1.1.1996 മുതൽ പ്രാബല്യത്തിൽ വന്ന അഞ്ചാം. യു.ജി.സി ശമ്പളപരിഷ്കാരവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് പി.എച്ച്.ഡി. ബിരുദമുള്ള അധ്യാപകർക്ക് നിരവധി ആനുകൂല്യങ്ങൾ നൽകിയിരുന്നു. അത് പ്രധാനമായും രണ്ട് തരത്തിലുള്ളവയായിരുന്നു. പ്ളെയിസ്മെന്റ് ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള ചുരുങ്ങിയ സർവ്വീസിനുള്ള ഇളവാണ് ആദ്യത്തേത്. രണ്ടാമത്തേത് മുൻകൂർ ഇൻക്രിമെന്റുകൾ നൽകുകയും. മുൻകൂർ ഇൻക്രിമെന്റുകൾ സംബന്ധിച്ച് മുൻപ് പുറത്തിറങ്ങിയ ഉത്തരവുകൾ, പി.എച്ച്.ഡി. ലഭിച്ച അധ്യാപകർക്കിടയിൽ കുറേയേറെ ആശയക്കുഴപ്പവും അസ്വസ്ഥതയും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. മുൻപ് ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഉത്തരവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പി.എച്ച്.ഡിക്കാർക്കുള്ള മുൻകൂർ ഇൻക്രിമെന്റുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ആനുകൂല്യങ്ങൾ ഇങ്ങനെയാണ്.

1. 1.1.1996 നോ അതിന് ശേഷമോ പി.എച്ച്.ഡി യോടുകൂടി സർവ്വീസിൽ പ്രവേശിച്ചാൽ നാല് മുൻകൂർ ഇൻക്രിമെന്റുകൾ ലഭിക്കും. ഇവർക്ക് പിന്നീട് പി.എച്ച്.ഡിയുടെ മുൻകൂർ ഇൻക്രിമെന്റുകൾ ഒന്നും ലഭിക്കുകയില്ല. എന്നുമാത്രവുമല്ല സീനിയർ സ്കെയിൽ, സെലക്ഷൻ ഗ്രേഡ് പ്ളെയിസ്മെന്റ് സമയത്ത് നോഷണൽ ഇൻക്രിമെന്റും ലഭിക്കുന്നതല്ല. ഈ പി.എച്ച്.ഡി. ബിരുദം വഴി നെറ്റ് പരീക്ഷ പാസ്സാകുന്നതിൽനിന്ന് ഒഴിവാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവർക്കും നാല് മുൻകൂർ ഇൻക്രിമെന്റുകൾ ലഭിക്കും.
2. 1.1.1996 നോ അതിന് ശേഷമോ പി.എച്ച്.ഡി ലഭിക്കുന്ന അധ്യാപകർക്ക് പി.എച്ച്.ഡി. ലഭിച്ച തീയതിക്ക് രണ്ട് മുൻകൂർ ഇൻക്രിമെന്റുകൾ ലഭിക്കുന്നതാണ്. ഈ ഇൻക്രിമെന്റുകൾ മറ്റൊരവസരത്തിലേക്ക് മാറ്റിവെയ്ക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ഇങ്ങനെ മുൻകൂർ ഇൻക്രിമെന്റുകൾ ലഭിച്ചവർക്കും പ്ളെയിസ്മെന്റ് സമയത്ത് നോഷണൽ ഇൻക്രിമെന്റ് ലഭിക്കുകയില്ല.
3. 1.1.1996 ന് മുമ്പ് പി.എച്ച്.ഡി ലഭിച്ചവർക്ക് സെലക്ഷൻ ഗ്രേഡിലേക്ക് പോകുന്ന സമയത്ത് സീനിയർ സ്കെയിലിൽ രണ്ട് മുൻകൂർ ഇൻക്രിമെന്റുകൾ ലഭിക്കുന്നതാണ്. പല അധ്യാപകർക്കും ഈ രണ്ട് മുൻകൂർ ഇൻക്രിമെന്റ് കൊണ്ട് യാതൊരു പ്രയോജനവും ലഭിച്ചിട്ടില്ല. സെലക്ഷൻ ഗ്രേഡിന്റെ ചുരുങ്ങിയ അടിസ്ഥാന ശമ്പളം മാത്രമേ പ്ളെയിസ്മെന്റിന്ശേഷം പല അധ്യാപകർക്കും ലഭിച്ചിട്ടുള്ളു.

എന്നാൽ, 1.1.1996 ന് മുമ്പ് പി.എച്ച്.ഡി. ബിരുദം എടുക്കുകയും നാലാം യു.ജി.സി. പരിഷ്ക്കാരത്തിന്റെ ഭാഗമായുള്ള യാതൊരു മുൻകൂർ ഇൻക്രിമെന്റുകളും ലഭിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്ത അധ്യാപകർക്ക് 27.7.1998 മുതൽ പ്രാബല്യമുള്ള സെലക്ഷൻ ഗ്രേഡ്/റീഡർ പ്ളെയിസ്മെന്റ് സമയത്ത് രണ്ട് മുൻകൂർ ഇൻക്രിമെന്റുകൾ ലഭിക്കാൻ അർഹതയുണ്ടന്ന് 13.11.2006 ന് GO(MS)148/H.Edu. നമ്പരായി ഇറങ്ങിയ ഉത്തരവിൽ സർക്കാർ വ്യക്തമാക്കുകയുണ്ടായി. ഈ ഉത്തരവ് വഴി രണ്ട് മുൻകൂർ ഇൻക്രിമെന്റുകൾ ലഭിക്കാൻ രണ്ട് നിബന്ധനകൾ പാലിക്കണം.

a. പി.എച്ച് ഡി ബിരുദം ലഭിച്ചത് 1.1.1996 ന് മുമ്പായിരിക്കണം. (മുൻ യു.ജി.സി. ശമ്പള പരിഷ്ക്കാരത്തിന്റെ ഭാഗമായുള്ള യാതൊരു മുൻകൂർ ഇൻക്രിമെന്റുകളും ലഭിച്ചിരിക്കാൻ പാടില്ല)

b സെലക്ഷൻ ഗ്രേഡ്/റീഡർ പ്ളെയിസ്മെൻറ് ലഭിച്ചത് 27.7.1988 നോ അതിന് ശേഷമോ ആയിരിക്കണം.

മുകളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന രണ്ട് നിബന്ധനകളും പാലിച്ചുട്ടുള്ള അധ്യാപകർക്ക് സെലക്ഷൻ ഗ്രേഡ്/റീഡർ പ്ളെയിസ്മെന്റ് സമയത്ത് പുതുക്കിയ സ്കെയിൽ രണ്ട് മുൻകൂർ ഇൻക്രിമെന്റുകൾ ലഭിക്കുന്നതാണ്. പി.എച്ച്.ഡി. ബിരുദം കരസ്ഥമാക്കിയിട്ടുള്ള കുറേ അധ്യാപകരുടെയെങ്കിലും പ്രശ്നം ഇതുവഴി പരിഹരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

■ ഞാൻ ഒരു സയൻസ് അധ്യാപകനാണ്. പ്രാക്റ്റിക്കൽ പരീക്ഷയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് സ്വന്തം കോളേജിൽ നിന്ന് മറ്റ് കോളേജുകളിലേക്ക് യാത്ര ചെയ്യേണ്ടതായി വരുന്നുണ്ട്. പ്രാക്ടിക്കൽ പരീക്ഷകഴിഞ്ഞ് അടുത്ത ദിവസം തന്നെ സ്വന്തം കോളേജിൽ തിരിച്ച് ജോലിക്ക് ഹാജരാകണമോ? ഒരു വിശദീകരണം നൽകാമോ?

□ കെ.എസ്.ആർ. പാർട്ട് രണ്ടിലെ റൂൾ 14ന് താഴെയുള്ള രണ്ടാമത്തെ നോട്ടിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് സ്വന്തം ജോലി സ്ഥലത്തുനിന്ന് 50 കി. മീ. പരിധിക്കകത്തുള്ള മറ്റൊരു സ്ഥലത്ത് ഔദ്യോഗിക ജോലിക്ക് പോകുമ്പോൾ അവിടുത്തെ ജോലികഴിഞ്ഞ് അന്നുതന്നെ തിരിച്ച് യാത്ര ചെയ്യണം എന്നാണ് അതായത് തൊട്ടടുത്ത പ്രവൃത്തി ദിവസം തന്നെ സ്വന്തം ജോലി സ്ഥലത്ത് ഹാജരാവണം. അതുകൊണ്ട് 50 കി.മി. പരിധിക്ക് പുറത്ത് ഔദ്യോഗിക ജോലിക്ക് പോകുമ്പോൾ തിരിച്ച് സ്വന്തം ജോലി സ്ഥലത്ത് ഹാജരാവാൻ ഒരു ദിവസംകൂടി സമയം എടുക്കാവുന്നതാണ്.

വായനക്കാരുടെ സർവ്വീസ് സംബന്ധമായ സംശയങ്ങൾക്ക് എഴുതുക.

പ്രൊഫ. കെ. എസ്. ജയചന്ദ്രൻ
മേലന, മണ്ണുത്തി പി. ഒ., തൃശ്ശൂർ- 680 651, ഫോൺ: 0487-2371971

ചരിത്രത്തിൽ ഇടംതേടുമ്പോൾ....

എ. ജി. ഒലീന
വി.ടി.എം എൻ.എസ്.എസ് കോളജ്, ധനുവച്ചപുരം

"കരുത്തുള്ളവർ മുക്കിക്കളഞ്ഞ അജ്ഞാതർക്കു വേണ്ടി ശബ്ദിക്കുകയാണ് ചരിത്രകാരന്റെ ദൗത്യം" എന്നു ഴാക്ക് റാൻസിയർ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ട് ഏറെക്കാലമായിരിക്കുന്നു. ചരിത്രം, ചരിത്രരചന എന്നീ വ്യവഹാരങ്ങൾ വിശാല മാനവികതാബോധത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷാവിഷ്കാരങ്ങളായി ഇതിനകം മാറുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ചരിത്രമെന്ന വ്യവഹാരം ചർച്ചയ്ക്കെടുക്കുമ്പോൾ തന്നെ നാം സ്വയം ചോദിക്കേണ്ട ചോദ്യം ആരുടെ ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചാണ് നമ്മൾ സംസാരിക്കാൻ പോകുന്നത് എന്നതാണ്. ഏതൊക്കെ ഉപാദാനങ്ങളാണ് ചരിത്രരചനയ്ക്ക് ഉപയോഗിക്കുന്നതെന്നതും ഏതു കാലഘട്ടത്തെയാണ് പരിഗണിക്കുന്നതെന്നതും ചരിത്രരചനാ വ്യവഹാരത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്ന പ്രധാന ഘടകമാണ്. ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ മൊത്തം ചരിത്രമാണ് നമുക്ക് വേണ്ടതെങ്കിൽ ആ ചരിത്രത്തിൽ അതാതു സമൂഹങ്ങളുടെ എല്ലാ ശ്രേണികളിലേക്കും നാം ഇറങ്ങിച്ചെല്ലേണ്ടതുണ്ട്. അതായത് നമ്മുടെ ചരിത്രാന്വേഷണത്തിന്റെ പരിധിയിൽ ആരെല്ലാം വരുന്നുവെന്നത് വളരെ പ്രധാനമാകുന്നു.

പക്ഷേ നമ്മുടെ ചരിത്രപാഠങ്ങളിലെവിടെയെങ്കിലും ഇത്തരമൊരു പൂർണ്ണ സമൂഹചിത്രണം ഉണ്ടോയെന്നത് അന്വേഷിക്കേണ്ടതാണ്. മിക്കപ്പോഴും ഈ ചിത്രം പൂർണ്ണമല്ലെന്നു മാത്രമല്ല വികലമോ അപ്രസന്നമോ ആകുന്നുവെന്നത് ചരിത്രമെന്ന വ്യവഹാരത്തിന്റെ സാമൂഹികമായ ഉണ്മയെപ്പോലും ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന തരത്തിലുമാകുന്നു. മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ ഭൂതവർത്തമാനങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനമെന്നവകാശപ്പെടുന്ന നമ്മുടെ പരമ്പരാഗത ചരിത്രത്തിൽ ആരൊക്കെയാണ് സ്ഥാനം പിടിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന ചർച്ച, പാർശ്വവൽക്കരിക്കപ്പെടുകയും തമസ്ക്കരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്ത ഒട്ടനവധി ന്യൂനപക്ഷങ്ങളുടെ ചരിത്രത്തിന്റെ കഥ വെളിപ്പെടുത്തുക തന്നെ ചെയ്യും. നമുക്കറിയുന്നതുപോലെ, ലിഖിതചരിത്രം പക്ഷപാതരഹിതവും വസ്തുതാപരവുമായ രേഖകളായി കണക്കാക്കിപ്പോന്നുവെന്നതാണ് നവോത്ഥാനകാല ചരിത്രത്തിന്റെ പ്രത്യേകത. സാമ്രാജ്യത്തഭരണകൂടങ്ങളുടെ താല്പര്യങ്ങളെയായിരുന്നു പത്തൊമ്പതാം നൂററാണ്ടിലെ ചരിത്രരചന സംരക്ഷിച്ചതെന്ന് ഇന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ ചരിത്രത്തെയും ചരിത്രരചനയെയും കുറിച്ചുള്ള സങ്കല്പങ്ങൾക്ക് വിപുലമായ പരിവർത്തനം വരുത്തിയത് ഹേഗലും മാർക്സുമായിരുന്നു. ചരിത്രം സമൂഹത്തിൽ നിന്നും വേറിട്ടുനില്ക്കുന്ന ഒന്നല്ലെന്നും സമൂഹത്തോടു ഏററവും ഇഴചേർന്നിരിക്കുന്ന ഒന്നാണെന്നുമുള്ള സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ ആവിഷ്കാരമായിരുന്നു മാർക്സിന്റെ സംഭാവനകളിൽ പ്രധാനമെന്നു കരുതാം.

ചരിത്രം ഒരിക്കലും നിശ്ചലമല്ല. കാലക്രമത്തിൽ ചരിത്രത്തിന് മാററം വരിക സ്വാഭാവികമാണ്. അനന്തര തലമുറയിൽ അതു മാററം വരുത്തും. അപ്പോൾ പുതിയ തെളിവുകളും പുത്തൻ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും അതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടി വരികയും ചെയ്യുന്നു. അത്തരത്തിൽ ചരിത്രാന്വേഷണത്തിന്റെ പരിധി തന്നെ പുനർ നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ആശയ കാലാവസ്ഥയിൽ കേരളത്തിന്റെ 'നവോത്ഥാനചരിത്ര'മെന്ന വ്യവഹാരം വീണ്ടും ചർച്ചകൾക്ക് വിധേയമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണല്ലോ. മനുഷ്യരാശിയുടെ നേർപകുതി ഭാഗധേയത്തിനവകാശികളായ സ്ത്രീകൾ ചരിത്രത്തിന്റെ ഏതൊക്കെ ഇടങ്ങളിലാണ് (spaces) അടയാളപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്ന ചർച്ച ഇവിടെ പ്രസക്തമാകുകയും ചെയ്യുന്നു. ചരിത്രരചനയെന്ന വ്യവഹാരത്തിനകത്തും പുറത്തും സ്ത്രീയുടെ സാന്നിധ്യമന്വേഷിക്കുകയെന്നത് ചിന്തിക്കുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു സമൂഹമെന്ന നിലയിൽ നമ്മുടെ ധർമ്മവും ദൗത്യവുമാകുന്നു. അത്തരമൊരു പ്രത്യയ ശാസ്ത്രപരമായ ദൗത്യം ഏറെറടുത്തുകൊണ്ട്, 'ചരിത്രത്തിന്റെ ഇടനാഴികളിലെ സ്ത്രീകൾ' എന്ന സങ്കല്പനത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള അർത്ഥപൂർണ്ണമായ ചർച്ചകളെയാണ് ഈ ലക്കം വനിതാവേദി സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നത്.

അദ്ധ്യാപക വിദ്യാർത്ഥി സമൂഹത്തിൽ എണ്ണം കൊണ്ട് മൂന്നിൽ രണ്ടു ഭാഗത്തിനവകാശികളായ സ്ത്രീകൾ ഇപ്പോഴും നിർണ്ണായകരംഗങ്ങളിൽ 'അദൃശ്യർ' തന്നെയാണെന്ന വസ്തുതയും ഇത്തരം ചർച്ചകളിലേക്ക് നമ്മെ നയിക്കുന്നു. ഒരു ജനാധിപത്യ സംവിധാനക്രമത്തിൽ വ്യക്തിയെന്ന നിലയിൽ സ്ത്രീയുടെ നിലനില്പുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചർച്ചയായിക്കൂടി ഈ സംരംഭം മാറട്ടെയെന്നു പ്രത്യാശിക്കുന്നു.

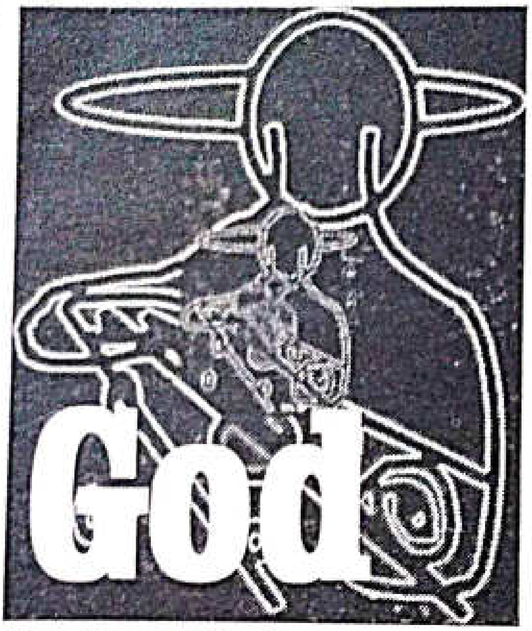

Vinodkumar Edachery
RSM SNDP Yogam College, Koyilandi

His abode is our hearts
Extolled in different names
But they fight about His name
Claiming His chosen flock
He is merciful
But creates powerful Tsunami
To destroy the pride of man
The virtuous and vicious
He is just
But makes the just also suffer
He is omnipotent
But they fight to salvage Him
Security is tightened before temples
He is the only one God
But people have many
The line of godmen never ends
Who distort the Vedas
Misinterprete Scriptures
For their selfish ends
Many heads fall at their feet
Ignorant of the sayings of the Rishis
Those who see many
Will be damned in hell
He is omniscient, omnipresent....
They also feign to have such powers.
He outlives the Jihadis
Fierce - looking, with long beards
Keeping at their side
Terrible guns
Who swear to protect Him,
The omnipotent.
Let's pray to Him
Forgive them, O God!
The merciful

ജയകൃഷ്ണൻ വല്ലപ്പുഴ
എൻ. എസ്. എസ്. കോളജ്, ഒറ്റപ്പാലം

ചെറിയ ഒരു ഗുഹയിൽ നിന്ന്
ചുരുൾ നിവർന്ന്
പുറത്തു വന്നവൻ
അകം ചുവരുകളിൽ
കാലം കൊത്തിത്തീർന്നവൻ
അരൂപിയും അദൃശ്യനുമായ
ആരോ ഒരാളോട്
എന്തോ പറയാതെ പറഞ്ഞവൻ
വീണു കിടക്കുന്ന മരങ്ങൾക്കും
മൂർച്ഛ നശിച്ച കല്ലുകൾക്കും
പുഴകൾക്കും പൂക്കൾക്കും
കാററിനും വെളിച്ചത്തിനും
ഇടയിലെവിടെയോ
ജനിതചക്രത്തിന്റെ
അടുത്ത ചലനത്തിലേയ്ക്ക്
ഉരുണ്ടുരുണ്ടു പോയവൻ
അപ്രത്യക്ഷനായവൻ.

നിയാൻഡർത്താൽ

കഥ

മൂന്നാം രുചിയുടെ രണ്ടാമത്തെ തിരുത്ത്

പ്രശോഭ് മോൻ കെ.പി.
രണ്ടാം വർഷ ഇംഗ്ലീഷ്, പയ്യന്നൂർ കോളജ്, പയ്യന്നൂർ

എ.കെ.പി.സി.ടി.എ 49-ാം സംസ്ഥാന സമ്മേളനത്തോടനുബന്ധിച്ച് കോളജ് വിദ്യാർത്ഥികൾക്കായി നടത്തിയ സാഹിത്യമത്സരത്തിൽ ഒന്നാം സമ്മാനർഹമായ കഥ

ഇംതിയാസ്, പെന്നിന്റെ ടോപ്പ് നീക്കി നിബ്ബിന്റെ അററത്ത് കുഴച്ചുവച്ച വാക്കുകൾ ഒന്നാമത്തെ പാരഗ്രാഫിൽ എഴുതിവച്ചു.

-'വന്യമൃഗങ്ങളെയും, സഹജീവികളെയും മാത്രമല്ല തന്നെത്താന്നെയും കൊലപ്പെടുത്തുവാൻ സാധ്യമാണെന്ന് നാക്കിന്റെ സംവേദന ശക്തി മനസ്സിലാക്കിയ അതേ നിമിഷം മനുഷ്യനു ബോധ്യപ്പെട്ടു. മനുഷ്യനാക്ക് കൂടുതൽ രുചികളെത്തേടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു'-

കണ്ണുകളിലെ പുച്ഛരസവും, ചുണ്ടിലെ വക്രിച്ച ചിരിയും കടലാസിലേക്ക് പകരുവാൻ ഇംതിയാസ് അനുവദിച്ചില്ല. സ്വയംമരണത്തെ ഇംതിയാസിനു പുച്ഛമാണ്. ജീവിതം പാതിവഴിയിൽ ഉപേക്ഷിച്ച് ഒളിച്ചോടുന്ന ആത്മാവുകളെ അയാൾ അങ്ങേയററം വെറുത്തു.

നാഴികയ്ക്ക് നാൽപ്പതുവട്ടം ആത്മഹത്യകളെപ്പററിപ്പറയുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന ലൂസിയയോട് അയാൾക്ക് സഹതാപമായിരുന്നു. തെല്ല് ആശങ്കയോടെയായിരുന്നു ഇംതിയാസ് അവളുടെ വാക്കുകൾ ശ്രവിച്ചിരുന്നതും.

തന്റെ മനസ്സിനെ ഓരോ സെക്കന്റിലും അറിയുന്ന ലൂസിയ താൻ വെറുക്കുന്ന ഒരു ഭീകരസത്യത്തെ എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും സ്വീകരിക്കുമെന്ന അറിവ് അയാളെ വല്ലാതെ ദുഃഖിപ്പിച്ചു.

ചീഫ് എഡിററുടെ ഇന്റർകോം സന്ദേശം വരുമ്പോൾ ഇംതിയാസ് ഓഫീസ് ടേബിളിനു പിന്നിൽ ന്യൂസ് എഡിററുടെ സീററിൽ കുന്തിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. നാളത്തെ എഡിറേറാറിയൽ പേജിൽ ഇംതിയാസ് അടിയന്തിര പ്രധാന്യമുള്ള ഒരു ആർട്ടിക്കിൾ ചെയ്യണമെന്നായിരുന്നു അറിയിപ്പ്.

ലൂസിയയെപ്പോലെ ചീഫ് എഡിററും തന്നെ മനസ്സിലാക്കിയതായി ഇംതിയാസിനു തോന്നി.

മുതലാളിത്തത്തിന്റെ കരിഞ്ഞ സന്ദേശം ഇങ്ങനെ: - 'ആത്മഹത്യാ പ്രവണതകളെക്കുറിച്ച് (കേരളത്തിൽ) എത്രയും പെട്ടെന്ന് ആർട്ടിക്കിൾ തയ്യാർ ചെയ്യുക'-

ഓഫീസ് ക്ളോക്കിൽ മണി മൂന്ന് ശബ്ദിച്ച നേരത്ത്, എതിർവശത്ത് ലോക്കൽ ന്യൂസിന്റെ ടേബിളിനു പിറകിൽ ഇരിക്കുന്ന ലൂസിയ ഇംതിയാസിനെ തുറിച്ചുനോക്കി.

മിശ്രവികാരങ്ങൾ ഇടകലർന്ന ഒരു നോട്ടത്തോടെ ലേഖനത്തിന്റെ ഒന്നാമത്തെ പാരഗ്രാഫ് ലൂസിയയിൽ നിന്നും തുടങ്ങാമെന്ന് ഇംതിയാസ് നിശ്ചയിച്ചു.

"എനിക്കുമേൽ ദൈവം നടത്തുന്ന ചൂതുകളിയുടെ വേറൊരു വശം പോലെയാണ് താങ്കൾക്ക് ഈ വിഷയം ലഭിച്ചതെന്നായിരുന്നു ലൂസിയയുടെ ആദ്യ പ്രതികരണം. ഈ സബ്ജക്ട് അവൾക്ക് ലഭിക്കാത്തതിലെ ഇച്ഛാഭംഗം ആ വാക്കുകളിൽ നിന്നും ഇംതിയാസിലെ പത്രപ്രവർത്തകൻ വായിച്ചെടുത്തു.

വീട്ടിൽ, അൽഫോൺസയെക്കുറിച്ചുള്ള ടെൻഷനുകൾക്കിടയിലും ഇംതിയാസ് ഒന്നാം പാരഗ്രാഫിൽ നിന്നും ബഹുദൂരം മുന്നോട്ട് പോയിരുന്നു. എഴുത്ത് ജീവിത പരാജയത്തിലെത്തി നിന്നപ്പോഴാണ് അയാൾ അൽഫോൺസയെ ഓർത്തത്. അവളുടെ ചാനലിലെ ജോലിയോ ആലുമോളുടെ മമ്മി എന്ന പദവിയോ ഇംതിയാസിനെ ദുഃഖിപ്പിച്ചില്ല. ടി. വി. സ്ക്രീനിൽ കാണുന്ന അൽഫോൺസയുടെ ചിരി യാഥാർത്ഥ്യത്തിൽ നിന്നും എത്രയോ ഭിന്നമാണെന്ന് അയാൾക്ക് അറിയാമായിരുന്നു.

പാരഗ്രാഫ് പ്രണയത്തിലെത്തി നിന്നപ്പോൾ ഇംതിയാസ് വീണ്ടും ലൂസിയയെ ഓർത്തു.

ഓഫീസിൽ, ലഞ്ച് ടൈമിനിടയിലാണ് ലൂസിയ ആത്മഹത്യയെപ്പററിയുള്ള കഥാകഥനത്തിനിടയിൽ അവളുടെ പ്രണയകഥ ചേർത്ത് പറഞ്ഞത്.

ജോനാഥൻ 'ഡയലിമിറർ' വിട്ട് പോയത് മുതൽക്കത്രേ ലൂസിയയുടെ ആത്മഹത്യാ ചിന്തകൾക്ക് വീര്യം കൂടിയത്. പലനാൾ ഒന്നിച്ച് ജോലി ചെയ്തിട്ടും ഡൽഹിയിലെ 'സൺഡേ എക്സ്പ്രസി'ലേക്ക് ചേക്കേറുന്നതിന്റെ അന്നാണ് ജോനാഥൻ ലൂസിയയെ തന്റെ പ്രണയം അറിയിച്ചത്. മുമ്പേ തനിക്കു തോന്നിയ സ്നേഹം തുറന്നുപറയാൻ പററിയില്ലല്ലോ എന്ന ദുഃഖത്തിലായിരുന്നു ലൂസിയ. പിന്നെ വിരുന്ന് വന്നത് വിരഹത്തിന്റെ നാളുകളാണ്. ജോനാഥൻ ഡൽഹിയിലും ലൂസിയ തിരുവനന്തപുരത്തും.

അന്നുമുതൽ ലൂസിയ സ്നേഹിച്ചിരുന്നത് സ്വയം മരണങ്ങളെയത്രേ. അതിനും താഴെയുള്ള സ്ഥാനമേ അവൾ ജോനാഥനു നൽകിയിട്ടുള്ളൂ എന്ന് ഇംതിയാസിനു പലപ്പോഴും തോന്നിയിട്ടുണ്ട്.

നല്ല സുഹൃത്തുക്കൾ എന്ന നിലയിൽ ലൂസിയയും, ഇംതിയാസും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം പാവനമായിരുന്നു - അവരുടെ മനസ്സിനെക്കാളും. അൽഫോൺസയും, ഇംതിയാസും തമ്മിലുള്ള അകർച്ച അറിയാവുന്നവരിൽ പലരും ലൂസിയയെ ഇംതിയാസിനോട് ബന്ധിപ്പിച്ച് പലതും പറഞ്ഞു.

സിഗരററും, പുകയിലയും ഉപയോഗിച്ച് രുചി നശിച്ച

നാക്കുകൊണ്ട് ഇന്തിയാസ് പലപ്പോഴും ചുട്ടമറുപടി കൊടുത്തു.

ജോനാഥൻ ഒരുപാട് പ്രശ്നങ്ങളുള്ള വ്യക്തിയാണെന്ന് ലൂസിയ പറഞ്ഞുള്ള അറിവേ അയാൾക്കുള്ളൂ; അവരുടെ ഇടയിൽ മതം ഒരു വൻമതിൽപോലെ നിൽക്കുന്നതോർക്കുമ്പോൾ ലൂസിയയ്ക്ക് ഒരുപാട് പ്രാവശ്യം ആത്മഹത്യചെയ്യണമെന്ന് തോന്നിയിട്ടുണ്ട്.

"ലൂസിയ, ടെൻഷൻ വേണ്ട. മരണത്തിനും മുമ്പേ നടക്കുന്ന പവിത്ര ബന്ധമാണ് വിവാഹം. അതിനെ ഓവർടേക്ക് ചെയ്യാൻ ഒരിക്കലും മരണത്തിനും സാധ്യമല്ല."

"സാധ്യമാണ് ഇന്തിയാസ്." ലൂസിയ എടുത്തടിച്ചു പറഞ്ഞു.

"ഒന്നും നടക്കില്ല. പലതും നമുക്ക് നഷ്ടപ്പെടും. നാക്കിന്റെ സംവേദന ശക്തി കൈമോശം വരുന്നതുപോലെ .... പലതും."

ഇന്തിയാസ് അൽഫോൺസയെ ഓർത്തു പറഞ്ഞു:

"യെസ്, വരാനുള്ളതൊന്നും വഴിയിൽ തങ്ങില്ല" പിന്നെ മനസ്സിൽ പറഞ്ഞു:

- ലൂസിയ നിന്റെ കേസിൽ ജോനാഥൻ അപ്രതീക്ഷിതമല്ല.

പ്രതീക്ഷിച്ചതേ ഭവിക്കൂ -

ഇന്തിയാസിന്റെ മനോവായനയ്ക്ക് വിദഗ്ദ്ധയായിരുന്ന ലൂസിയ കരിയിലയ്ക്ക് കാററ് പിടിക്കുന്ന ശബ്ദത്തിൽ ചോദിച്ചു:

"പന്തയത്തിനുണ്ടോ നിങ്ങൾ, ഇന്തിയാസ്."

അയാൾക്കു രണ്ടാമതൊന്നാലോചിക്കേണ്ടി വന്നില്ല. വാക്കുകൊടുത്തു.

"ലൂസിയ, നിന്റെയും ജോനാഥന്റെയും മാര്യേജ് നടന്നില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ എന്റെ ചിന്തകൾ വിൽക്കും. എന്റെ മനസ്സും, ബുദ്ധിയും, സർവ്വസ്വവും... ലൂസിയാ എന്നിട്ട് ഞാൻ മററുള്ളവരുടെ ചിന്തകൾ കടമെടുക്കും-"

ഇന്തിയാസ് പ്രവാചകനായി - "നിങ്ങളുടെ വിവാഹം നടന്നില്ലെങ്കിൽ ഇന്നുവരെ ആത്മഹത്യകളെ പുച്ഛിച്ച ഞാൻ അതിൽ നിന്നും രാജിവയ്ക്കും-"

ലൂസിയ ഇടയിൽ കയറിയ നേരത്ത് ഇന്തിയാസിന്റെ ഫോൺ ശബ്ദിച്ചു

"എന്തായി ഇന്തിയാസ്?" - ചീഫ് എഡിററർ

"തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു സർ."

അന്നൊരിക്കൽ ജോനാഥൻ ലീവിലെത്തിയപ്പോൾ ലൂസിയയോടൊത്ത് ബീച്ചിൽ പോയതിന്റെ രുചി ഇന്തിയാസ് അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ നിന്നും വായിച്ചെടുത്ത് തന്റെ മനസ്സ് അവൾ വായിക്കുന്നതിനു പകരംവീട്ടി. പുഴിപ്പരപ്പിൽ ജോനാഥനോടൊത്തിരുന്നത് കൊഡൈക്കനാലിലെ സൂയിസൈഡ് പോയന്റിൽ നിന്ന അനുഭവമാണ് തനിക്കുണ്ടാക്കിയതെന്ന് ലൂസിയ തന്നെ ഇന്തിയാസിനോട് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

നമുക്കൊന്നും ചെയ്യാനാവാതെ വന്നാൽ എന്തു ചെയ്യുമെന്ന ജോനാഥന്റെ ചോദ്യംകേട്ട് ലൂസിയ കടലിന്റെ നേർക്ക് പാഞ്ഞു. തന്റെ കനത്ത കൈകളിൽ അവളെ പിടിച്ചുനിർത്തി, കാൽ നനച്ച ഉപ്പ് വെള്ളം സ്വന്തം ചുണ്ടിലും ശേഷം അവളുടെ ചുണ്ടിലേക്കും പകർന്നു നൽകി ജോനാഥൻ പറഞ്ഞുവത്രേ.

"മധുരവും, കയ്പും മാററിനിർത്തിയാലും നാക്ക് മററനേകം രുചികളെത്തിരിച്ചറിയും"

അങ്ങനെ ഇന്തിയാസിന്റെ ആർട്ടിക്കിളിന്റെ പാരഗ്രാഫുകൾ നീണ്ടുപൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു.

പതിമൂന്നാമത്തെ പാരഗ്രാഫിൽ അയാൾ എഴുതി; ജീവിതമൊരു കാട്ടുകുരങ്ങനാണ്. 'ക്രീ ക്രീ' ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിച്ച് മരങ്ങളിലൂടെ പായുന്ന ഒരു കരിങ്കുരങ്ങൻ.

വേദനകൾ ചിലപ്പോൾ മത്സ്യമായിത്തീരാറുണ്ട്. അനലക്കുളത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിൽ നിന്നും പൊങ്ങിവന്ന് ജലപ്പരപ്പിലെത്തി ഒരു മാത്ര തലകാണിക്കുന്ന കൂററൻ മത്സ്യം. അതിന് ഇന്തിയാസ് അൽഫോൺസ എന്ന പേര് കൽപ്പിച്ചുനൽകി.

പതിനാലും പതിനഞ്ചും പാരഗ്രാഫുകളിൽ ഇന്തിയാസ് ഒരു ജോക്കറായിരുന്നു. ആലുമോളെ പുറത്തു കയറിയിരുത്തി കളിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ആന ജോക്കർ. ക്ലബിലെ ചീട്ടുകളികളിൽ ഈർക്കിൽ കുണുക്കുകൾ ചെവിയിൽത്തൂക്കി സ്ഥിരമായി ഏത്തമിടുമ്പോൾ സഹപ്രവർത്തകർ ആസ് എന്നാണ് വിളിച്ചിരുന്നതെങ്കിലും അയാൾക്ക് അതുമൊരു ജോക്കറായിരുന്നു.

ഇരുപത്തിയൊന്നാമത്തെ പാരഗ്രാഫിനൊടുവിലാണ് അയാൾ ടി. വി. ഓൺ ചെയ്യുന്നത്. അൽഫോൺസ വർക്കു ചെയ്യുന്ന ചാനൽ അയാൾ മനഃപൂർവ്വം വച്ചതല്ല. റിമോട്ട് കൺട്രോളർ ചതിച്ചതാണെന്ന് ഇന്തിയാസ് കരുതുന്നുമില്ല.

സ്ക്രീനിൽ തെളിഞ്ഞ അൽഫോൺസയെ ചൂണ്ടി, പാവക്കുട്ടിയോടൊത്ത് ജീവിതത്തിന്റെ പ്രാക്ററിക്കൽ ചെയ്യുകയായിരുന്ന ആലുമോൾ ഉറക്കെ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു:

"അത് മമ്മിയല്ലേ?"

ഉത്തരാധുനികതയിൽ ടെലിവിഷന്റെ ഏററവും വലിയ ഉപയോഗം, ആലുമോൾക്ക് അവളുടെ അമ്മയെ എല്ലാ ദിവസവും കാണാനാകുന്നതാണെന്ന് അയാൾക്ക് തോന്നിപ്പോയി.

അൽഫോൺസ നയിക്കുന്ന ചർച്ചയുടെ വിഷയമറിഞ്ഞ ഇന്തിയാസിനു ശക്തമായ പനിവന്നു.

-'കേരളത്തിലെ ആത്മഹത്യാ പ്രവണതകൾ'- അയാളുടെ പാരഗ്രാഫിലെ അതേ വരികൾ അൽഫോൺസ അനൗൺസ് ചെയ്തു.

"ജീവിതത്തിൽ ഒരു തവണയെങ്കിലും ആത്മഹത്യാ ചിന്തയെടുത്ത് പന്താടിയിട്ടില്ലാത്തവർ കുറവായിരിക്കും. എല്ലാവരിലും ഒരു ആത്മഘാതകൻ ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്നുണ്ട്."

ഇന്തിയാസിന്റെ പനി തെർമോമീററിലെ മെർക്കുറിയുടെ അളവും തെററിച്ചുകളഞ്ഞു.

സ്ക്രീനിൽ സംസാരിച്ചു മറയുന്ന പ്രശസ്ത മനഃശാസ്ത്രജ്ഞരേയും മററും നോക്കി അയാൾ പകച്ചിരുന്നു.

അൽഫോൺസയുടെ ശബ്ദം വീണ്ടും മുഴങ്ങി.

"ഇനി ആത്മഹത്യാ പ്രവണതയുമായ് അടുത്തുനിൽക്കുന്ന അനേകരിൽ നിന്നും തിരഞ്ഞെടുത്ത രണ്ട് പേർ നിങ്ങളോട് സംസാരിക്കുന്നു. ഇവർ ആത്മഹത്യ ചെയ്യണമെന്ന് വിചാരിക്കുന്നവരോ, ശ്രമിച്ച് പരാജയപ്പെട്ടവരോ ആണ്.

ആദ്യം സ്ക്രീനിലെത്തിയ ലൂസിയയെ കണ്ട് ഇന്തിയാസ് പിടഞ്ഞെഴുന്നേററു. അവൾ തുടങ്ങുന്നതിനും മുമ്പേ ഇന്തിയാസ് റിമോട്ടിന്റെ കഴുത്തിനു പിടിച്ചു. തനിക്കുമാത്രം അറിയാവുന്ന കാര്യങ്ങളായിരിക്കും ഇപ്പോൾ ലൂസിയ പറയുന്നത്.

രണ്ടാമൻ ആരെന്നറിയാൻ കുറച്ച് മിനിററുകൾക്ക് ശേഷം ഇന്തിയാസ് റിമോട്ടിൽ ഞെക്കി. അപ്പോൾ ലൂസിയയുടെ വിശദീകരണം അൽഫോൺസ എസ്. എം. എസ്. വോട്ടിനിരിക്കുകയായിരുന്നു.

-'ലൂസിയ ആത്മഹത്യ ചെയ്യേണമോ? വേണ്ടയോ? എത്രയും പെട്ടെന്ന് എസ്. എം. എസ്. ചെയ്യുക.'

പിന്നീട് സ്ക്രീനിലെത്തിയ ജോനാഥന്റെ മുഖമുള്ള മനുഷ്യനെ കണ്ടതോടെ ഇന്തിയാസിന്റെ പനി ജ്വരത്തി

ലേക്ക് വഴിമാറി. വിഷാദം നിറഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ അയാൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി.

"എന്റെ പേര് ക്ളീററസ്. നാക്കിന്റെ രുചിഭേദങ്ങളെപ്പററി പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഗവേഷണ വിദ്യാർത്ഥിയാണ് ഞാൻ. പലതരം സ്വാദുകളോട് നാക്ക് എങ്ങനെ റിയാക്ട് ചെയ്യുന്നു എന്നറിയുവാൻ ഒരുപാട് പദാർത്ഥങ്ങൾ ഞാൻ രുചിച്ചു നോക്കി. അവയൊക്കെയും പരീക്ഷണത്തിനു വിധേയമാക്കി."

"പെട്ടന്ന്-" അൽഫോൺസ അക്ഷമയായി.

"ഇപ്പോൾ ഞാൻ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് വിഷങ്ങളുടെ രുചിയെക്കുറിച്ചാണ്. മിക്ക വിഷങ്ങൾക്കും ഒരുതരം നല്ല മധുരമാണ്. ചിലതിനു കയ്പും. പക്ഷേ എല്ലാ പരീക്ഷണങ്ങളിൽ നിന്നും ഞാൻ രക്ഷപ്പെട്ടു -

- ഇനി മെഡിക്കൽ സയൻസിന് ഏറെ വിലപ്പെട്ട ഒരു അറിവ് കൂടി ലഭിക്കുവാനുണ്ട്. ലോകം കാത്തിരിക്കുന്ന മോസ്ററ് ഇംപോർട്ടന്റ് നോളജ്...."

അതെന്തെന്നറിയാൻ ഇംതിയാസ് ചെവിവട്ടംപിടിച്ചു.

"ടേസ്ററ് ഓഫ് സയനൈഡ് - സയനൈഡിന്റെ രുചി. ഇനിയൊരു പരീക്ഷണത്തിനു പക്ഷേ, എനിക്കു ധൈര്യമില്ല. പരാജയപ്പെട്ട എല്ലാ ശ്രമങ്ങളും കൂട്ടിക്കിഴിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ എനിക്കു ജീവിക്കുവാൻ തോന്നുന്നു. സയനൈഡിന്റെ രുചി എന്തെങ്കിലുമാവട്ടെ...."

ക്ളീററസ് പറഞ്ഞുനിർത്തി. ഇംതിയാസ് വെളുക്കെച്ചിരിച്ചു. ആത്മഹത്യാശ്രമത്തിൽ നിന്നും ഒരാളെങ്കിലും മോചിതനായിരിക്കുന്നു. അൽഫോൺസയ്ക്ക് ഉപകാരസ്മരണ.

ചർച്ച വൈൻഡ് - അപ് ചെയ്യുന്നതിനുമുമ്പ് അൽഫോൺസ, ക്ളീററസിനോട് പ്രേക്ഷകരോടായി എന്തെങ്കിലും പറയുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. തൊലിയില്ലാത്ത നാക്ക് പുറത്തേക്ക് നീട്ടി ക്ളീററസ് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

"മധുരവും കയ്പും ഒഴിവാക്കിയാലും നാക്ക് മററനേകം രുചികളെ അനായാസം തിരിച്ചറിയും"

പണ്ട് ജോനാഥൻ ലൂസിയയോട് പറഞ്ഞതും ഇതേ വാക്കുകൾ തന്നെയാണെന്ന് ഇംതിയാസ് തിരിച്ചറിഞ്ഞു.

അൽഫോൺസ എസ്. എം. എസ്. ക്വസ്ററ്യനിലേക്ക് പോയി. - സയനൈഡിന്റെ രുചി കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത നിലവിലുണ്ടോ?'

ഇംതിയാസ് റിമോട്ടിനെ ഞെക്കിക്കൊന്നതിനുശേഷം മുപ്പതാമത്തെ പാരഗ്രാഫിലേക്ക് മടങ്ങിപ്പോയി. അവിടെ അയാൾ ദാമ്പത്യപരാജയങ്ങളെക്കുറിച്ച് കുത്തിക്കുറിച്ചു. ജീവിതത്തിൽ നിന്നും ഒളിച്ചോടുന്നത് കഠിനമായ പാപമാണെന്ന് ഓരോ വരികൾക്കിടയിലും ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു.

ജോനാഥൻ ഇന്നലെ വിളിച്ചത് അയാൾ ഓർത്തു. ഇന്ന് വിവാഹസമ്മതം ചോദിക്കാൻ അയാൾ ലൂസിയയുടെ വീട്ടിൽ പോകുമത്രേ. തന്റെ ചിന്തകൾ വിൽക്കപ്പെടുക അവിടെ വച്ചായിരിക്കുമെന്ന് ഇംതിയാസിനു തോന്നി. ഈ വിവാഹം നടന്നില്ലെങ്കിൽ തന്റെ ചിന്തകൾ വിൽക്കപ്പെടും. ഇത്രയും കാലം പുച്ഛിച്ചു തള്ളിയവയൊക്കയേയും സ്വായത്തമാക്കേണ്ടിവരും.

കോളിംഗ്ബെൽ ശബ്ദം കേട്ട് ഇംതിയാസ് വാതിൽ തുറന്നു. പോസ്ററ്മാൻ ഒരു തടിച്ച കവർ അയാൾക്കു നേരെ നീട്ടി.

"രജിസ്ട്രേഡാണ്. ഒപ്പിടണം"

കവർ വാങ്ങി പൊളിച്ചുനോക്കിയ ഇംതിയാസ് ആലുമോളേയും താങ്ങി നിലത്തേക്കിരുന്നു. അവിടെയിരുന്ന് വെള്ളക്കണ്ണുകളും, വിറയ്ക്കുന്ന കൈകളും കൂട്ടിപ്പിടിച്ച് അയാൾ അൽഫോൺസയുടെ ഡൈവോഴ്സ് നോട്ടീസ് വായിച്ചു. ഉററുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന ആലുമോളുടെ കൈയ്യും പിടിച്ച് അകത്ത് ശബ്ദിക്കുന്ന ഫോണിനു നേരെ ഇംതിയാസ് വേച്ച് നടന്നു.

ചീഫ് എഡിററുടെ സ്വരം അയാളുടെ കാതിൽ വീണു.

"ഇംതിയാസ്, കംപ്ളീററഡ് ആയില്ലേ?"

"ലാസ്ററ് പാര ബാക്കിയുണ്ട് .... ദാററ്സ് .... കൺക്ളൂഷൻ

സർ............." അയാളുടെ ശബ്ദം വിറച്ചു.

"ഓകെ. വാട്ട് ഈസ് ദ ടൈററിൽ? സെൻസേഷനൽ ആയിരിക്കണം. എനിക്ക് ചില അഭിപ്രായങ്ങളുണ്ട്. താങ്കൾക്ക് എന്തെങ്കിലും....?

"യെസ് സർ." അയാൾ അമർത്തി വിളിച്ചു.

"തോൽക്കാൻ പോകുന്ന മൂന്നാം മഹായുദ്ധങ്ങൾ." നിറഞ്ഞുവന്ന കണ്ണ് പതുക്കെ തുടച്ചു, അയാൾ.

"ഓക്കേ. മാററർ ഇന്നുതന്നെ എന്റെ ടേബിളിൽ എത്തണം." ഇംതിയാസ് അലമാരയിൽ നിന്നും സയനൈഡിന്റെ ചെറിയ കുപ്പിയെടുത്ത് മേശപ്പുറത്ത് വച്ചു. ശേഷം തട്ടാൻ ബാർത്തയേസിനു മനസാനന്ദി പറഞ്ഞു. പിന്നെ ഒന്നാമത്തെ പാരഗ്രാഫിനു മുകളിൽ വലിയ അക്ഷരത്തിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതി.

"തോൽക്കുന്ന മൂന്നാം യുദ്ധങ്ങൾ."

ഉപസംഹാരമായി ഖണ്ഡിക എഴുതുന്നതിനു മുമ്പേ ഇംതിയാസ് സയനൈഡിന്റെ കുപ്പിയിൽ പേനയുടെ പിൻഭാഗം കൊണ്ട് ആഞ്ഞിളക്കി. നാവിന്റെയും സയനൈഡിന്റെയും രുചിയെ സ്വാധീനിക്കുന്ന ഒരു ഘടകവും ഇളകാതെ അതിൽ ഉണ്ടാവരുതെന്ന് അയാൾക്ക് നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു.

പതിയെ പെന്നിന്റെ പിൻഭാഗം ഉയർത്തി, നാക്ക് മുന്നോട്ട് നീട്ടി ഇംതിയാസ് അവ തമ്മിൽ കൂട്ടിമുട്ടിച്ചു.

മധുരവും കയ്പും ഇടകലർന്ന ചവർപ്പാണ് ക്ളീററസേ സയനൈഡിനെന്ന് ഇംതിയാസ് അലറി.

അൽഫോൺസയ്ക്ക്, ജനനത്തിനും മരണത്തിനുമിടയിലുള്ള ജീവിതത്തിന്റെ ചവർപ്പാണ് സയനൈഡിന്.

ഒരു പ്രാവശ്യം ശബ്ദിച്ച ആലുമോളുടെ ചുണ്ടിലേയ്ക്ക്, അമ്മിഞ്ഞപ്പാൽ നൽകുന്ന നിപ്പിളെന്നപോലെ പേനയുടെ പിൻഭാഗം ഇംതിയാസ് തിരുകി വച്ച നേരത്ത് ജോനാഥന്റെ കൈയ്യിൽത്തൂങ്ങി ലൂസിയ അയാൾക്കു മുന്നിലെത്തി.

"നിങ്ങൾ ചിന്തകൾ വിൽക്കേണ്ടതില്ല. നിങ്ങൾ ജയിച്ചു ഇംതിയാസ്. ഈ വിവാഹം നടക്കും. ഇനി ഞാൻ ആത്മഹത്യകളെപ്പററി ചിന്തിക്കുകയേയില്ല."

പൊടുന്നനെ കറുത്ത സ്കെച്ച് കൈയ്യിലെടുത്ത ഇംതിയാസ്, തോൽക്കുന്ന മൂന്നാം യുദ്ധങ്ങൾ' എന്ന ഹെഡിങ്ങിന്റെ മുകളിലൂടെ കുത്തിവരച്ചു. പിന്നെ ജയിക്കാനുള്ള ചില യുദ്ധങ്ങൾ' എന്നെഴുതിച്ചേർത്തു. എന്നിട്ട് പതിയെ പറഞ്ഞു:

"നിങ്ങൾ രണ്ട് മിനിട്ട് മുമ്പ് വന്നിരുന്നെങ്കിൽ വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിനു ഒരു മഹത്തായ കണ്ടുപിടിത്തം നഷ്ടമായേനെ."

ജയിക്കുന്നതിനുള്ള അവസാനത്തെ സെക്കൻഡിൽ, അവസാന പാരഗ്രാഫിൽ വിറയ്ക്കുന്നതെങ്കിലും വടിവൊത്ത അക്ഷരത്തിൽ ഇംതിയാസ് ഇങ്ങനെ എഴുതി:

"എല്ലാ യുദ്ധങ്ങളും തോൽക്കാനുള്ളതല്ല - മിക്ക യുദ്ധങ്ങളും ജയിക്കുകയില്ല. മൂന്നാമതൊരു യുദ്ധം ഉണ്ടായാലും ഇല്ലെങ്കിലും സയനൈഡിന്റെ രുചി മധുരത്തിനും, കയ്പിനും ഇടയിൽ തൊണ്ണൂറ് ഡിഗ്രിയിൽ ലംബമായി നിൽക്കുന്ന ചവർപ്പാണ്."

നജീബ് പി. ററി.
രണ്ടാംവർഷ എം. എ. മലയാളം
മലബാർ ക്രിസ്ത്യൻ കോളജ്, കോഴിക്കോട്

എ.കെ.പി.സി.ടി.എ 49-ാം സംസ്ഥാന സമ്മേളനത്തോടനുബന്ധിച്ച് കോളജ് വിദ്യാർത്ഥികൾക്കായി നടത്തിയ സാഹിത്യമത്സരത്തിൽ ഒന്നാം സമ്മാനാർഹമായ കവിത

ഉത്തരം

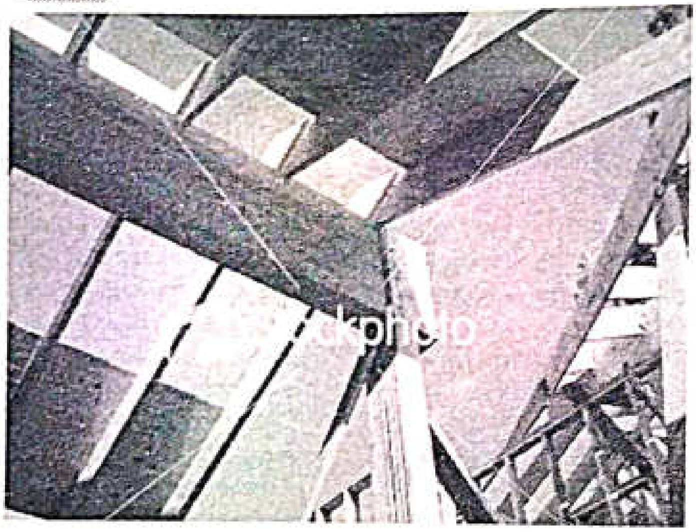

ചെറുപ്പത്തിൽ
അച്ഛൻ എന്നെ
കാലുകൾ കെട്ടി ഉത്തരത്തിൽ തൂക്കി
എന്റെ ചോദ്യങ്ങൾക്ക്
ഉത്തരമില്ലാതെ
തലതിരിഞ്ഞ അച്ഛനെ
അന്നു ഞാൻ കണ്ടു.
പക്ഷെ
അതേ ഉത്തരത്തിൽ
അച്ഛനും....

മോഹങ്ങൾ ബാങ്കിലിട്ട കൂട്ടുകാരി
ഭാര്യയാകാമെന്നേററപ്പോൾ
ഒരു ചെറിയ വീട് (മൂന്നുത്തരമുള്ളത്)
ഉത്പാദിപ്പിക്കണമെന്ന്
എനിക്കും തോന്നി.
ഞങ്ങൾ മൂന്നു പേരായതും
ആറ് ഉത്തരവീട്
ചെറുതാകാൻ തുടങ്ങി
ഗെയിററിൽ തൂക്കി വിൽപനയ്ക്ക് എന്നെഴുതിയത്
വായിച്ചുവന്ന
ഓരോ കച്ചവടക്കാരനും
വ്യത്യസ്ത വിലകൾ പറഞ്ഞു.
നോ രക്ഷ.
വീട്ടുനാഥ പറഞ്ഞു -
'ഉത്തരങ്ങളില്ലാത്ത വീടുമതി'
'മതി'
കോൺക്രീററു വീടിന്
തലങ്ങും വിലങ്ങും ഉത്തരങ്ങളായിരുന്നു
ആറിനുപകരം പന്ത്രണ്ട്
എന്നിട്ടും

ഊഞ്ഞാലുകെട്ടിയാടാൻ
ആകെയൊരു കൊളുത്ത്.
അച്ഛനെയോർക്കാൻ
ഒരുത്തരംപോലും ഇല്ല.

പൂജ്യം കൊണ്ടുള്ള ഗുണനത്തിൽ
ഉത്തരം മുട്ടിയ മകനെ
കാലുവരിഞ്ഞു മുറുക്കി
കൊളുത്തിൽ തൂക്കിയിട്ടു
കയ്യടിച്ചുപിരിച്ചു
അതാ അവൻ
പെൻഡുലം പോലെ ആടുന്നു.

ഡോക്ടറേറ്റ് ലഭിച്ചു

കേരളാ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ നിന്നും രസതന്ത്രത്തിൽ ഡോക്ടറേറ്റ് നേടിയ തിരുവനന്തപുരം എം.ജി. കോളജ് അദ്ധ്യാപകൻ **കെ. ശങ്കർ** "Studies on Polymer bound Ligands as Chelating Agents " എന്നതായിരുന്നു ഗവേഷണ വിഷയം. കേരളാ യൂണിവേഴ്സിറ്റി രസതന്ത്രവിഭാഗം റീഡർ ഡോ. ടി. രാധാകൃഷ്ണന്റെ മേൽനോട്ടത്തിലായിരുന്നു ഗവേഷണം

'Taxonomic Studies on South Indian Amaranthaceae' എന്ന വിഷയത്തിൽ കാലിക്കറ്റ് സർവ്വകലാശാലയിൽ നിന്നും പി എച്ച് ഡി ബിരുദം ലഭിച്ച **എസ്. അനിൽകുമാർ.** വർക്കല എസ്.എൻ.കോളജിലെ ബോട്ടണി വിഭാഗം അദ്ധ്യാപകനാണ്. കാലിക്കറ്റ് സർവ്വകലാശാലയിലെ ഡോ. എ. കെ. പ്രദീപിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിലായിരുന്നു ഗവേഷണം.

തായാട്ട് അവാർഡ്

സാഹിത്യ നിരൂപണത്തിനുള്ള 2007 ലെ തായാട്ട് അവാർഡ് നേടിയ തിരുവനന്തപുരം എം. ജി. കോളജ് മുൻ അദ്ധ്യാപകൻ **ഡോ.സി.ആർ.പ്രസാദ്.** ഇപ്പോൾ കേരള സർവകലാശാല മലയാള വിഭാഗം അദ്ധ്യാപകനാണ്. *മലയാള കവിത ആധുനികാനന്തരം* എന്ന പഠന ഗ്രന്ഥത്തിനായിരുന്നു അവാർഡ്.

എ.കെ.പി.സി.ടി.എ സുവർണ ജൂബിലി ലോഗോ

FIFTY YEARS OF STRUGGLE & SERVICE
50 AKPCTA
GOLDEN JUBILEE

എ. കെ. പി. സി. ടി. എ സുവർണജൂബിലി ലോഗോ രൂപകല്പന ചെയ്തത് **ആർട്ടിസ്റ്റ് കാരയ്ക്കാമണ്ഡപം വിജയകുമാറാണ്.** എ. കെ. പി. സി.ടി. എയുടെ 47,48,49 സംസ്ഥാന സമ്മേളന ലോഗോ രൂപകല്പനചെയ്തതും ഇദ്ദേഹമാണ്.

ജില്ലാവാർത്തകൾ

കോട്ടയം- ഇടുക്കി

SUMMER SHOWERS 2007

An Extension Programme of the AKPCTA unit, Newman College

Under the leadership of AKPCTA unit, Newman College . Thodupuzha, free summer classes, entitled SUMMER SHOWERS 2007, were given to pupils of government and aided schools. The Post-graduate Department of English conducted coaching classes on Communicative English, Grammar, Poetic tools etc, with the help of language laboratory. Pupils entering Standard X from different Malayalam medium schools were the beneficiaries. There were two batches, the first from 16 April to 21 April and the second from 23 April to 28 April.

വമ്പിച്ച വിജയം

ചങ്ങനാശ്ശേരി എൻ.എസ്.എസ്. ഹിന്ദു കോളജ് കൗൺസിലിലേക്ക് നടന്ന തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ എ കെ പി സി ടി എയുടെ 4 സ്ഥാനാർത്ഥികളും വിജയിച്ചു. ഡോ. പി.കെ പത്മകുമാർ, പ്രൊ.കെ. ആർ. ചന്ദ്രമോഹനൻ, പ്രൊ.കെ.ആർ.നാരായണൻ, പ്രൊ.കെ.വി.സുരേന്ദ്രനാഥ് എന്നിവരാണ് വമ്പിച്ച ഭൂരിപക്ഷത്തോടെ വിജയിച്ചത്.

എ.കെ.പി.സി.ടി.എ.ക്ക് എതിരില്ല

തൃശൂർ ശ്രീ കേരളവർമ്മ കോളജ് കൗൺസിലിലേക്ക് എ.കെ.പി.സി.ടി.എ അംഗങ്ങൾ എതിരില്ലാതെ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. ഡോ. വി.കെ. വിജയൻ ഡോ.കെ.കൃഷ്ണകുമാരി എന്നിവരാണ് പുതുതായി കൗൺസിലിലേക്ക് തെരെഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടത്.

സർക്കാർ ഉത്തരവുകൾ

(1)

GOVERNMENT OF KERALA

Abstract

aLLOWANCE-DEARNESS ALLOWANCE/DEARNESS RELIEF TO STATE GOVERNMENT EMPLOYEES/PENSIONERS WITH EFFECT FROM 1.1.2005, 1.7.2005, 1.1.2006 AND 1.7.2006 - REVISION-ORDERS ISSUED

FINANCE (PAY RESEARCH UNIT) DEPARTMENT

G.O.(P)No.120/2Q07/Fin. Dated, Thiruvananthapuram, 20.03.2007.

Read:- 1. O.M.F. No.1(1)/2005-E-II (B)/263 dated 31.3.2005 of Department of Expenditure, Ministry of Finance, Government of India.

2. O.M.F. No.1(5)/2005-E-II(B)/746 dated 7.9.2005 of Department of Expenditure, Ministry of Finance, Government of India.
3. G.O.[P]No.541/2005/Fin. dated 17.12.2005.
4. G.O.(P)No.145/06/Fin. dated 25.3.2006.
5. O.M.F. No.1(2)/2006-E-II(B)/166 dated 29.3.2006 of Department of Expenditure, Ministry of Finance, Government of India.
6. G.O.(P) No.180/2006/Fin. dated 18.4.2006.
7. Circular No.34/2006/Fin. dated 5.7.2006.
8. O.M.F. No.1{13)/2006-E-II(B)/523 dated 11.9.2006 of Department *of* Expenditure, Ministry of Finance, Government of India.

ORDER

Government are pleased to order that the rates of Deamess Allowance to Government Employees, staff of Aided Schools, Private Colleges and Polytechnics, Full Time employees borne on the contingent and work charged establishments and employees of Local Bodies will be revised with effect from 1.1.2005, 1.7.2005, 1.1.2006 and 1.7.2006 as shown below:

Date from which payable	Percentage increase of DA	Revised D.A.
1.1.2005	3%	67% of pre revised pay from 1.1.2005 to 31.3.2005 and 8% of revised pay w.e.f. 1.4.2005.
1.7.2005	4%	12%
1.1.2006	3%	15%
1.7. 2006	5%	20%

2. Since monetary benefits due to revision of pay as per Pay Revision 2004 are granted w.e.f. 1.4.2005 only, the DA from 1.1.2005 to 31.3.2005 will be at 67% on the pre revised pay of Pay Revision 2004. Dearness Allowance will be at 8% w.e.f. 1.4.2005 on revised pay of Pay Revision 2004, since 59% of the DA is merged with therevised pay w.e.f. 1.4.2005.
3. The additional expenditure on this account in respect *of* Local Bodies will be met from their own funds.
4. The revised rates of DA will be applicable to part-time teachers and part- time contingent employees also, on the basis of pay drawn by them.
5. The employees of State Public Sector Undertakings/Statutory Corporations/autonomous bodies on State DA pattern are also eligible for the enhanced rate of DA, subject to the following conditions:
   i) This will apply only in Public Sector Undertakings, Statutory Corporations, Autonomous Bodies etc. where State DA is in force. This will not be applicable where variable DA or Central DA (with 50% merger) is in force.
   ii) Shifting from one DA system (ie. State DA, Variable DA, Central DA) to another requires separate and specific prior approval of the Government. Orders are to be issued in this regard by the Administrative Department in consultation with Planning & Economic Affairs (BPE) Department and Finance Department.
   iii) Those organizations which are on State DA can release the revised rates of DA to their employees without reference to Government. However a decision on this has to be taken by the Board of Directors of the organization, keeping in mind the ability of the organization to pay for the increase from their own resources. If the organization cannot meet such expenses on their own and has to get funds from the Government for this, prior approval of the Government should be taken. (Orders in Government can be issued by the Administrative Department only in consultation with Planning &

Economic Affairs (BPE) Department and Finance Department.) The condition that those organization which require funds from the Government to pay the DA instalments need to take prior Government approval will not apply to organizations such as Universities, Kerala Water Authority, Kerala State Council for Science, Technology and Environment (wherever State DA is payable) etc. where more than 90% of the salary expenses are met by Non Plan grant from the Government. They can release DA instalments without prior approval of the Government but with the approval of the Board.

6. In the case of those who have opted to remain in the pre-revised scale of 1997 Pay Revision (ie. 1992 pay scales) even after 1.1.2005, 1.7.2005, 1.1.2006 and 1.7.2006, DA will be sanctioned as given below:

Date of effect	*Pay Range*	*Rate of DA per month*
1.1.2005	Basic pay upto Rs.3500 p.m. Basic pay above Rs.3500 upto Rs.6000 p.m. 253% of pay subject to Basic pay above Rs.6000 minimum of Rs. 16260 Basic pay upto Rs.3500 p.m.	313% of pay 271% of pay subject to minimum of Rs. 10955 323% of pay
1.7.2005	Basic pay above Rs.3500 upto Rs.6000 p.m. Basic pay above Rs.6000 minimum of Rs. 16860 Basic pay upto Rs.3500 p.m.	281% of pay subject to minimum of Rs.11305 263% of pay subject to 330% of pay
1.1.2006	Basic pay above Rs.3500 upto Rs.6000 p.m. Basic pay above Rs.6000 minimum of Rs. 17280	288% of pay subject to minimum of Rs. 11550 270% of pay subject to
1.7.2006	Basic pay upto Rs.3500 p.m. Basic pay above Rs.3500 upto	342% of pay 300% of pay subject to
Rs.6000 p.m.	minimum of Rs.11970 Basic pay above Rs.6000	282% of pay subject to minimum of Rs. 18000

7. For those who are continuing in the 1997 pay scales even after 1.1.2005, 1.7.2005, 1.1.2006 and 1.7.2006, ie. (up to the date of effect of option under Pay Revision 2004), DA will be sanctioned as follows:

Date of effect	Percentage Increase of DA	Revised DA
1.1.2005	3%	67% of pre revised pay
1.7.2005	4%	71%
1.1.2006	3%	74%
1.7.2006	5%	79%

8. The accounting and drawal of arrears of DA will be regulated as follows: -

a) The revised rates of DA will be paid in cash as per the following schedule.
(i) DA due from 1.1.2005 (additional 3%) with the salary due for the month of March 2007.
(ii) DA due from 1.7.2005 (additional *4%)* with the salary due for the month of September 2007.
(iii) DA due from 1.1.2006 (additional 3%) and DA due from 1.7.2006 (additional 5%) with the salary due for the month of February 2008.

b) (i) The arrear for the period from 1.1.2005 to 28.2.2007 will be drawn and credited to the PF Account of the employee along with the salary bill for the month of March 2007 to August 2007.
(ii) The arrear for the period from 1.7.2005 to 31.8.2007 will be drawn and credited to the PF Account of the employee along with the salary bill for the month of September 2007 to February 2008.
(iii) The arrear for the period from 1.1.2006 to 31.1.2008 and 1.7.2006 to 31.1.2008 will be drawn and credited to the PF Account of the employee along with the salary bill for the month of February 2008 to July 2008.
(iv) The permission to draw arrears along with the salary bill is given in relaxation of Rule 176 of Kerala Treasury Code.
c) This procedure as stated in Para 8 (a) and (b) will also be applicable to the employees continuing in the pay in the pre-

revised scale even after the 2004Pay Revision.

d) In the case of those drawing pay above Rs.3500 in the pre-revision scale of 1997 Pay Revision as stated in para 6 above, the three instalments of DA sanctioned with effect from 1.7.1991, 1.1.1992 and 1.7.1992 will continue to be credited to the Provident Fund Account, the percentage of which will be as shown below:

Pay Rs.3501 to Rs.6000	**24% of pay subject to a minimum of Rs. 1120**
Pay above Rs.6000	21% of pay subject to a minimum of Rs.1440

e. In the cases referred to in para 8(d) above, the amount of DA that can be drawn in cash by them from the salary due for the month of March 2007 will be 271% of pay subject to a minimum of Rs. 10955 (for those with basic pay between Rs.3500-6000 p.m.) and 253% of pay, subject to a minimum of Rs. 16260 (for those with basic pay above Rs.6000 p.m) minus the amount to be credited to PF as per para 8(d) above. Similarly, the amount of DA that can be drawn in cash from the salary due for the month of September 2007 will be 281% of pay subject to a minimum of Rs.11305 (for those with basic pay between Rs.3500-6000 p.m.) and 263% of pay subject to a minimum of Rs.16860 (for those with basic pay above Rs.6000 p.m) minus the amount to be credited to PF as per para 8(d) above. Similarly, the amount of DA that can be drawn in cash by them from the salary due for the month of February 2008 will be 300% of pay subject to a minimum of Rs. 11970 (for those with basic pay between Rs.3500-6000 p.m.) and 282% of pay subject to a minimum of Rs. 18000 (for those with basic pay above Rs.6000 p.m.) minus the amount to be credited to PF account under para 8(d) above.

f) Where the employee is not eligible to subscribe to any PF Account before 28.2.2007, the drawal of arrears of DA shall be deferred and as and when the PF account is opened, it shall be drawn and deposited in it.

g) (i) For claiming the salary for the month of September 2007, a certificate shall be attached to the salary bill to the effect that "the arrears as per DA revision from 1.1.2005 to 28.2.2007 have been claimed and credited to the Provident Fund Account of the employee".

(ii) For claiming the salary for the month of March 2008, a certificate shall be attached to the salary bill to the effect that "the arrears as per DA revision from 1.7.2005 to 31.8.2007 have been claimed and credited to the Provident Fund Account of the employee".

(iii) For claiming the salary for the month of August 2008, a certificate shall be attached to the salary bill to the effect that "the arrears as per DA revision from 1.1.2006 to 31.1.2008 and 1.7.2006 to 31.1.2008 have been claimed and credited to the Provident Fund Account of the employee".

h) The procedure as stated in para 8(g) will also be applicable to the employees continuing in the pre revised scale of pay even after the 2004 Pay Revision.

i) The enhanced amount of DA to be drawn and credited monthly to Provident Fund Account by those drawing pay above Rs.3500 per month in the pre revised scale of 1997 PR as stated in para 8(d) may be shown separately in the Provident Fund Schedule and Certificate to that effect attached to the bill for each month as already ordered in G.O.[P]No.211/93/Fin. dated 15.3.1993.

j) Interest on the DA credited to the Provident Fund Account will accrue from the 1st of the month in which the bills are passed by the Treasury.

k) No withdrawal, other than final withdrawal, shall be made before the date specified below, from the arrears of DA credited to Provident Fund Account.

	Date on which the amount will be permitted to be withdrawn
Arrears for the period from 1.1.2005 to	31.3.2010 or retirement, whichever is; 28,2,2007 earlier
Arrears for the period from 1.7.2005 to	30.9.2010 or retirement, whichever is, 31.8.2007 earlier
Arrears for the period from 1.1.2006 to 31.1.2008	31.1.2008 28.2.2011 or retirement, whichever is Arrears for the period from 1.7.2006 to earlier.

l) The condition mentioned under clause (k) above will be applicable "mutatis mutandis" to Provident Fund other than General Provident Fund also. In regard to Contributory Provident Fund, however, there will be no matching contribution from the Government in respect of the arrears of DA.

9. In the bill as well as in the Provident Fund Schedule, the arrears of DA from 1.1.2005 to 28.2.2007, 1.7.2005 to 31.8.2007, 1.1.2006 to 31.1.2008 and 1.7.2006 to 31.1.2008 may be indicated separately. Accordingly, the amount of arrears of DA to be credited to Provident Fund Account should be shown as a separate entry in the Provident Fund Schedule as shown below:

Subscription proper			*Refund of Advance*		*Arrears of*			*DA*	*Amount*
Amount	*Month to which it relates*	*No. of instal-ments*	*Amount*	*Month to which it relates*	*From 1.1.05 to 28.2.07*	*From 1-7-05 t0 31.8.07*	*From 1.1.2006 t0 to 28.2.08.*	*From 1.7.06 28.2.08*	*Total*
(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)	(13)	(14)	(15) 6+9 11,12,

10. The following categories of employees will be paid arrears of DA in cash:

i. Those who have retired since 1.1.2005.

ii. Those who will retire on or before 31.3.2008.

iii. Those, in whose cases, it is not obligatory to maintain P.F. Account. iv. Part-time teachers.

11. Government are also pleased to revise the rates of Dearness Relief to State Service Pensioners and Family Pensioners with effect from 1.1.2005, 1.7.2005, 1.1.2006 and 1.7.2006 as follows:

Date of effect Dearness Relief	*Percentage increase of*	*Revised Dearness Relief payable*
1.1.2005 Pension	3% of Pension/Family	67% of pre revised basic Pension/Family Pension from 1.1.2005 to 31.3.2005) and 8% of revised basic pension / Family Pension w.e.f. 1.4.2005.
1.7.2005	4% of Pension/Family Pension	12% of Pension/Family Pension
1.1.2006	3% of Pension/Family Pension	15% of Pension/Family Pension
1.7.2006	5% of Pension/Family Pension	20% of Pension/Family Pension

12. Pensioners/Family Pensioners, including those governed by UGC/AICTE etc, whose pension has not undergone revision, as per G.O.[P.]No.3001/98/Fin. dated 25.11.1998 and who are at present drawing Dearness Relief beyond 608 points will be sanctioned Dearness Relief as shown below:

Date of effect	*Pension/Family Pension per month*	*Rate of Dearness Relief per month*
1.1.2005	Not exceeding Rs. 1750	313% of Pension/Family Pension
	Exceeding Rs.1750 but not exceeding Rs.3000	271% of Pension/Family Pension subject to minimum of Rs.5478
	Exceeding Rs.3000	253% of Pension/Family Pension subject to minimum of Rs.8130
1.7.2005	Not exceeding Rs.1750	323% of Pension/Family Pension
	Exceeding Rs.1750 but not exceeding Rs.3000	281% of Pension/Family Pension' subject to minimum of Rs.5653
	Exceeding Rs.3000	263% of Pension/Family Pension subject to minimum of Rs.8430
1.1.2006	Not exceeding Rs.1750	330% of Pension/Family Pension
	Exceeding Rs.1750 but not exceeding Rs.3000	288% of Pension/Family Pension subject to minimum of Rs.5775
	Exceeding Rs.3000	270% of Pension/Family Pension subject to minimum of Rs.8640
1.7.2006	Not exceeding Rs.1750	342% of Pension /Family Pension
	Exceeding Rs.1750 but not exceeding Rs.3000	300% of Pension/Family Pension subject to minimum of Rs.5985
	Exceeding Rs.3000	282% of Pension/Family Pension subject to minimum of Rs.9000

13. Pensioners/Family Pensioners whose pension has not undergone revision as per G.O.(P)No.180/2006/Fin. dated 18.4.2006

and are continuing the pension/Family Pension as per pension revision 1997, upto the date of effect of option for Pension Revision 2004 as per G.O.(P)No.180/2006/Fin. dated 18.4.2006, the DR will be sanctioned as follows:

Date of effect	Percentage increase of DR	Revised DR
1.1.2005	3%	67% of pre revised pension/family pension
1.7.2005	4%	71% of pre revised pension/family pension
1.1.2006	3%	74% of pre revised pension/family pension
1.7.2006	5%	79% of pre revised pension/family pension

14. The revised Pearness Relief along with arrears will be paid in cash as per the following schedule:
    (i) The Dearness Relief due on 01-01-2005 @ 3% with the arrears from 1.1.2005 to March 2007 will be released in cash along with the pension of April 2007 (due on 1st April).
    (ii) The Pearness Relief due on 01-07-2005 @ 4% with the arrears from1.7.2005 to April 2007 will be released in cash along with the pensionof May 2007 (due on 1st May).
    (iii) The Pearness Relief due on 01-01-2006 @ 3% with the arrears from 1.1.2006 to May 2007 will be released in cash along with the pension of June 2007 (due on 1st June).
    (iv) The Dearness Relief due on 01-07-2006 @ 5% with the arrears from 1.7.2006 to June 2007 will be released in cash along with the pension of July 2007 (due on 1st July).
15. Payment of Dearness Relief involving fraction of a Rupee shall be rounded off to the next higher rupee.
16. Government are also pleased to order that in future whenever an employee retires, the entire overdue DA will be released w.e.f. the date of their retirement. The entire pension calculations including leave surrender and DCRG will be on the basis of such revised DA.

By Order of the Governor,
K. JOSE CYRIAC, Principal Secretary [Finance]

---

(2)

GOVERNMENT OF KERALA

Abstract

Allowance—DA/DR to State Government Employees/Pensioners with effect from 1-1-2005, 1-7-2005, 1-1-2006 and 1-7-2006—Erratum—Orders issued

FINANCE (PAY RESEARCH UNIT) DEPARTMENT

G. O. (P) No. 148/2007/Fin. Dated, Thiruvananthapuram, 9th April, 2007.

Read:—1. G. O. *(P)* No. 120/2007/Fin. dated 20-3-2007.

ORDER

As per the Government Order read above Government have revised the DA/DR to State Government Employees/Pensioners w.e.f. 1-1-2005, 1-7-2005, 1-1-2006 and 1-7-2006. The date noted in para 10 (i) of the Government Order referred above is printed as 1-7-2005 instead of 1-1-2005 by mistake.

Government are therefore pleased to order that the date noted at para 10 (i) will be corrected and read as 1-1-2005 instead of 1-7-2005.

By order of the Governor,
S. PUSHPARAJAN,
Additional Secretary (Finance).

(3)

UNIVERSITY OF KERALA

No. Ac.B/Admns/2007-08.

Thiruvananthapuram
Dated: 22.06.2007

From
THE REGISTRAR

To
The Principals of all Affiliated Colleges

Sir,

Sub: *Admission to Degree/PG Degree Courses in affiliated Arts and Science Colleges - 2007—2008-reg.*

In the light of the fact that several complaints had been received from parents and students regarding the denial of admissions to deserving candidates, non-adherence to minimum percentage of marks prescribed/subject requirements, non-recognition of the qualifying Examinations/Degrees, admitting students in excess of the sanctioned strength etc., to Degree/PG Courses in affiliated Colleges during the previous academic year, the Principals of all affiliated Colleges are directed to strictly enforce the following instructions while making admission to various Degree/PG Degree Courses during 2007-2008:

1. Students are to be admitted strictly in accordance with the rules and regulations laid down by the University for the purpose, with particular attention to rank list, minimum percentage of marks, subject requirements and recognition of qualifying examination. 2. Rank list of all the applicants for each course should be published on the College notice board and memos issued to all the candidates who are eligible for admission showing their rank.
3. The list of all the candidates who turn up at the College in response to the memos received for admissions should be recorded.
4. Interview cards for the first and second day shall be posted together (by registered post only) well in advance to the date of interview.
5. Only the number of candidates in the merit quota seats be given intimation for admission on the Ist day of interview.
6. Quota-wise details of students (Name & Rank No.) admitted on the first day of interview be prepared on the same day and be made available for verification by the University Admission Monitoring Committee.
7. Physical presence of the applicant and the Original Certificates should be insisted upon only if the applicant is the next eligible candidate to be admitted.
8. The applicants with chance interview memos are to be ranked merit wise, specifying then and there another date and time for admission, if and when vacancy arises. For timely intimation to the applicants, their contact numbers are to be collected. This list has to be maintained in the College and subjected to verification by the University Admission Monitoring Committee.
9. A second list showing the applicants' chance after the first day of admissions is to be published on the College notice board. A copy of the second list of admitted candidates published on the day after the interview of candidates from the second list for the Degree as well as for the PG degree courses shall be exhibited on the College Notice Board with a copy to the University.
10. Memos are to be issued specifying the date on which the candidates have to report for admission to fill up any seat that falls vacant in the event of any admitted candidate leaving the College. This process, if required, has to be repeated till the date of closure of admissions.
11. The fee structure as fixed by the University and Government for each course in the College should be published on the Notice Board prominently at the venue of admissions.
12. All permissible payments made by the admitted students should be properly and specifically receipted. No head such as 'miscellaneous' be used for any kind of remittance made by the students seeking admissions. Violation, if detected, would be sternly dealt with.
13. A hard copy of the rank lists of all the applicants for each course, subject wise should be submitted to the University office immediately after the publication of the rank lists which should

also be published on the College notice board.

14. An Affidavit to the effect that the admissions were made absolutely in accordance with the University rules, regulations and that all the students admitted are eligible for admission to the course to which they have been admitted is to be furnished to the University by the Principals of every College, immediately after the admission process is over for each course.

A report containing the above details may.be furnished to the Registrar's Office forthwith. The final list of candidates under each category admitted to the various courses (including those in marginal increase of seats) should be prominently displayed on the Notice Board on closure of the admission. A copy of the final list should also be forwarded to the University immediately after the closure of admission as prescribed in the schedule of dates for admission.

It is further made clear that orders and stipulations contained in the Handbook for Admission to the various courses be strictly adhered to.

The admission of the students made in contravention of the prescribed norms and quota will not be ratified and such candidates, if any, will not be registered for the University Examinations and the University will not be responsible for the legal consequences, if any, in this regard.

The Principal alone will be liable for the irregular adimissions, if any, made in violation of the norms prescribed by the University.

Yours faithfully,
REGISTRAR

(4)

GOVERNMENT OF KERALA

Abstract

PAY REVISION 2004—UGC/AICTE SCHEME—MERGER OF 50% OF DA—FURTHER ORDERS ISSUED

FINANCE (PARC) DEPARTMENT

G. O. (P) No. 228/07/(55)/Fin. Dated, Thiruvananthapuram, 2nd June, 2007.

Read:— (1) G. O. (P)No. 145/2006/Fin. dated 25-3-2006.
(2) G. O. (P)No. 481/2006/(17)/Fin. dated 28-11-2006.
(3) G.O.(P)No.38/2007/(33)/Fin. dated 31-1-2007.
(4) LetterNo.Co-ordn. II/10-97/IV/38/46 dated 23-4-2007 from the AG (A&E), Kerala, Thiruvananthapuram.

ORDER

The Accountant General (A&E), Kerala, Thiruvananthapuram vide letter read as 4th paper above has sought certain clarifications consequent on the orders in the G. O. read as 3rd paper above.
Government after considering all aspects of these issues are pleased to order as follows:
(1) The orders issued as per G. O. read as 2nd paper above stand withdrawn.
(2) Basic pay plus DP will be reckoned for the following purposes:
(a) For payment of HRA and CCA.
(b) For payment of TA/DA on tour/transfer.
(c) For deducting contribution/subscription to GPF, SLI, and GIS from the salary bills.
(3) HRA and CCA will be payable at the revised rates applicable to those on State scales with effect from 1-3-2006. Payment in cash will be allowed only with effect from 1-1-2007.

By order of the Governor,
B. SASIDHARAN PILLAI, *Additional Secretary (Fin.).*

(5)

GOVERNMENT OF KERALA **Abstract**

FAMILY BENEFIT SCHEME FOR GOVERNMENT EMPLOYEES—PERIOD OF SUBSCRIPTION ENHANCED—ORDERS ISSUED

FINANCE (FBS-A) DEPARTMENT

G. O. (P) No. 183/2007/Fin. **Dated, Thiruvananthapuram, 5th May, 2007.**

Read.—1. G. O. (P) No. 405/77/Fin. dated 19-10-1977.

2. G. O. (P) No. 1463/98/Fin. dated 16-5-1998:

3. Letter No. L. R. G4-18361/06 dated 30-5-2006 from the Additional Commissioner, Office of the Commissioner of Land Revenue, Thiruvananthapuram.

ORDER

In the Government Orders read as first and second paper above, schedules of Government contribution for Family Benefit Scheme were prepared only for a maximum of 30 years of subscription. The Additional Commissioner, Office of the Commissioner of Land Revenue, Thiruvananthapuram in his letter read as 3rd paper above has pointed out that the existing orders under Family Benefit Scheme cover only a tenure of 30 years of subscription and hence he requested Government to clarify the case of subscribers who are likely to continue subscription beyond the period of 30 years.

Government have examined the matter in detail and are pleased to extend the period of subscription upto a maximum of 37 years with a view to permit the employees who enter in service even at the age of 18 years. The details of Government contribution are indicated in schedules appended to this order.

By order of the Governor,
V. PRASENAN, *Joint Secretary (Finance).*

---

(6)
GOVERNMENT OF KERALA
Abstract

Higher Education - U.G.C Scheme - Minimum Qualification for appointment as teachers in Universities and Colleges - 2nd Amendment Regulations 2006- Further Orders issued.

HIGHER EDUCATION (C) DEPARTMENT

G.O (P)No. 86 /07/H.Edn. Dated, Thiruvananthapuram, 19.6.2007.

Read: 1. G.O (P)No.171/99/H.Edn. dated 21.12.1999
2. G.O(P)No.78/2000/H.Edn dated 01.06.2000
3. G.O(P)No.123/02/H.Edn, dated 17.09.2002
4. UGC Notification F.No.1-1/02(PS) Exemp dated 14.06.2006

ORDER

The UGC as per the notification read as 4th paper above, has modified the UGC regulations regarding minimum qualifications required for appointment and career advancement of teachers in Universities and institutions affiliated to them.

2. Government have examined the matter in detail and are pleased to order that "NET shall remain the compulsory requirement for appointment as Lecturer for those with Post-Graduate Degree and M.Phil Degree. However, the candidates having Ph.D Degree in the concerned subject are exempted from NET for Post Graduate level and Under Graduate level teaching."

3. The Government order read as 3rd paper above stands modified to the above extent.

By Order of the Governor
C.V USHA *Joint Secretary to Government*

---

(7)
GOVERNMENT OF KERALA
Finance (Pension-B) Department

CIRCULAR

No. 33/2007/Fin. *Dated, Thiruvananthapuram, 8th May, 2007.*

Sub:—Family Pension to Spouse of Second Marriage when spouse of First Marriage is alive—Clarification issued.

Ref.—1. GO.(P) No. 1391/99/Fin. dated 25-1-1999.

2. Letter No. P-1/G1/6-44/04-05/894 dated 21-2-2005 from the Accountant General (A & E), Kerala, Thiruvananthapuram.

In the Government Order 1st cited, it has been ordered that spouse of second marriage will be eligible for Family Pension even if their marriage took place after retirement from service of the Government servant, provided the spouse of the first marriage is not alive and the second marriage is a legally valid one.

2. The Accountant General (A & E), Kerala in his letter 2nd cited has sought clarification as to whether Family Pension can be authorised to the spouse of second marriage when the spouse of first marriage is legally divorced.
3. In O. P. No. 10684 of 1989 High Court of Kerala observed that ifsecond marriage is a legally valid one, the spouse cannot be considered as alien to the family and is therefore eligible for Family Pension.
4. In view of the above, Government are pleased to clarify that FamilyPension can be sanctioned to the spouse in a legally valid second marriage,even when spouse of the first marriage is alive, but legally divorced.

K. Jose Cyriac,
Principal Secretary (Finance).

---

(8)

GOVERNMENT OF KERALA

Abstract

GIS for the Government Employees—Disbursement of amount due to the minors—Sanctioning the Amount as Term Deposit in Treasury Savings Bank—Modification—Orders issued

FINANCE (GIS) DEPARTMENT

G. O. (P) No. 196/07/Fin.Dated, Thiruvananthapuram, 15th May, 2007.

Read. 1. G. O. (P) No. 392/84/Fin. dated 9-8-1984.
2. G. O. (P) No. 620/2003/Fin. dated 21-11-2003.
3. G. O. (P) No. 143/2005/Fin. dated 21-3-2005.
4. Letter No. GR2/10132/2005 dated 2-8-2005 from the Directo of Insurance, Thiruvananthapuram.
5. Lr. No. Co-ord. III/7-109/Vol. iv/116/667 dated 3-1-2007 from the AG (A&E), Kerala, Thiruvananthapuram.

ORDER

1. In the Government Order read as 3rd paper above, it was ordered that in the case of Group Insurance Scheme claims of deceased subscribers, custody of the term deposit certificates pertaining to the share due to the minorsdeposited in the treasury was to be entrusted with the Director of Insurance, Thiruvananthapuram till the minor attains maturity.
2. The Director of Insurance, Thiruvananthapuram, in his letter 4th read above has expressed some difficulties in implementing the above Government order and suggested certain modifications. The Accountant General, vide letterread as 5th paper above has informed that the modifications suggested by the Director of Insurance, Thiruvananthapuram are acceptable.
3. In the circumstances, Government are pleased to order that the share due to the minors are to be deposited as term deposit in the Treasury SavingsBank in the joint names of the minor and the Drawing and Disbursing Officers and the term deposit certificate shall be handed over to the guardian of the minor after receiving proper acknowledgement. On the minor attaining the age of eighteen years, he/she shall produce the certificate for encashment with the signature of the Drawing and Disbursing Officers concerned.
4. The Drawing and Disbursing Officers are also directed to maintain a register in this regard, indicating all details including date of closing, to monitor in advance, the cases maturing within the next half year/year and to give prior intimation regarding the date of maturity to the beneficiaries. The copy of the term deposit certificate along with the relevant details are also to be forwarded by the Drawing and Disbursing Officer to the Director of Insurance, Thiruvananthapuram where it shall be entered in a register maintained either in alphabetical order or on the basis of year/months of encashment.

By order of the Governor,
K. Jose Cyriac, *Principal Secretary (Finance).*

GOVERNMENT OF KERALA

Abstract

Higher Education Department - Private College- Vindictive action by Management of KE College - Against 9 Teachers- treating the period of absence as eligible leave- sanctioned orders issue.

HIGHER EDUCATION (D) DEPARTMENT

G. O. (RT) No. 1311/07/H.Edn. **Thiruvananthapuram, 7-7-2007**

Read. 1. Representation of the All Kerala Private College Teachers' Association dated 30/5/06

ORDER

As per the representation read as Ist paper above. The All Kerala Private College Teachers' Association requested the Government to sanction leave applied by 9 teachers of KE College, Mannanam and disburse the salary withheld for the period.

2. The issue relates to a dispute over the payment of salary to teachers by the drawing and disbursing Officer under the terms and conditions of direct payment agreement and rules framed there under. In this case salary of 9 teachers have been with held for the days on which they had taken part in organizational activities after giving due notice to the Management. The teachers had taken part in a rally on 15.7.2003. **As per the code of conduct for college and University teachers notified by UGC, teachers under the UGC scheme enjoy organizational and democratic rights. AKPCTA is an organization of teachers recognized by the Government of Kerala and AIFUCTO is a Federation recognized by the Central Government and UGC. The present Governments policy is to protect and strengthen the democratic and organizational rights of teachers.**

3. Despite these the management of KE College withheld the salary of teachers for the days on which they were purported to be engaged in organizational activities. It's further noted that the disciplinary proceedings initiated by the KE college management in 2003 have been partly revoked and partly kept under suspended animation. The disciplinary proceedings initiated against all the teachers have been discontinued and is no longer inforce as the same has not been completed within three months of its initiation as provided for in section 63 (4) of M.G. University Act 1985. Under rule 5 of the direct payment scheme, it is specifically provided that, " If any doubt arises as to the interpretation of any rule in this scheme that matter shall be referred to the government and their decision shall be final". The Management had not sofar sought clarification in this regard so as to desired what should be done alone with the salary withheld from teachers. As a matter of policy and on legal and equitable grounds, the Government has the authority to intervene in the matter.

4. In the preceding circumstances, Government are pleased to order that entire period of absence of the following teachers on account of their participation in organizational activities will regularize by granding eligible leaves including casual leave available at the credit of the teachers concerned as detailed below and their salary withheld for such periods will be disbursed with in a period of one month from the date of the order. If no leave is available at the credit of any such teacher the period of strike will be regularized by treating such period as loss of pay, which will be treated as duty for all other purposes including pensionary benefits.

Sl No.	Name of teachers	Nature of leave applied for	period days	Total No. of
1.	Thomas Joseph Selection grade Lecr.	Casual Leave commuted leave	25/6/03 15/7/2003-17/7/2003 24/7/2003-30/7/2003 4/8/2003-7/8/2\03	15
2.	Wilfred Abraham, Sen. Scale. Lecr.	Casual Leave	25/6/2003, 15/7/2003	2
3.	J. Mathew, Sel. Gr. Lec	Casual Leave	25/6/2003, 15/7/2003	2
4.	J.L. Rajan Sel. Gr. Lec	Casual Leave	15/7/2003	1
5.	T.T. Jose, Sel. Gr. Lec	Casual Leave	25/6/2003, 15/7/2003	2
6.	K.I. Jose, Sel. Gr. Lec	Casual Leave	25/6/2003, 15/7/2003	2
7.	M.K. Mathew, Sel. Gr. Lec	Casual Leave	25/6/2003, 15/7/2003	2
8.	M. George Sebastin, Sel. Gr. Lec	Casual Leave	15/7/2003	1
9.	Tomichan Joseph, Sel. Gr. Lec	Casual Leave	25/6/2003, 15/7/2003	2

By order of the Governor,
P.J. Thomas
Additional Chief Secretary

R.No. 36025/81
No. 206

KERALA PRIVATE COLLEGE TEACHER

Registered No. KL/TV (N)35/2006-2008
Rs. 11/- JULY 2007

എ.കെ.പി.സി.ടി.എ

സുവർണ്ണജൂബിലി

2007-08

സംസ്ഥാനതല ഉദ്ഘാടനം

ബഹു. കേരള മുഖ്യമന്ത്രി

ശ്രീ. വി.എസ്.അച്യുതാനന്ദൻ

2007 ആഗസ്റ്റ് 4 ന്

ഭാഗ്യമാല ആഡിറ്റോറിയം
പാളയം, തിരുവനന്തപുരം

ഒരു വർഷത്തെ ആഘോഷപരിപാടികൾ

അദ്ധ്യാപക പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ചരിത്ര പ്രകാശനം • സ്മരണിക പ്രകാശനം
ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ പഠനങ്ങൾ • സെമിനാറുകൾ • സാംസ്കാരിക സമ്മേളനങ്ങൾ
വനിതാസമ്മേളനം • മുൻകാല പ്രവർത്തകരുടെ കൂട്ടായ്മ • കുടുംബസംഗമങ്ങൾ
സാമ്രാജ്യത്വവിരുദ്ധ സമ്മേളനങ്ങൾ • പോസ്റ്റർ പ്രദർശനം

Edited, Printed and Published by S. Viswanathan, AKPCTA State Committee Office, Vanchiyoor, Tvpm-35, Phone: 2463494, Fax: 0471-2468984, e-mail: akpcta@sancharnet.in, www.akpcta.org at Akshara Offset, Tvpm, Ph: 2471174 Typeset: Genial Printers, Tvpm-01, Ph: 3012141
Chief Editor: Dr. S. Jayaraj Kumar